

Độc Chung

Contents

Độc Chung	1
1. Chương 1: Cưới Một Nữ Nhân Khác Thì Cũng Thành Người Đàn Ông Của Gia Đình Khác Luôn, Không Còn Là Phụ Thân Luôn Che Chở Cho Mì	2
2. Chương 2: Rõ Ràng Mang Theo Thân Phận Gán Nợ Cho Người, Nhưng Lại Cung Cấp Giường Xịn Cơm Xịn Như Thế, Y Dựa Vào Đâu Mà Đượ	5
3. Chương 3	8
4. Chương 4: Giống Như Măng Mọc Sau Mưa, Nứt Đá Chui Ra.	11
5. Chương 4	15
6. Chương 6: Trọng Lượng Trên Tay Rất Nhẹ, Nhưng Lại Trộn Vẹn Núi Trâu Lòng Hắc...	18
7. Chương 7: Không Biết Pháp Lực Của Bảo Ngọc Này Lớn Bao Nhiêu, Có Thể Ngăn Nỗi Yêu Nghiệt Cứ Đến Phủ Này Tác Quái Hay Chẳng.	20
8. Chương 8: Nhân Quả Thế Gian, Đúng Là Không Khởi Khiến Người Ta Cảm Khái.	24
9. Chương 9: Muốn Nhìn Thấy Hắc Mang Mồn Đồ Minh Tự Tay Làm Trên Người, Giống Như Minh Luôn Ở Bên Cạnh Hắc Từng Giờ Từng Phút	27
10. Chương 10: “chẳng Phải Mười Năm Trước, ‘mẹ’ Của Tổ Tổ Đã Không Còn Tại Thế Rồi À?”	31
11. Chương 11: Không Biết Đây Là Con Cái Nhà Ai, Mà Sao Lại Khiến Người Ta Yêu Thích Đến Thế	36
12. Chương 12: Trong Chuyện Giường Chiều Cần Phải Thoải Mái...	40
13. Chương 13: Hai Người Trong Phòng Ấm Ấp Không Thôi, Chỉ Là Đút Cháo Mà Cũng Vô Cùng Vui Vẻ	44
14. Chương 14: E Rằng Chỉ Cần Tùy Tiện Cũng Có Thể Đè Bẹp Kiều Hãnh Trong Nàng	47
15. Chương 15: Biết Rõ Nguy Hiểm Nhưng Vẫn Bị Mê Hoặc, Ngoại Trừ Chung Tình, Còn Vì Lún Sâu Vào Dục Vọng Không Thể Tự Kiểm Chế	52
16. Chương 16: Hoá Ra Chân Tướng Lại Hoang Đường Như Vậy	56
17. Chương 17: Nửa Tháng Tuy Ngắn, Nhưng Đã Là Đủ Cho Nửa Đời	60
18. Chương 18: Phương Tổ, Ở Lại Bên Ta	65
19. Chương 19: Chỉ Là Trái Tim Không Lớn, Sẽ Chẳng Gặp Ai Cũng Trao	70
20. Chương 20: Hai Người Bên Nhau Là Tình Cảm Hai Phía, Vốn Dĩ Không Nên Cường Cầu	74
21. Chương 21: Nghi Ngại Càng Nhiều, Thần Trí Càng Hoảng Loạn	80
22. Chương 22: Thời Gian Chẳng Chờ Đợi Ai	84
23. Chương 23: Ai Biết Bên Nhau Bạc Đầu, Có Được Lại Giản Đơn Đến Thế	89
24. Chương 24: Tóc Đen Bạc Trắng, Xưa Nay Nào Phải Chuyện Buồn, Tất Cả Đều Là Tình Ý Triền Miên	94
25. Chương 25: Nhưng Ta Chỉ Cần Một Kiều Uyên Là Đủ Rồi...	97
26. Chương 26: Chỉ Nguyện Ở Bên Phương Tổ Đời Đời Kiếp Kiếp, Mãi Không Chia Lìa.	102

Độc Chung

Giới thiệu

Chuyển ngữ: Red de Ed x Zaza ú ù Thể loại: Đam mỹ, cổ đại, tình hữu độc chung, ngọt ngào Không g

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/doc-chung>

1. Chương 1: Cưới Một Nữ Nhân Khác Thì Cũng Thành Người Đàn Ông Của Gia Đình Khác Luôn, Không Còn Là Phụ Thân Luôn Che Chở Cho Mì

Phương Tổ đã quên mình đi vào nhà thế nào, chỉ nhớ ban nãy mình không hề sợ hãi, tỏ ra bình tĩnh nhìn cha, gật đầu đáp vâng. Khoảnh khắc y lên tiếng đó, gương mặt mang theo vết thương của cha Phương mới hiện vẻ hoan hỉ, dường như áy náy mới đây đã bị mừng vui thay thế cả rồi.

Nhà cửa đơn sơ, ngăn cách trong nhà và đường xá chỉ là một tấm cửa gỗ cũ nát, ngay cả gió rét cũng không ngăn nổi, càng khỏi bàn đến tiếng người bên ngoài.

Âm thanh của người kia cay độc và bén sắc, dường như chẳng thèm quan tâm y có nghe thấy hay không, nói bằng chất giọng vui vẻ: “Theo tôi thấy thì gả đi mới tốt, tuy thân là nam nhi, nhưng cũng chẳng có gì ẩm ục. Có người chịu cho vay tiền là mừng lắm rồi, chí ít bớt đi một miệng ăn, với ai trong chúng ta cũng đều là chuyện tốt!”

Phương Tổ vô cảm, nhiều năm sớm đã thành quen, chỉ hờ hững lắng nghe. Đại khái cha y khê ngăn, song liền sau đó giọng nói kia càng chẳng thêm nể nang, càng thêm sắc bén: “Tôi nói sai chắc? Ăn châu ăn chực Phương gia nhiều năm như thế! Nó đã làm được gì cho cái nhà này chưa?”

“Bây giờ nó... Dù sao cũng cứu tôi một mạng...” Cuối cùng âm thanh thiếu kiên quyết của cha Phương vang lên, sau đó mấy lời xông xáo hùng hổ kia mới tén lại.

Động tác gấp bộ quần áo cũ của Phương Tổ thoáng dừng, rốt cuộc khoe môi không kìm được vẽ nên nụ cười cay đắng.

Ngẫm lại mấy lời kia, từ nhỏ y sinh ra đã yếu, không làm được việc đồng áng, nhưng chắc chắn không thể nói chưa làm được gì cho cái nhà này. Cho gà ăn, quét sân rửa bát, thậm chí thêu thùa may vá, những việc chỉ có con gái mới làm y cũng làm, chỉ để giúp đỡ gia đình, để bản thân bớt bị chỉ trích – cho dù trên thực tế, y mới là con trai cả nhà họ Phương.

“Ông sinh nó ra, nuôi nó lớn, nó đổi mạng cứu ông là đương nhiên.” Lát sau, người đàn bà kia lại bắt đầu xông xáo, như thể tìm được nguồn sức mạnh mới, tiếp tục tuôn ra những lời bất chính, “Chỉ cần qua được chuyện này thì sông phẳng rồi, nó không nợ ơn sinh thành của ông, ông cũng chẳng cần lo hương khói. Không có nó, chẳng phải chúng ta còn có Cường Nhi đấy à?”

Rốt cuộc Phương Tổ không nghe nổi nữa.

Đồ đạc đóng gói không nhiều, chỉ có hai bộ quần áo cũ, một cây trâm gỗ, thành ra sắp xếp rất nhanh đã có thể thanh thân rời khỏi nơi đây. Y đứng bên cạnh giường gỗ, thẳng lưng, xách bọc đồ đơn giản đi ra ngoài. Người đàn bà đang nói chuyện bên ngoài dừng lại không lên tiếng nữa, liếc y một cách khinh khi.

Phương Tổ không nhìn phụ thân mình lâu, mặt không đổi sắc ra ngoài. Một chân vừa ra khỏi cửa mới thoảng ngừng lại, quay đầu, ánh mắt lướt qua người chung máu mủ với mình, nhìn người đàn bà kia rồi hoà nhã nói: “Nhị nương nói đúng lắm, cha sinh con ra nuôi con lớn, con đổi mạng mình cứu cha cũng là đương nhiên. Mong rằng có thể như lời nhị nương, từ nay về sau con và Phương gia đôi bên sông phẳng, sẽ không còn bất kì dây dưa nào nữa.”

Người đàn bà kia không ngờ một Phương Tổ trước nay nhu nhược nghe lời, trước khi đi sẽ bỏ lại mấy lời như thế, tưởng chừng cố ý làm bẽ mặt, làm như sợ dính dáng tới bà ta lắm, nhất thời giận không có chỗ xả, giậm chân một cái, chỉ vào bóng lưng của y mà nhục mạ không ngừng.

Phương Tổ hoàn toàn bỏ ngoài tai, chỉ thầm suy nghĩ những lời vừa nói. Thật ra không phải y đang xả giận, mà là muốn chặt đứt quan hệ từ tận đáy lòng. Sau khi mẹ ruột của y mất, cha y cứ như biến thành một người khác. Không phải thay đổi tính tình, mà là cưới một nữ nhân khác thì cũng thành người đàn ông của gia đình khác luôn, không còn là phụ thân luôn che chở cho mình nữa.

Y và vị nhị nương này vốn không coi nhau là người một nhà, thế nên mấy lời ban nãy, không chỉ nói cho cha y nghe mà cũng là nói cho bản thân nghe, để từ nay về sau mình xác định rằng bản thân đã trở thành một người không cha không mẹ.

Nếu đã thế, thì cho dù con đường phía trước mịt mù, bản thân một mình bơ vơ, cũng sẽ không nhớ mong.

Ra khỏi sân, mấy gã côn đồ cao to đã mất kiên nhẫn từ lâu, chưa đợi y đến gần đã đưa tay qua túm lấy cánh tay đẩy vào xe ngựa. Phương Tổ không biết sẽ bị đưa đi đâu, đành phó mặc số trời, ôm bọc quần áo nhẹ tênh vào lòng, một mỗi nhắm nghiền hai mắt.

Đến tận bây giờ, rốt cuộc y mới có sức hồi tưởng mọi chuyện.

Ngoài mặt Phương Tổ tỏ ra dửng dưng, chứ thật ra trong lòng sợ hãi lắm. Chỉ mới khắc trước, mấy kẻ đang đánh xe không rõ sẽ đưa y đi đâu kia, đã mang cha y về trong sân nhà họ Phương.

Cha Phương đau đến nỗi hét âm lên, trên mặt và trên người đã có rất nhiều vết thương. Phương Tổ ở trong nhà vội vàng chạy ra, cúi người đỡ ông, lại thấy cha Phương như thể bắt được cọng rơm cứu mạng, cuống quýt túm tay y, nói như thể cầu xin: “Tổ Nhi ơi, con cứu cha với, cha đền không nổi đâu con... Con không cứu cha thì cha chỉ sống được đến ngày hôm nay...”

Phương Tổ không rõ nội tình, nhưng vẫn bị hoảng loạn trong lời nói đó gây kinh hãi, môi y khê run, vừa mù mịt vừa khẩn trương hỏi: “Rốt cuộc làm sao thế ạ?”

Cha Phương đau đến nỗi miệng mồm toét, chưa kịp trả lời thì một trong số mấy gã cao to kia đến gần, cha Phương đưa tay ôm đầu, co ro trên đất, định tới gần Phương Tổ để tránh, nhưng uổng công, vẫn bị gã đó đập cho một cú chưởng thêm nể nang. Phương Tổ vội bảo vệ ông, nhưng bỗng nhiên nghe gã cao to kia mai mỉa: “Cái lão già này, nhà thì nghèo mà còn dám vào sông bạc của tui tao, chỗ tiền lão nợ, dù có bán cái ổ chó này của các người đi cũng không đủ!”

Phương Tổ sững sờ, bỗng nhiên trong nhà vọng ra tiếng khóc thét, nhị nương vẫn tránh sau cửa nhìn lên nghe được sự thật, nhất thời bất chấp hết, ngồi bệt ra đất khóc lóc om sòm, trong miệng cứ “Đồ đáng chết” hết câu này đến câu khác, gào thét như thể sắp chết đến nơi.

Phương Tổ hãy còn lí trí, trong đầu nghĩ đi nghĩ lại mấy lời cầu xin cha y mới nói kia, mập mờ đoán được lí do mấy kẻ này không đánh chết ông luôn mà áp giải về căn nhà chẳng đáng một xu này, gương mặt bình tĩnh ngắc đầu hỏi gã cao to kia: “Các người muốn thế nào?”

Gã đó cười lạnh một tiếng trả lời y: “Muốn thế nào á? Có người chịu trả tiền thay cho cha người, phải xem người có nhận hay không.”

Cha Phương siết chặt tay y, ánh mắt tràn đầy van xin. Phương Tổ rõ ràng phân nửa, chắc chắn chuyện này có liên quan đến mình, chỉ e chẳng khác “bán mình làm nô” là bao.

Gã kia thấy y không lên tiếng, nghe thế mà vừa không hoang mang cũng chẳng vui mừng, hơi cúi, cúi người túm lấy tay y kéo khỏi mặt đất, trợn mắt nhìn y một cách hung dữ, buông ra toàn lời sỉ nhục: “Cũng khó

trách, ngoại hình thế này đúng là được giá mà, vị kia đã mở miệng muốn thu nhận người, tức là người có thể đổi cho cha người một mạng, thế nào?”

Cuối cùng thần sắc bình lặng như mặt hồ của Phương Tổ cũng nứt ra một gợn sóng, chỉ cảm thấy có vẻ điều kiện này khác với suy nghĩ của mình, không chỉ đơn giản là bán mình làm nô thôi đâu. Đang lúc ngắc nhiên, lại nghe gã kia tiếp rằng: “Hoặc thu dọn đồ đạc gả qua, hoặc chuẩn bị tang sự cho cha người!”

“Con cứu cha đi Tổ Nhi, coi như cha cầu xin con...” Cha Phương kéo ống quần y lại bắt đầu van xin không ngớt, mấy bước ra ngoài, người đàn bà trong cửa kia cũng lập tức thêm vào, trong lời cảm thấy đây là một cách cứu mạng cực tốt, giục y mau mau đáp ứng.

Đầu óc Phương Tổ quay cuồng, nhất thời cân nhắc không phải có đáp ứng hay không, mà là cực kì khó hiểu, đôi môi khẽ run, không thể tin nổi mà hỏi: “Nhưng ta... Là đàn ông, làm sao mà...”

“Chep.” Gã kia cười trêu, nhìn thân người gầy yếu của y, nào có ý xem y là đàn ông, giễu cợt nói, “Ai chả biết thời thế bây giờ, quý nhân quan lại ưa thích nam phong. Chắc người chưa đi qua Câu Lan viện đâu nhỉ, công tử ca nhi trong đó ấy à... Chep chep, nhìn người da mịn thịt mềm thế này, thiệt tình chưa chắc đã kém họ đâu.”

Lời này vừa dứt, mấy gã còn đồ sau lưng đều dâm dề cười to.

Gương mặt Phương Tổ thoát cái đỏ bừng, sau đó lại tức khắc trắng bệch rồi tái xanh, ngón tay trong tay áo vô thức siết chặt, run lên không ngừng. Y không biết nghĩ sao, chỉ cảm thấy không ở đây được nữa, xoay người đi vào trong nhà.

Trong lòng cha Phương hoảng hốt, sợ y không chịu, vội vàng bò dậy đuổi theo y, bị người ở sau lưng hung hăng đạp cho một cú, chật vật không đỡ nổi ngã vào trong nhà. Gã đó cười âm, bỏ lại một câu: “Ông đây không thừa kiên nhẫn thế nhé, trước lúc mặt trời lặn mà người không ra, sẽ thấp lửa thiêu trụ căn nhà này của các người!”

Phương Tổ nghe thấy hết, thật ra trong lòng đã có quyết định rồi. Chẳng qua cha y vẫn cứ tê tâm liệt phế van y, thái độ của nhị nương càng tồi tệ hơn mà tức giận chửi mắng, trách y không đáp ứng tấp lự, gì mà “con sói vô ơn”, gì mà “vô lương tâm”, từng tội danh một ập lên đầu y, ập cho y không khỏi hoảng hốt, không hiểu bản thân tự nhiên hi sinh rốt cuộc là vì cái gì.

Huống chi, đó là muốn một người đàn ông như y, gả cho một người khác.

Cha ruột của y, chả lẽ không hề lo lắng y sẽ chịu đổi đãi ra sao ư?

“Tổ Nhi... Cha xin con... Cha cũng không muốn, nhưng nếu con không chịu thì cha sẽ mất mạng mất...” Cha Phương thấy y mất hồn mãi, cứ tưởng y không chịu, lại nói đạo lý với y, “Vớ lại Phương gia ta còn nghèo, nếu con gả cho nhà giàu, tuy bị đối xử như nữ tử, nhưng chí ít sẽ không lo chuyện ăn mặc, con nói có phải hay không?”

Phương Tổ tự mĩa bật cười, nghe vậy gật đầu, bình tĩnh rằng “Vâng.” Xong thì hơi ngừng lại, trước ánh mắt vui mừng không dám tin của cha Phương, bổ sung thêm, “Cha yên tâm, con đáp ứng là được.”

Dứt lời xoay người về phòng, không do dự thêm mà thu dọn hành lí.

Câu nói kia của cha y ngược lại đã lay tỉnh y – ở trong một nhà thế này, chẳng thà tìm nơi khác sống, bất kể mai sau ra sao, cũng chẳng kém hơn bây giờ.

Có lẽ người lấy y là một kẻ ác độc tàn nhẫn, nhưng thế thì sao? Với y, kết quả xấu nhất là chết chứ gì, dẫu sao ở Phương gia chịu lạnh nhạt nhiều năm, sống cũng như chết kiểu đó, cũng chả khác chết là bao...

Phương Tổ hoàn toàn từ bỏ mảnh đất sinh sống hơn mười năm, dứt khoát ra đi.

Xe ngựa lắc lư trên con đường quê, hướng về thành Lâm Châu còn mấy dặm nữa.

2. Chương 2: Rõ Ràng Mang Theo Thân Phận Gán Nợ Cho Người, Nhưng Lại Cung Cấp Giường Xịn Cơm Xịn Như Thế, Y Dựa Vào Đâu Mà Đượ

Ngôi làng cách thành Lâm Châu không xa lắm, xe ngựa chạy chưa bao lâu thì vào thành, nhưng trong thời gian ngắn, Phương Tổ ở trong thùng xe xóc nảy vẫn cảm thấy hơi buồn ngủ.

Đáng lí gặp phải chuyện như thế, y phải hoảng loạn đến mức mất ngủ mới đúng, nhưng khi bị nhốt vào xe ngựa, Phương Tổ vẫn luôn ôm chặt bọc hành lí trong lòng, dường như cây trầm gỗ bên trong có thể đỡ dần da thịt nơi khuỷu tay y, hết như hơn mười năm trước, khi mẹ còn tại thế đã dịu dàng vỗ về y, khiến y dần dà thoát khỏi đau buồn đó.

Phương Tổ khó lòng tìm được nhớ lại những chuyện ngày bé, nhớ cái thời y cũng từng được người ta yêu quý, nhớ về kỉ niệm hạnh phúc, trái tim dần yên ổn lại.

Chẳng biết qua bao lâu, đến khi y tưởng mình sắp ngủ thiếp đi thì xe ngựa dừng lại.

Một tiếng ngựa hí làm Phương Tổ sức tỉnh, chưa kịp hồi thần đã có người vén rèm xe lên, thô lỗ kéo y xuống xe ngựa hệt như lúc trước. Nhất thời Phương Tổ chưa kịp chuẩn bị, cơ thể chưa đứng vững, lúc chạm đất bị lệch trọng tâm, cảm giác đau nhói tức khắc truyền lên từ mắt cá chân trái. Đau đến mức y cau mày khẽ kêu, lần này chắc chắn bị trẹo không nhẹ.

Gã cao to kéo y kia biết rõ mình đã hại y, nhưng chẳng thấy ngại tí nào, buông lời mai mỉa: “Đúng là giống hệt đàn bà, mới ngã có tí mà cũng chẳng chịu nổi.”

Phương Tổ không đáp, mím môi cắn răng, vẫn nhẫn nhịn tất cả ảm ức. Y ngẩng đầu nhìn ngắm tứ phương, bấy giờ hoàng hôn đã hoàn toàn buông xuống, tuy sắc trời chưa tối hẳn nhưng cũng không sáng như ban ngày. Trong朦胧 lung ráng chiều, mình đã đặt chân trong một đình viện rộng rãi, vừa có ngói vừa có hành lang, có thể thấy là một nhà giàu. Mà xe ngựa này lại dám nghênh ngang lái vào trong viện, chắc hẳn đây chính là nơi dành cho y rồi.

Trong lòng Phương Tổ đoán được, nên không lên tiếng hỏi gì cả, lặng lẽ đứng yên, chờ những người này sắp xếp ổn thỏa.

Gã cao to bên cạnh vẫn ghẹo y một câu yếu đuối, nhưng khiến y thấy lạ là, những tên này lại chẳng hề lấn thêm sai y làm nợ làm kia, mà chỉ đứng yên trông nom y, như thể đang đợi gì đó.

Chỉ lát sau, quả nhiên có người khác xuất hiện trong đình viện này. Phương Tổ ngẩng đầu nhìn hướng bước chân đi tới, phát hiện hoá ra là một cô nương ăn vận xinh đẹp. Cùng lúc đó, mấy tên khác cũng lập tức ngừng cười, hẳn nhiên có mấy phần kiêng dè cô nương này, chẳng dám tỏ ra không quy không củ nữa.

“Bạch Bình cô nương.” Mấy tên chào hỏi một câu, gã cầm đầu tiến lên hai bước, cười nhìn người mới tới, “Cô nương, chúng ta đã đưa người đến rồi.” Dứt lời không ho he gì nữa, trừng ra nụ cười tranh công lĩnh thưởng, chờ cô trả lời.

Bạch Bình “ừ” một tiếng, không lạnh lùng cũng chẳng khách khí nhiều, nghiêng người nhìn vào Phương Tổ đang đứng yên bên cạnh. Ánh mắt đó lướt tới như nước trong, Phương Tổ căng thẳng siết lấy bọc quần áo, chỉ cảm thấy bấy giờ số mình tiêu điều quá, thân bất do kỷ, ngay cả một cô gái cũng không thể không đề phòng. Nhưng đương lúc nghĩ thế, Bạch Bình lại vịn hai tay bên người, khẽ khàng thi lễ với y. Trước hành động ấy, không chỉ Phương Tổ mà ngay cả mấy gã cao to kia cũng sửng sờ.

“Công tử mệt mỏi rồi.” Bạch Bình hoà nhã nói, “Để nô tì dẫn đường cho người, về phòng nghỉ ngơi trước đi ạ.”

Phương Tổ giật môi, trong lòng ngạc nhiên đến mức không nói nên lời, sau khi cô xoay người bèn đi theo về phòng ngủ trong viện.

Bạch Bình đẩy cửa phòng ra, bước vào phòng trước, sau đó xoay người lại nghênh đón y, bấy giờ cũng thấy tư thế y đi có hơi khác thường, không khỏi ngừng mi hỏi rằng: “Chân của công tử bị thương ạ?”

Một lời nằm ngoài dự đoán, Phương Tổ ngừng lại một lát, lắc đầu trả lời: “Không cần lo lắng, lúc mới xuống xe ngựa bất cẩn bị trẹo thôi.”

Bạch Bình im lặng, trong lòng đoán ra phân nửa, ánh mắt mang theo gợn sóng nhìn về mấy tên trong viện, tạm thời không lên tiếng, bước lên đỡ y, giúp y đi tới bên giường ngồi xuống, sau đó mới tiếp: “Công tử, trù phòng đã chuẩn bị xong thức ăn, người nghỉ ngơi đi ạ, nô tì dẫn người đưa tới.”

Phương Tổ chưa bao giờ được ai đối xử tôn kính như thế, mà ngôn từ khiêm tốn và kính trọng của Bạch Bình lại khá quy củ, y nghe mà thấy bối rối lắm. Y nghĩ, không kìm được lên tiếng: “Cô nương không cần khách sáo như thế, ta vốn chỉ là một người bình thường, bây giờ thân bất do kỷ, càng không dám nhận một tiếng ‘nô tì’ của cô nương...”

Có vẻ Bạch Bình không ngờ y sẽ tự thuật như vậy, ban đầu nhướn mày, sau đó khẽ cười yếu ớt ngấm lại toàn bộ những lời y nói, bấy giờ mới bảo: “Từ nay về sau công tử chính là chủ nhân của nô tì rồi, sao lại không dám nhận chứ?” Nom vẻ mặt nghi ngờ của Phương Tổ, cô cũng không giải thích nhiều, thi lễ lùi ra.

Phương Tổ lặng lẽ ngồi trên giường, hồi lâu cũng chẳng hiểu được lời cô, chỉ là cõi lòng khó hiểu chợt nổi lên một suy đoán tế nhị, đoán rằng chuyện sắp xảy đến với mình, có lẽ cũng chẳng u ám thê lương như y vẫn nghĩ...

Bạch Bình bên này đi ra khỏi phòng chưa về trong viện ngay, mà vòng qua hành lang đi tới trù phòng, dặn dò người bên trong đưa cơm, đồng thời dặn dò đám thị nữ chuẩn bị nước tắm và trang phục mới sạch sẽ, sắp xếp xong xuôi tất cả mới đi tới chỗ xe ngựa.

Mấy gã cao to kia đã chờ đợi đến nôn nóng, nhưng cơ bản không dám thúc giục, trưng ra gương mặt tươi cười đi theo cô vào từ ngoài viện, mở miệng lấy lòng: “Bạch Bình cô nương, cô xem, mấy huynh đệ bọn ta đưa người tới như cô phân phó, cô sẽ thay bọn ta nói tốt vài câu trước mặt Đường trang chủ chứ?”

Bạch Bình liếc nhìn gã mới lên tiếng, bước chân vẫn chưa dừng lại, trả lời không hề mặn mà: “Làm tốt tất nhiên có thưởng, làm không tốt cũng sẽ có phạt, từ trước đến nay trang chủ thưởng phạt phân minh, mấy người các người phải biết chứ.”

“Vâng vâng vâng, tất nhiên chúng ta biết.” Gã đó cười nịnh phụ họa, giờ khắc này đây chỉ vui vẻ mà nghĩ rằng mình sẽ được lĩnh thưởng, nào có lo lắng chuyện khác.

Mấy gã đi theo Bạch Bình một đoạn, đi qua hoa viên trong phủ thì tới bên ngoài chủ viện. Bạch Bình dừng bước, quay đầu căn dặn: “Trang chủ ở trong viện, các người chờ một lát, ta đi mời người một tiếng.”

“Vâng vâng.”

Mấy gã này ở lại ngoài viện, Bạch Bình đi vào một mình, cuối cùng rất lâu sau cũng ra phân phó họ, nói rằng có thể vào rồi.

Bên dưới tàng cây trong viện, một người nằm ngửa trên ghế với tư thế hết sức thoải mái, hoạ tiết áo trong kỳ công, áo ngoài xanh nhạt khoác lỏng bên ngoài, hơi khép mắt, thoạt nhìn chẳng biết có ngủ hay không.

“Đường trang chủ.” Mấy gã đến gần, gã cầm đầu cúi mặt dè dặt lên tiếng.

Đường Kiều Uyên mở mắt, đôi ngươi tỉnh táo.

Gã đang nói thấy hấn cử động, vội vàng cười bảo: “Đường trang chủ, chúng tiểu nhân đã làm xong việc, người cũng đưa đến thuận lợi.”

“Ừ.” Từ cổ họng Đường Kiều Uyên đáp ra một tiếng, mỉm cười trả lời, “Mỗi người đi lĩnh hai mươi lượng bạc.”

“Cảm ơn Đường trang chủ!” Mấy gã này vội vàng quỳ xuống tạ ơn, lạy xong đứng dậy, ai mà biết chưa kịp đứng vững thì người trên sập lại ngồi dậy.

Dưới tàng cây, có thị nữ tiến lên đỡ, Đường Kiều Uyên xua tay ý bảo lui ra, tự mình khoác lại đầu vai áo ngoài, nụ cười trên mặt như càng thêm sâu, nhưng khi mở miệng lần nữa, giọng nói kia bỗng chốc hoá lạnh, lạnh tựa hàn băng khiến kẻ khác kinh khiếp, ý vị nói: “Nên thưởng thì thưởng rồi, giờ nói chuyện phạt nào.”

Mấy gã cao to biến sắc, tuy vẫn chưa nghĩ ra mình đã làm sai chuyện gì, nhưng lập tức lại quỳ rạp xuống, gã vừa nãy lại vội vàng lên tiếng: “Đường trang chủ, chúng tôi không hề sơ xuất mà!”

“VẬY Ạ?” Đường Kiều Uyên giơ tay, thị nữ mang trà ấm đặt vào lòng bàn tay hần, hần cúi đầu thưởng thức, đến khi trên trán mấy gã kia lấm tấm mồ hôi hột, mới từ tốn hỏi, “Là ai làm chân Phương Tổ bị thương?”

Gã mới nãy nghe thế, sắc mặt “roạt” một phát trắng bệch: Người làm chân Phương Tổ bị thương, không phải là gã ư...

“Hử?” Đường Kiều Uyên nhếch miệng nghi vấn.

“Đường trang chủ tha tội, tiểu đích chỉ vô ý thôi ạ!”

Gã cao to vội vàng dập đầu với hần, trong lòng hối hận khôn tả, gã đâu ngờ Đường Kiều Uyên lại quan tâm đến một người như thế, còn tưởng rằng hần chỉ tùy tiện tìm món đồ chơi mà thôi. Nếu gã biết trước thì dù cho mười lá gan, gã cũng chẳng dám thô lỗ với Phương Tổ nửa miếng.

Đường Kiều Uyên không ngắt lời van xin của gã, suy nghĩ một lát, lên tiếng: “Hai mươi lượng bạc là người đáng được, còn chuyện làm sai, thì nhận hai mươi roi đi.”

Gã cao to im miệng, tuy bị xử phạt, song lại thở phào nhẹ nhõm, chỉ thấy với tính của Đường Kiều Uyên, hình phạt này đã nhẹ lắm rồi, không ngừng khấu tạ. Tuy mấy gã còn lại chưa bị liên lụy, nhưng cũng bị dọa toát mồ hôi đầy người, theo sát gã lui ra khỏi viện.

“Bạch Bình.” Đường Kiều Uyên thu lại nụ cười lạnh trên môi, cô nương tiến lên hai bước, cúi người nghe hần căn dặn, “Đi lấy rượu thuốc, tìm một thị nữ tay nghề tốt giúp y tiêu sưng.”

“Vâng, nô tì hiểu rồi ạ.” Bạch Bình đáp rồi lui ra.

Đường Kiều Uyên hài lòng, đặt chung trà vào tay thị nữ, lại nằm ra sập, tầm nhìn vô tình hữu ý hướng về một đình viện nào đó, khoé mắt toả ra ấm áp.

Mà bên trong phòng ngủ của đình viện kia, trù phòng đã nhanh tay lẹ chân dâng lên tất cả món ăn, đồ ăn phong phú, là thứ mà một Phương Tổ quen sống nghèo khổ chưa bao giờ thấy. Phương Tổ vẫn ngồi trên giường như cũ, hồi lâu cũng không biết xử sự sao, đến khi thị nữ nhẹ giọng gọi y, mới căng thẳng ngẩng đầu lên.

“Công tử, mời người tới bàn dùng cơm, để nguội sẽ mất ngon.”

Thật ra trong lòng Phương Tổ đã không còn đề phòng nhiều, sau khi đến đình viện này y không cảm thấy phải chịu ác ý tào nào, có thể nói giờ khắc này đây nội tâm hết sức yên ổn. Nhưng ngặt nỗi, quan trọng nhất là y vẫn không nghĩ ra được, tại sao những người này lại đối đãi với mình lễ độ như thế.

Rõ ràng mang theo thân phận gán nợ cho người, nhưng lại cung cấp giường xịn cơm xịn như thế, y dựa vào đâu mà được đối xử tử tế đến vậy?

Phương Tổ như thể rơi vào giấc mộng, hạnh phúc bất ngờ đến nỗi chần chừ chẳng dám đáp lại, cũng không biết nên nói gì với thị nữ kia, ngập ngừng lắc đầu một cách mịt mù. Nhất thời thị nữ kia tỏ ra lo lắng, đang định khuyên can thì bỗng nhiên ngoài cửa có người đi vào, mấy người quay ra, rồi rít thì lễ nói: “Bạch Bình cô nương.”

Bạch Bình gật đầu, nom đồ ăn còn nguyên si trên bàn, lại thấy sắc mặt bất an và lưỡng lự của Phương Tổ, trong lòng sáng tỏ, nói với những người kia: “Tất cả lui xuống trước đi.”

“Vâng.”

Cả đám thị nữ xếp hàng chỉnh tề lui ra, cuối cùng Phương Tổ cũng thả lỏng phân nửa, không còn bối rối và căng thẳng như trước nữa, nhìn Bạch Bình bằng ánh mắt thăm dò.

Bạch Bình tiến lên mấy bước, không giải thích, cúi người làm động tác tay vịn. Lần này Phương Tổ không từ chối, có lẽ là bởi ấn tượng ban đầu, vì người đầu tiên y gặp chính là cô nương này nên yên tâm về cô hơn mấy phần, thuận theo động tác của cô, được cô đưa tới ngồi xuống bên bàn.

“Mời công tử dùng cơm.”

“Cô nương...” Phương Tổ do dự lên tiếng.

Bạch Bình cười yếu ớt: “Công tử cứ gọi nô tì ‘Bạch Bình’ là được rồi ạ.”

Phương Tổ gật đầu, nhưng cũng không coi là thật, lại nói: “Bạch Bình cô nương, rốt cuộc chủ tử nhà cô...”

Câu hỏi không trọn, Phương Tổ không nói ra được, đoạn cuối khó mở miệng lắm. Nhưng Bạch Bình lại nghe ra được, cầm một đôi đũa bên gấp thức ăn cho y, bên cười nhẹ đáp: “Công tử đừng lo, ngày mai người có thể gặp được rồi.”

Phương Tổ im lặng, rốt cuộc hồi lâu sau cầm đũa trúc lên, gắng đè nghi kị trong lòng xuống, chỉ nghĩ: Thôi, chuyện đã đến nước này, chẳng thà cứ an yên đón nhận...

3. Chương 3

Lúc Phương Tổ biết mình bị gả cho người khác dưới hình thức gán nợ thì đã chuẩn bị sẵn tinh thần, biết mình sẽ phải trải qua những chuyện khó lòng tưởng tượng. Mà sau khi đặt chân đến đình viện giàu sang không rõ tên này cũng quả đúng như thế. Hết như suy nghĩ của y, quả thật những chuyện y trải qua khó lòng tưởng tượng, hơn nữa còn cực kì “đáng sợ”.

Trăng đêm treo cao, trong phòng thấp đèn, hai má Phương Tổ căng đỏ, ngạc nhiên đến mức cứ chui vào giường trốn mãi.

Cách giường một thước, hai thị nữ cầm lọ thuốc trên tay hoà nhã khuyên y, giọng nói mang theo trấn an: “Công tử đừng lo, chúng nô tì chỉ bóp chân cho người thôi. Chân người bị thương, nếu không bôi thuốc kịp thời thì e rằng sẽ sưng to hơn đây ạ.”

Phương Tổ cuống đến mức chẳng nói nên lời, không ngừng lắc đầu từ chối, chỉ lo hai vị cô nương này đến gần thật, như thế không hợp lễ nghi, quả thật y không ứng phó nổi.

Trước đây lúc tắm rửa y đã chịu kinh khiếp một lần, dầu mấy vị phó tông đổ nước nóng vào thùng tắm thì lạnh lẽo rời đi ngay. Nhưng ngặt nỗi, chân trước họ vừa đi, chân sau lại xông vào mấy thị nữ, nói là lo lắng vết thương trên chân sẽ khiến y cử động bất tiện, muốn tắm rửa giúp y.

Vạt áo Phương Tổ cởi ra một nửa, vội vàng mặc lại, nói gì cũng không chịu cho các nàng đến gần mình. Đám thị nữ không thuyết phục được y, sợ cứ tiếp tục như thế nước sẽ lạnh mất, đành phải thoả hiệp lui ra ngoài bình phong. Nhưng mà tuy không tiếp cận nữa thì vẫn ở trong phòng như cũ, nghe ngóng tiếng nước tắm chảy, đề phòng y gặp sự cố.

Phương Tổ đỏ mặt tức tốc tắm rửa sạch sẽ, không dám ở lâu trong nước phút nào, mặc lý y phong phanh đã chuẩn bị từ trước, tặco chân quay lại bên giường, nhanh chóng cuộn mình trong chăn.

Cho đến khắc ấy, rốt cuộc mấy thị nữ kia mới rời khỏi phòng.

Phương Tổ thở phào nhẹ nhõm, cứ tưởng chuyện lúng túng này đến đây là hết, ai ngờ chưa nghỉ ngơi bao lâu lại thấy hai tiểu cô nương xông vào, kiểu gì cũng muốn bóp chân cho y.

“Hai vị cô nương để thuốc lại đi, tự ta bôi là được...” Gương mặt Phương Tổ hiện lên vẻ lúng túng, không ngừng khuyên các cô rời đi.

Chả qua rõ ràng là hai cô này cố chấp hơn đám thị nữ trước đó nhiều, mặc y khuyên nhủ thế nào cũng không chịu đi, cuối cùng cứ thế mà lần tới giường, tỉnh queo giữ lấy chân y một cách cẩn thận, một người kéo ống quần lên, một người bôi thuốc ấn bóp.

Cử chỉ dịu dàng nhưng lại khiến Phương Tổ như chịu cực hình, đau khổ vượt qua toàn bộ quá trình bôi thuốc. Trong lòng y chỉ nghĩ hai cô nương này đúng là tính tình bạo dạn lại còn ngoan cố, mà nào đâu hay rằng hai người họ đã được nghe lời căn dặn rõ ràng từ miệng Bạch Bình – hiển nhiên Bạch Bình đại diện cho ý kiến của Đường Kiều Uyên, đã như thế thì sao các cô dám có nửa phần thiếu sót?

Khoảng một khắc[1] sau, hai thị nữ hài lòng thu tay về, kéo ống quần xuống giúp Phương Tố, lại cẩn thận kéo chân qua đắp lại chân cho y, bấy giờ mới thổi tắt ngọn đèn trong phòng, thi lễ lui ra.

[1] Một khắc = mười lăm phút.

Trong bóng tối, cả khuôn mặt Phương Tố vẫn đỏ như máu, buồn khổ trong đầu đã từ kinh ngạc ban đầu trở thành mù mịt khó hiểu, gần như đầy áp tâm trí, cuối cùng không chịu nổi một mảy lông, mơ màng nhắm mắt, chìm vào giấc ngủ...

Sáng hôm sau, tiếng người dọn dẹp bên giường làm y tỉnh giấc.

Phương Tố dần dần thoát khỏi mộng mị, đôi mắt nửa mở nửa nhắm, bóng người trước mặt cứ hư hư thực thực lay lắt, mãi đến khi y trông rõ, đầu tiên là ngẩn ra, sau đó mới nhớ lại tất cả những chuyện hôm qua.

Sau khi tỉnh táo, y thấy hơi bất đắc dĩ, khác với ngại ngần và khó xử tối qua, bây giờ lại có mấy phần vô lực. Mệt mụ suy nghĩ, tại sao các cô nương ở đây lại thoảng thế chứ.

“Công tử, thời giờ đã đến, người nên dậy đi ạ.”

Phương Tố vô thức gật đầu, nhưng chưa kịp phản ứng “thời giờ” trong miệng của cô có ý nghĩa gì. Sau đó, lại cảm thấy có gì sai sai xẹt qua khoé mắt, nghiêng đầu nhìn ngó trong phòng, bỗng chốc sửng sờ, chỉ thấy trong phòng có thêm rất nhiều đồ vật, đều là đồ hỉ khách, một mảnh đồ rực đập vào mắt.

Ban đầu Phương Tố nghi ngờ không hiểu, ngay sau đó trong lòng bỗng ớn, thầm nghĩ điều gì phải đến rồi cuộc vẫn đến.

Hôm qua được chăm sóc chu đáo, ăn no mặc ấm còn ngủ một giấc say, đáng lẽ không nên quên mình đến đây để gả cho người khác. Nghĩ thế, dường như chợt nhận ra nguyên nhân mình được đối xử lễ nghi. Tất nhiên y phải được chăm sóc chứ, nếu không thành thân với người ta mà chặt vật không đỡ nổi, chẳng phải sẽ vứt hết mặt mũi người kia ư?

Quả nhiên trên đời này, lấy đâu ra nhiều chuyện tốt vô cớ như thế.

Sau khi nghĩ thông, lòng Phương Tố cũng thoải mái hẳn. Từ vẻ khốn cùng tối qua, nay bỗng trở nên bình tĩnh không gợn. Phương Tố vén chăn đứng dậy khỏi giường, dáng vẻ hợp tác đến mức cả đám thị nữ nghi ngờ ra mặt, khó lòng tưởng tượng được Phương Tố bình tĩnh sáng nay chính là cái người ngại ngần tối qua.

Thế nhưng thời gian không chờ đợi ai, trên dưới trong phủ đã chuẩn bị xong hết, mọi người sợ lỡ giờ sẽ khiến Đường Kiều Uyên chờ lâu, bèn theo quy củ hầu hạ Phương Tố. Tuy trong phòng yên tĩnh không một tiếng nói, nhưng giữa động tác người đến ta đi của đám thị nữ, vẫn có vẻ hết sức náo nhiệt.

Khoảng nửa giờ sau, Phương Tố mới chuẩn bị ổn thỏa.

Y không cần son phấn như nữ tử, mái tóc đen cũng chỉ được buộc lên đơn giản, quần áo trên người càng không mang vẻ rườm rà như phục trang của tân lang. Đúng là làm y khó hiểu mà, rốt cuộc vì sao đám thị nữ lại tốn nhiều thời gian cho những thứ này thế chứ.

Chẳng kịp nghĩ nhiều, Phương Tố đã bị đưa ra khỏi phòng. Trong viện có một chiếc kiệu hoa sang trọng đang đợi sẵn, y ngẩng đầu nhìn, nhất thời nghi ngờ không biết có phải mình đoán sai rồi không: Chuẩn bị kiệu thế này, lẽ nào mình sẽ được đưa ra khỏi phủ? Hay là thiệt ra chủ nhân phủ này muốn mang y đi làm lễ tặng cho người khác?

Trong lòng Phương Tố nghi kị nhiều lắm, nhưng không hỏi ra miệng, chỉ thấy sao cũng được, y cũng chẳng có quyền can thiệp hay ngăn cản. Bấy giờ cả người hay mạng của y đều thuộc về người khác, lấy đâu ra chuyện tự do chi phối số phận của mình.

Trước khi lên kiệu, thị nữ đỡ y dừng bước, người phía sau dâng khay bạc lên, trên đó đặt một chiếc khăn hỉ ngay ngắn. Phương Tố hiểu ý, tuy mình mặc đồ tân lang, nhưng thứ này đúng là vẫn không thiếu được, vì thế lúc thị nữ cầm khăn hỉ lên thì không kháng cự mà hơi cúi đầu, nhận lấy khăn hỉ phủ lên đầu mình, che đi gương mặt xanh tái.

Kiệu hoa khởi hành, hướng ra ngoài viện, đi chưa bao lâu trong phủ thì dừng lại.

Phương Tổ không biết mình đã đến đâu, nhưng cảm nhận được động tĩnh bốn phía, trong tai nghe tiếng người náo nhiệt, không khỏi ngạc nhiên, không biết tại sao đoạn đường lại ngắn như thế. Sau lại hơi nghĩ mới rõ, hoá ra y lên kiệu không phải ra ngoài phủ, cũng không phải bị đưa đến phủ khác, mà y vẫn gả cho cái vị ở trong phủ kia.

Vị kia đúng thật rảnh, lấy một người như y, còn là đàn ông nữa chứ, thế mà vẫn làm lễ trịnh trọng thế này, không biết rốt cuộc là sao...

Đang lúc suy đoán, có người tiến đến đá vào kiệu hoa.

Phương Tổ hồi thần, cúi người ra khỏi kiệu. Khăn hỉ che khuất hai mắt, nơi tầm nhìn ngoài một mảnh đỏ ra, chỉ có vạt áo đỏ rực bên dưới giồng hệt như y của một người khác, cùng một bàn tay dày rộng giờ thấp chờ y.

Bàn tay đó dong dỏng mạnh mẽ, Phương Tổ thoáng do dự rồi đưa tay ra, tay mình gầy nhỏ, dễ dàng bị nắm chặt.

Trong lòng Phương Tổ giật mình, cảm nhận dòng ấm áp từ lòng bàn tay đó, vừa hoang mang vừa xua đuổi cơn ớn lạnh nơi trái tim.

Đường Kiều Uyên đỡ y bước qua chân kiệu, mắt cá chân của Phương Tổ hãy còn trep, lúc bước đi vẫn hơi lảo đảo, đang lo mình không thấy đường sẽ ngã ra đến nơi, bỗng nhiên người bên cạnh lại bế y lên.

Người người bốn phía phát ra tiếng cười, hình như còn nghe được người có quan hệ thân cận to gan cười trêu: “Đường trang chủ thương phu nhân ghê, còn chưa bái đường đã không nỡ cho người ta tự đi nửa bước, đúng là chăm sóc tận tình mà.”

Người ngoài tíu tít đùa theo, nhưng Phương Tổ chẳng hề nghe lọt, trong đầu “ong ong”, hai tay không biết để sao cho đúng, chỉ nắm chặt vạt áo trước ngực người kia.

Đoàn người đi theo về phía trước, chứng kiến Đường Kiều Uyên bế người một mạch vào tận nội đường mới chịu buông xuống.

Trong phủ này không có cao đường[2], chỉ có hai chiếc bài vị thay thế. Có điều Phương Tổ không nhìn thấy nên cũng chẳng thấy lạ, cứ theo Đường Kiều Uyên, ù ù cạc cạc ngoan ngoãn lạy thiên địa. Sau đó chưa kịp hồi thần, không ngờ lại bị bế xốc lên, xa dần âm thanh nháo nhác của mọi người, được đi tới nơi yên tĩnh.

[2] Cao đường: Cách gọi khác của cha mẹ thời cổ đại.

Từ lúc lên kiệu đến nay, đúng là gần như không tự đi nổi một bước.

Phương Tổ không biết mình được đưa tới đâu, trên đường chỉ thỉnh thoảng nghe tiếng phó tòng thị nữ chào hỏi cung kính, toàn là “chúc mừng trang chủ”. Người bế y không đáp lại nhiều, chỉ “ừm” một tiếng đơn giản, nhưng âm thanh ngân ngui vẫn có vẻ trầm thấp êm tai, Phương Tổ nghe ra người này còn trẻ. Lại nghĩ đến bàn tay vừa mạnh mẽ vừa dịu dàng mới dắt mình kia, biết là không phải ông lão tính tình quái gở như mình suy đoán, vô thức thả lỏng hơn.

Đường Kiều Uyên bế y, thay đổi nhỏ xíu cũng cảm nhận được, lặng lẽ mỉm cười, bế y một mạch về chủ viện. Phương Tổ nghe tiếng cửa phòng mở, sau đó là tiếng rèm bị vén lên rõ ràng, biết mình đã vào trong một căn phòng, sau đó thì được đặt ngồi trên giường.

“Tất cả ra ngoài.”

Câu lệnh ngắn gọn vang lên bên tai ở khoảng cách gần, đám thị nữ trong phòng lặng lẽ lui ra. Phương Tổ rũ mắt, bên dưới khăn hỉ một đôi tay tìm tới, chậm chậm vén chiếc khăn đỏ thẩm lên.

Vóc dáng của người đối diện dần dần hiện ra trước mắt, vào lúc vạt che trước mắt sắp sửa vén lên hết, Phương Tổ hốt hoảng nhắm nghiền hai mắt.

Tầm nhìn bị bóng tối bao phủ, như đang lừa dối bản thân tìm kiếm chút ít an tâm cuối cùng.

Đường Kiều Uyên mỉm cười, không dỗi y mở mắt mà đưa tay chạm lên mặt y, ngón trỏ gấp lại phác hoạ chi tiết lông mày y, lại dùng ngón cái chạm rãnh vuốt lông mi y, có vẻ yêu thích không rời, hồi lâu vẫn không dừng lại.

Phương Tổ nhẩn nhẩn, cuối cùng mắt nhột quá không chịu được, đôi mi run lên mở ra, đồng thời thoáng nghiêng đầu tránh đi.

Đường Kiều Uyên bật cười, nói trêu: “Chịu mở mắt nhìn ta rồi à?”

Phương Tổ hơi khựng người, bấy giờ hai mắt mới chân chính lướt qua mặt người kia, thoáng cái, cả người thoáng thất thần.

Không phải ngạc nhiên với dung mạo tuấn lãng của Đường Kiều Uyên, mà là lạ lùng với vẻ thương tiếc toả ra từ đáy mắt người ấy. Phương Tổ thấy được, bây giờ y mười tám tuổi, sẽ không ngây thơ đến mức không biết hai chữ “tình ý” là gì. Mà chính vì hiểu được, nên y mới không thấu, cái người không liên quan gì đến y này, tại sao lần đầu gặp nhau lại có biểu tình như thế?

Đường Kiều Uyên thu hết vào mắt những cảm xúc rất nhỏ của Phương Tổ, không giải thích gì cả, mỉm cười cúi đầu, đặt xuống giữa hai chân mày y một nụ hôn nhẹ.

Phương Tổ khẽ run, nội tâm căng thẳng và hoảng hốt, vô thức tìm chỗ trốn, luồng cuống thế nào lại đưa tay túm lấy tay áo của người trước mặt. Người ấy không nhìn được cười, cười nắm lấy hai tay y, cười no cười nê mới lên tiếng trấn an: “Đừng sợ.” Sau đó đưa một tay lên vuốt tóc y, nói tiếp, “Ta cho người mang cháo đến, người ăn xong thì ở đây mà ngủ, bữa trưa bữa tối sẽ có người đưa tới, trong ngày người có cần gì thì cứ kêu người mang tới. Ngày đại lễ nên khách đến rất đông, ta e phải đến tối mới về với người được.”

Phương Tổ nghe hiểu từng từ từng chữ, chỉ là vẫn kinh ngạc hết sức, chưa tiếp thu được tất cả ý hẩn, ngơ ngác gật đầu đáp ứng.

Nụ cười của Đường Kiều Uyên càng hẩn sâu, lại nghiêng đầu hôn lên môi y, đứng thẳng dậy xoay người rời đi.

Trong phòng yên tĩnh, ánh mắt Phương Tổ mông lung, đưa tay vuốt nhẹ khoé môi.

4. Chương 4: Giống Như Măng Mọc Sau Mưa, Nứt Đá Chui Ra.

Đường Kiều Uyên đi chưa bao lâu thì có thị nữ mang bữa sáng vào phòng. Cháo được chia làm ba loại, cháo ngọt, cháo thịt nạc và cháo cá, đủ kiểu đủ vị, nhưng có vẻ thị nữ kia vẫn lo y ăn không quen, cung kính bảo: “Trang chủ nói, nếu phu nhân muốn ăn món khác thì cứ giao phó cho trù phòng bất cứ lúc nào ạ.”

Nghe lời này, Phương Tổ chẳng biết đáp lại thế nào luôn.

Bình thường y ăn uống đâu được chu đáo như thế, nhà nghèo, trong cháo có thêm nhiều gạo đã là xa xỉ lắm rồi. Giả sử mà trên bàn ăn có món mặn thì cũng bị đệ đệ cùng cha khác mẹ của y chiếm hết như lẽ đương nhiên. Bây giờ cha Phương gán nợ y cho người khác để cầu mạng sống, vốn dĩ y đã tính đến trường hợp xấu nhất, có thể ăn no mặc ấm đã là mơ mộng lớn lắm rồi. Thành ra lại sinh lòng sợ hãi, chỉ sợ tất cả những chuyện tốt đẹp trước mắt đều là cạm bẫy, sớm muộn rồi y cũng sẽ gặp chuyện bi thảm hơn.

Nhất là cái người thành thân với y, mới xuất hiện trước mặt y đó, ngoại hình hoàn toàn trái ngược với suy đoán của y. Ngôn từ nhỏ nhẹ dịu dàng, tình ý sâu sắc, càng khiến y nghĩ cũng không dám nghĩ... Ngặt nỗi tất cả đều là sự thật.

Phương Tổ rũ mắt, thị nữ vẫn đợi bên bàn chờ y trả lời, y đứng dậy định đến gần, lại có người vội vàng lên đỡ. Phương Tổ ngồi vào bàn, rõ ràng mọi người trong phòng yên tâm hơn hẳn, vui mừng ra mặt, chỉ sợ vị chủ tử mới này khó hầu hạ.

“Thế thì... Cháo ngọt đi.” Phương Tổ trả lời.

Thật ra y không thích ăn ngọt, chỉ là ngấm nghĩ rồi đến gần nhìn qua, thấy trong cháo ngọt này có ít bí đỏ và khoai, không cá không thịt, có lẽ không đắt đỏ lắm. Y mong mình càng ít nợ nần càng tốt, không được tham lam, biết đâu mai sau lại bớt đi báo ứng.

Thị nữ đáp “vâng”, cẩn thận múc một bát cháo ngọt thay y. Phương Tổ cảm ơn nhận lấy, cháo vào trong miệng thanh khiết, y chỉ cảm thấy trơn tuột, hẳn nhiên không ném ra được những nguyên liệu khác trong này. Thật ra đâu chỉ có mỗi bí đỏ và khoai, còn có tâm hầm thêm rất nhiều tổ yến nữa.

Hôm qua mới đến, còn chưa bái đường, tâm trạng thấp thỏm hơn bây giờ nhiều, thế nên mặc dù cơm tối Bạch Bình mang đến cho y phong phú, nhưng thật ra Phương Tổ không ăn đến no mà chỉ lót dạ mà thôi. Dặt dẹo đến tận bây giờ, Phương Tổ đã đói lắm rồi, cháo lại ngon một cách bất ngờ, bất giác không nhịn được, ăn khoảng ba bát vào bụng.

Thị nữ hầu hạ y ánh lên nét cười an tâm trong mắt, chăm sóc y cẩn thận chu đáo, đợi y dùng bữa sáng xong trở lại giường nghỉ ngơi, mới đua nhau lui ra khỏi phòng.

Thị nữ đi về phía tiền viện, trong sân rộng rãi bày đầy bàn ăn, đã khai tiệc từ lâu. Hôm nay Đường Kiều Uyên bớt đi mấy phần lạnh lùng tàn nhẫn, càng nhìn càng thấy bình dị dễ gần, thấy cô đến thì quay ra chờ báo cáo. Thị nữ chạy chậm mấy bước, thi lễ với hần, cười nói: “Thưa trang chủ, phu nhân đã nghỉ ngơi rồi, người ăn ba bát cháo, sẽ không đói bụng đâu ạ.”

Nháy mắt tâm trạng Đường Kiều Uyên tốt hẳn, tiện tay giật một ngọc bội bên hông xuống thưởng cho cô. Thị nữ mừng rỡ nhận lấy, nói một tiếng “đa tạ trang chủ”, xoay người về chủ viện trông nom.

Trong phủ một mảnh náo nhiệt, một ngày không nổi sóng gió, mọi chuyện thuận lợi hài lòng.

Ai nấy đều vui mừng phấn khởi, duy chỉ có Phương Tổ vẫn không yên trong lòng, thiếu mỗi nước bước ra cửa phòng thôi, đa số thời gian đều nằm trên giường. Giữa lúc chấp chờn tỉnh mê, nghĩ ra vô số khả năng dành cho số phận của mình. Nghĩ rằng có lẽ mình chỉ được đối đãi tử tế nhất thời, rất nhanh sẽ bị chỉ trích. Lại nghĩ “trang chủ” trong miệng đám thị nữ, cái người thành thân với y ấy, chưa biết chừng nay mai sẽ chán ngấy chuyện mới mẻ này, không biết sẽ xử lý y ra sao. Nhưng nếu thế thì, tình ý trong đôi mắt đó, rốt cuộc từ đâu mà ra?

Phương Tổ càng nghĩ càng nhiều, càng hoang mang, nhưng duy chỉ chưa từng nghĩ đến – biết đâu y sẽ có thể đi hết quãng đời còn lại với Đường Kiều Uyên.

Dù sao đây cũng là điều y không dám nghĩ đến nhất...

Thời gian một ngày không dài, khi màn đêm buông xuống, rốt cuộc Phương Tổ không nằm nổi nữa, ăn xong cơm tối không quay về giường nghỉ ngơi mà cuối cùng cũng to gan, sau khi đám thị nữ rời đi, một mình đi đi lại lại trong phòng, tò mò coi lén những đồ vật khéo léo được bày biện khắp nơi.

Trong phòng có một chiếc bàn gỗ lim, bên trên đầy đủ văn phòng tứ bảo[1], bên cạnh còn để ít tranh và sách. Phương Tổ do dự đến gần, đưa tay chạm vào một hàng bút lông được treo kia, tâm trạng khoan khoái một cách khó hiểu, học theo bộ dáng cầm bút của tiên sinh dạy học trong trí nhớ, viết viết vẽ vẽ trên không.

[1] Văn phòng tứ bảo: Bút, mực, giấy, nghiên.

Phương Tổ chậm rãi mỉm cười, nhất thời mê mẩn, không để ý đã có người đi vào trong phòng, hãy còn vui vẻ nghịch bút, dường như viết ra hai chữ Hán, trong miệng thì thầm rất khẽ: “Phương, Tổ.”

Người phía sau đến gần, ôm y vào trong ngực.

Ngón tay Phương Tổ run lên, bút lông rơi trên bàn, nụ cười vốn treo bên môi bỗng chốc mất tăm không còn tung tích, hoảng hốt đến mức tim như ngừng đập.

Đường Kiều Uyên nhìn dáng vẻ giật mình của y, cười trên đỉnh đầu y khẽ hôn một cái, cánh tay vòng qua người y nhặt cây bút kia lên, hỏi: “Trên bàn có giấy, sao không viết lên giấy, hử?”

Phương Tổ không trả lời, mắt dõi theo bàn tay cầm bút của người ấy, cũng không dám đưa tay ra nhận. Đường Kiều Uyên chờ mãi không thấy y đáp lại, nghiêng đầu nhìn, đồng thời siết lưng y quay nửa người lại, nhìn khoé mắt hơi đỏ kia, không ngờ lại dọa người ta ra nông nổi này.

“Ta dọa ngươi à?” Đường Kiều Uyên giật mày, giọng càng dịu hơn mấy phần.

Phương Tổ gật đầu theo phản xạ, lại vội vàng lắc đầu, trơ mắt nhìn hẩn, bối rối cực kì.

Cứ như bị thứ mềm mại nào đó gãi gãi trong tim, Đường Kiều Uyên thở dài, lực ôm nhẹ đi rất nhiều, dẫn y vòng ra sau bàn, dỗ dành: “Nào, muốn viết gì thì cứ viết trên giấy.”

Phương Tổ nhìn tờ giấy Tuyên Thành trắng tinh, trái tim đập mạnh dần bình tĩnh lại, lưỡng lự hồi lâu, mở miệng đáp: “Ta không biết.”

“Hử?” Đường Kiều Uyên vừa mài mực, vừa nhẹ giọng mỉm cười hỏi, “Không phải người vừa viết tên của mình đấy à?”

“Ta chưa viết lên giấy bao giờ...” Phương Tổ đáp, sau khi mở miệng thì cũng có can đảm nói chuyện với người này hơn, dừng lại một lát rồi giải thích, “Hồi nhỏ không đi học trường tư được, nên ta toàn đi rất xa vào thành Lâm Châu, nghe lén ngoài cửa sổ học đường. Tiên sinh dạy học tốt bụng lắm, sớm đã phát hiện ra ta, từ đó trở đi, ngoài cửa sổ sẽ luôn có một chiếc ghế nhỏ...”

Khó khăn lắm y mới chịu mở miệng nói chuyện, lần này được nghe y nói nhiều như thế, lòng Đường Kiều Uyên hết sức vui vẻ nhưng cũng không dám lộ rõ quá, sợ lại dọa y, chỉ theo lời y mà hỏi một cách đơn giản: “Học đường nhà ai vậy?”

Phương Tổ trả lời: “Học đường ở thành đông, tiên sinh họ Uông, là một người rất tốt.”

Đường Kiều Uyên gật đầu, ghi nhớ trong lòng, cánh tay ôm ngang lưng y lặng lẽ siết chặt thêm, nói tiếp: “Sau đó thì sao?”

Câu này vừa ra, Phương Tổ lại im lặng một lát, chút vui vẻ chập chờn mới nãy bớt đi, hệt hăng bảo: “Sau đó mẹ ta không còn nữa, cha lấy nhị nương, nhị nương không cho ta chạy tới chạy lui trong thành cả ngày, nên nhiều năm rồi không quay lại nữa.”

Đường Kiều Uyên không hỏi gì thêm, đối thoại đến đây mới ngưng, cúi đầu đặt lên cổ y một nụ hôn. Mái tóc dài của Phương Tổ không buộc, đen óng xoã trên vai, che đi phần lớn da thịt, thế nên đôi môi kia không hôn lên trực tiếp, chỉ lờ mờ truyền đến phần nào xúc giác. Nhưng dẫu vậy, Phương Tổ vẫn kinh hãi ngẩn người, trên cổ cứ như bị cháy, dần dần lan lên, cháy sạch hai má đỏ bừng.

Phương Tổ ngại đến mức cúi đầu, quả nhiên tâm trạng không còn đặt ở chuyện buồn nữa.

Đường Kiều Uyên đã mài mực xong, cười cầm bút chấm mực, rồi nói với y rằng: “Ta viết cho ngươi xem nhé.”

Phương Tổ im lặng gật đầu.

Nét bút của người ấy mạnh mẽ, từng nét rạch ròi nhưng lại như thể chứa đựng nhu tình, kiên nhẫn tỉ mỉ viết tên của y ra. Phương Tổ chứng kiến, lặng lẽ suy nghĩ, chữ của người này còn đẹp hơn chữ của tiên sinh.

“Thế nào?” Đường Kiều Uyên dừng bút hỏi.

Phương Tổ gật đầu, bất giác thật lòng đáp: “Đẹp lắm.”

Đáp lại là tiếng cười trầm của người ấy từ đằng sau, Đường Kiều Uyên nắm lấy tay y, chấm mực lần nữa, đặt bút lông vào tay phải của y, trêu mếu: “Ngươi viết thử xem, tập viết trên giấy, dần dần sẽ biết.”

Một giọt mực rơi xuống, nhanh chóng loang ra trên tờ giấy trắng.

Trong lòng Phương Tổ khẽ rung động, đầy ắp trông mong hạ bút, ngay bên cạnh hai chữ mới viết của người đó, học theo bút pháp của hẩn viết tên mình ra.

Dù sao cũng là người chưa từng cầm bút, Phương Tổ mới chỉ thử cầm cành cây vạch vạch trên đất mà thôi, bây giờ lần đầu tiên sử dụng giấy bút, kiểu chữ viết ra không khỏi non nớt chả ra hình thù gì.

Thế nhưng Đường Kiều Uyên rất thích, khen y rằng: “Lần đầu cầm bút mà Tổ Tổ đã viết tốt thế này, luyện tập thêm thì không biết sẽ viết đẹp ra sao?”

Phương Tổ ngẩn ra, nghe hai chữ kia thì thoáng chốc bên tai nóng lên, trong trí nhớ y cũng từng được gọi như thế, nhưng đã mờ lung lắm rồi, là vào mười mấy năm trước khi mẹ vẫn còn tại thế mới được nghe gọi trêu mếu như thế.

Bây giờ bỗng nhiên nghe thấy, hoang mang không biết làm sao.

Thứ nào đó nơi lồng ngực mơ hồ đập mạnh, Phương Tổ im lặng hồi lâu, âm lượng bé đến không thể bé hơn, hỏi người phía sau lưng: “Người tên là gì?”

Dứt lời trên mặt lúng túng cực kì, khoé mắt Đường Kiều Uyên hiện lên vui vẻ, cũng không cầm bút lông mà đặt tay lên bàn tay cầm bút của y, nắm tay y viết xuống ba chữ xiêu vẹo méo mó.

“Đường Kiều Uyên.” Hắn nói, “Đây là tên của ta.”

Phương Tổ nhìn mấy chữ kia, bất giác cười khẽ.

Vì là lần đầu tiếp xúc với giấy bút nên Phương Tổ không biết mệt mỏi, hứng thú dạt dào nghịch chơi rất lâu. Người sau lưng đây kiên nhẫn, dạy y dỗ y, đến khi đêm sâu, mới nhẹ giọng khuyên nhủ: “Ngày mai viết tiếp, được không?” Lời nói cẩn thận, không muốn dập tắt hăng hái của y.

Phương Tổ cũng đã thỏa mãn, trong lòng khoan khoái, chẳng biết đã quên mất phòng bị người này từ lúc nào, cười vui gật đầu, gác cây bút lông trong tay lại.

Đến khi Đường Kiều Uyên thành linh bế y lên, Phương Tổ mới hoàn hồn. Người ấy vẫn đứng sau lưng mình nên khó lòng nhận thấy, giờ phút này đây nhìn trang phục cả người đỏ rực của hắn, Phương Tổ mới chợt nhớ ra, hôm nay là ngày y và người ấy thành thân.

Tất cả bất an quay lại tâm trí, Phương Tổ ngồi bên giường, người đó đi mấy bước đến cạnh bàn, rót rượu vào hai ly bạc xinh xắn, xong thì ngồi xuống bên y nói: “Đã bái thiên địa rồi, chỉ thiếu hai ly hợp cẩn này thôi.”

Phương Tổ nhận vào trong tay, tuy căng thẳng nhưng vẫn ngoan ngoãn như trước, không nói gì cả uống giao bôi với hắn.

Người chưa từng uống rượu bị vị cay xè của rượu xộc lên ho khẽ, Đường Kiều Uyên vỗ lưng giúp y cho xuôi, cười bảo y: “Sao không biết từ từ thôi chứ.” Sau đó thấy y mãi không bình ổn, nước mắt cũng sắp trào ra đến nơi, bỗng nhiên cúi đầu hôn lên môi y. Phương Tổ kinh ngạc, vị rượu trong miệng dung hoà, đầu lưỡi bị người ấy tiếc thương mút nhẹ, suy nghĩ tan thành mây khói.

Hồi lâu sau, Đường Kiều Uyên buông tha y, cổ ý vuốt ve gò má nóng bỏng kia, hỏi: “Đỡ hơn chưa?”

Phương Tổ không biết nên gật hay lắc, thân người cứng ngắc, trong đầu quay cuồng mấy chữ “động phòng hoa chúc”, lo sợ suy nghĩ về việc tiếp theo.

Nhưng ngoài dự đoán, sau khi hôn y Đường Kiều Uyên không làm gì cả, đứng dậy đi tới bàn cất ly rượu, quay về ngồi xuống cởi tất ra giúp y, đỡ y nằm lên giường.

“Vết thương ở chân chưa lành, ta bôi thuốc cho người trước đã, rửa mặt chải đầu ngủ sớm đi.”

Phương Tổ mờ lung gật đầu, mù mịt không hiểu gì cả.

Nền đỏ vẫn cháy, người đó toàn thân đỏ rực ngồi bên giường, giúp y ấn bóp mắt cá chân như đang nâng niu trân bảo.

Ánh nền hắt lên má Đường Kiều Uyên, Phương Tổ mím môi nhìn hắn, ở nơi sâu kín không ai biết đến trong đáy lòng, bỗng nhiên sinh ra một tia trông mong yếu ớt.

Giống như măng mọc sau mưa, nứt đá chui ra.

5. Chương 4

Đây là một đêm an ổn nhất của Phương Tổ từ sau khi mẹ mất.

Rõ ràng vận số lênh dênh, đương lúc hỗn loạn mịt mù, nhưng chẳng biết tại sao trong lòng y lại nảy sinh cảm giác dựa dẫm mãnh liệt cực kì, thể như những người chung nhà mười mấy năm qua đều là người ngoài, bây giờ thân là nam tử gả cho người khác, nhưng lại có nơi mình thuộc về, không cần lo lắng những việc khác.

Trước khi ngủ Đường Kiều Uyên không làm bất cứ chuyện gì khiến y phải ngại ngùng hay bối rối cả, chỉ ấn bóp mắt cá chân của y xong thì rửa tay dính rượu thuốc, ôm y vào lòng khẽ hôn lên mi mắt khoe môi, động tác săn sóc, không mang theo tình dục.

Phương Tổ không thấy khó chịu, cảm thấy đôi môi khô ráo mà ấm áp của người ấy vừa vận trấn an y, nhắm mắt bình tĩnh lại, suy nghĩ xa dần. Đến khi tỉnh lại, không ngờ mình lại chủ động nép vào trong lòng Đường Kiều Uyên, áp má vào hóm cổ của hắn, ngủ đến mức toàn thân ấm áp thoải mái.

Người ấy đã tỉnh từ lâu, chẳng qua không nở đánh thức y nên mới không nhúc nhích ôm y, thể nên nhất cử nhất động của Phương Tổ vốn chẳng giấu được, bây giờ mới thấy ngại, muốn trốn cũng không kịp.

“Ngủ ngon không?” Vòng tay Đường Kiều Uyên thoáng buông lỏng y, cúi đầu hôn lên gò má nóng cháy của y.

“Ừm...” Phương Tổ gật đầu.

Đường Kiều Uyên ngồi dậy, cử động cánh tay hơi tê, cúi người đỡ y, miệng thì nói: “Vốn định dẫn ngươi ra ngoài phủ đi dạo, nhưng chân ngươi bị thương chưa lành nên không tiện lắm.”

Phương Tổ nhướn mày, muốn nói mình chỉ bị trật khớp nhẹ thôi chứ không khoa trương như hắn nghĩ, cơ bản cũng không nghiêm trọng, cần gì phải đối đãi cẩn thận như thế. Nhưng ngẫm nghĩ lại cảm thấy nói ra hay không cũng chả khác biệt là bao, dù sao mình cũng không để ý mấy chuyện ra ngoài phủ. Ăn nhờ ở đậu mà, cứ nghe lời người này là được.

Đường Kiều Uyên không hề hay biết suy nghĩ của y, thuận miệng tiếp lời: “Cho nên chẳng bằng mấy hôm nữa hăng đi, ở lại phủ nghỉ ngơi hai ngày, ta dạy ngươi viết chữ, nếu thấy chán thì ta có thể đọc sách cho ngươi nghe.”

Hai mắt Phương Tổ tròn tròn, ngu ngơ lặp lại lời hắn: “Đọc sách cho ta nghe?”

“Không thích à?” Người ấy cong môi cười hỏi.

Phương Tổ vội vàng gật đầu đáp ứng: “Thích chứ.” Dáng vẻ gấp gáp khiến Đường Kiều Uyên cúi đầu cười thầm.

Vì thế sau bữa sáng, người ấy bế y ra sân. Trên bàn đá trong đình, phút chốc bị người từ thư các bày biện mấy chồng sách cao vút, phân chia từng thể loại một, chờ Đường Kiều Uyên tự mình lựa chọn.

Phương Tổ ngồi bên, không biết nhiều chữ lắm, không hiểu chỗ sách kia nói về nội dung gì nên yên tĩnh chờ người đó chọn. Đường Kiều Uyên chọn một phen, phát hiện một quyển sách tranh, chữ minh hoạ không nhiều nhưng hình ảnh hết sức sinh động, cười nghiêng đầu hỏi: “Tổ Tổ có sợ ma không?”

Ban đầu Phương Tổ không hiểu, đợi đến khi người ấy lật bừa một trang sách đưa tới trước mắt mới hiểu, hoá ra hắn nói đến truyền thuyết về yêu ma quỷ quái trong dân gian. Bức tranh kia vẽ một con quái vật đang giương nanh múa vuốt, tám tay chân, ba đầu, vừa kinh dị nhưng cũng tức cười. Ban ngày ban mặt, quả thực hình ảnh đó không làm người ta sợ hãi, Phương Tổ cười nhẹ lắc đầu yếu ớt, lúc đưa mắt nhìn Đường Kiều Uyên thì trên mặt đã có mấy phần mong đợi.

Đường Kiều Uyên bụng bảo chọn đúng rồi, cầm quyển sách kia ngồi bên cạnh y, lật tới trang đầu của sách, nói cho y nghe từ đầu.

Thật ra trong sách chẳng có truyện gì cả, mỗi trang vẽ một loại quái vật, chữ minh hoạ nói rõ về ngoại hình kì quái và đặc điểm lợi hại, còn lại đều do người đọc tự tưởng tượng. Đường Kiều Uyên vừa đọc vừa bịa

chuyện, vắt hết trí não dỗ người bên cạnh vui vẻ. Lắm lúc nghe nhập tâm, thỉnh thoảng Phương Tổ sẽ mở miệng hỏi mấy câu đơn giản, hần đều cẩn thận giải đáp tất cả, trả lời rõ ràng mạch lạc, cứ như mình từng tận mắt chứng kiến vậy.

Nói qua nói lại, quyển sách mỏng cũng lật đến trang cuối cùng.

Phương Tổ chưa hết hứng, lại hỏi tiếp: “Ừm... Người có biết quý đầu to trông thế nào không?”

“Hử? Quý đầu to à?” Đường Kiều Uyên chưa nghe bao giờ, nhưng trong đầu nhanh chóng biên soạn qua qua, miệng thì hỏi, “Tổ Tổ nghe ở đâu thế?”

Phương Tổ nhớ lại bảo: “Hồi còn bé nghe mẹ kể, mỗi khi trời tối mẹ ta đều không cho ta ra khỏi cửa, nói bên ngoài có quý đầu to chuyên ăn thịt trẻ con.”

Đường Kiều Uyên hiểu rồi, chẳng trách hần chưa nghe thấy bao giờ, hoá ra là vị nhạc mẫu chưa biết mặt của hần bịa ra để lừa Phương Tổ, bấy giờ cười, cố ý trả lời rằng: “Ừ, cái đó ta biết, loại quý này có ngoại hình giống như cây kẹo hồ lô, trên que chỉ có một viên sơn tra, xoay vòng vòng ở trên đầu.”

Phương Tổ tưởng tượng theo mô tả của hần, không tìm được cong khoé mắt.

Đường Kiều Uyên thấy y thích, tài năng biên soạn bộc phát.

“Cái đầu kia nặng quá, đi đường rất dễ bị lắc lư, cứ chao đảo như vậy.” Người ấy vừa nói vừa cử động cổ, Phương Tổ nhìn hần bằng đôi mắt trong sáng, tầm nhìn theo đó thay đổi, bất ngờ người ấy tới gần bỗng nhiên bị hôn một cái lên khoé môi.

Phương Tổ ngơ ngác, trong đầu còn đang nghĩ, rốt cuộc người ấy bịa chuyện hay là có quý đầu to như thế thật... Nghi ngờ chưa thông thì Đường Kiều Uyên đã chấp tay đi vòng ra sau lưng y, cúi đầu đến gần, không chạm lướt như trên đùa mới nãy mà đông đầy dịu dàng, ân cần mút lấy môi y.

Phương Tổ nhắm mắt lại không nghĩ ngợi gì nữa, mặc cho người ấy len lười vào, đưa tay nắm được áo hần, khẽ khàng đáp lại. Bất chấp vừa căng thẳng vừa trức trặc, Đường Kiều Uyên vẫn thấy mừng đến phát điên, ý vị chiếm hữu vốn được kiềm chế lộ ra phân nửa. Hàng mi Phương Tổ run lên, dần dần bị người ấy đè lên cột đình, hồi lâu sau mới rên nhẹ vì hít thở không thông.

Lí trí trong Đường Kiều Uyên quay lại, cuối cùng kết thúc nụ hôn dài này.

Quyển sách trong tay, đã bị siết đến nhăn nhúm, dùm dó chả ra hình thù gì.

Ngực Phương Tổ hỗn hển không ngừng, rũ mắt tránh tầm mắt hần, lát sau lại bị người ấy nâng cằm ngăn lên, bắt gặp ánh mắt nóng như lửa cháy đầm đẫm vào mình, chất giọng trầm thấp lại không cho phép phản bác: “Người đã thành thân với ta, đã bá thiên địa, đã uống rượu hợp cần, là người mà ta chân chính cưới về.”

Phương Tổ không biết hần có ý gì, im lặng chờ tiếp lời.

Nhưng Đường Kiều Uyên lại hỏi: “Người gọi ta là gì hả?”

Phương Tổ ngẩn ra, khó lòng mở miệng mím chặt môi.

Hoá ra người ấy để ý.

Ban đầu lúc y định hỏi hần, có hơi chần chừ trong nháy mắt.

Phương Tổ chần chừ không biết nên xưng hô với người trước mặt thế nào, dù biết tên hần nhưng cũng không thoải mái gọi ra được. Từ tận đáy lòng vẫn luôn cảm thấy mình khác hần, không có tư cách gọi hần thân thiết như vậy, đành phải cho qua.

Đường Kiều Uyên để ý, đau hơn là, hần nhiên không muốn kê y như thế.

“Người gọi ta là ‘Kiều Uyên’ đi, nếu người không gọi thì ta sẽ coi như không nghe thấy gì.” Người ấy cố tình nói, biết rõ mình không nở nhưng vẫn muốn giả vờ lừa y, ngay sau đó lại hạ giọng mập mờ, cười nói, “Nếu người mở miệng gọi ‘tướng công’ thì ta càng vui vẻ trả lời.”

Mặt Phương Tổ đỏ lựng, nghe hần nói xong thì không sao tự nhiên được nữa. Người ấy không nghe được y đáp lại thì không chịu thôi, đành phải nhỏ giọng kêu một tiếng ngán ngủi: “Kiều Uyên...”

Đường Kiều Uyên hài lòng cong môi, thu tay lại, hôn lên mặt y.

Khoẻ mặt Phương Tổ lập lờ nước, không biết là sợ hay bối rối, Đường Kiều Uyên mềm lòng, không bức bách nhiều nữa, vòng tay ôm y dỗ dành: “Chẳng qua ngươi chưa quen thôi, chờ khi nào ngươi hiểu được quan hệ giữa ta và ngươi thì sẽ y lại vào ta không hề đắn đo ấy mà.”

Phương Tổ nửa biết nửa hiểu, trước mắt còn chưa tưởng tượng ra viễn cảnh trong lời người ấy, chỉ mơ hồ cảm thấy mình sẵn lòng y lại vào hần, cứ đắn đo không tiến tới thật ra chỉ vì còn chưa hết sợ, vẫn không thể nhìn rõ con đường phía trước.

Mất đi người thân thiết nhất, lại bị một người thân khác bỏ rơi, Phương Tổ không biết còn có thể tin tưởng điều gì. Nếu trên đời thật sự có thần tiên, chính miệng nói với y rằng, quãng đời về sau có một người yêu y, thì nhất định y sẽ không hề sợ hãi, ngay cả tính mạng cũng sẵn sàng giao phó cho người ấy...

Phương Tổ thử giơ tay lên thăm dò, chậm rãi ôm lại Đường Kiều Uyên.

Cuối xuân hơi nóng, hè lặng lẽ sang.

Từ sau khi đến nơi phủ trạch hoa lệ này, Phương Tổ chưa có cơ hội ra ngoài phủ. Thật ra cũng không thể nói là không có cơ hội, mà là mình không có yêu cầu gì cả, Đường Kiều Uyên lại cứ để ý đến vết thương trên chân y nên ngay cả chủ viện cũng ít cho y ra khỏi, càng đừng nói đến nơi khác.

Ngày qua ngày người ấy vẫn luôn ở bên cạnh y, đa số thời gian có thể nói là nửa bước không rời, dạy y viết chữ, đọc sách nói chuyện cùng y. Lắm lúc thất thần nghĩ đến thân phận của Đường Kiều Uyên, Phương Tổ không biết hần làm nghề gì mà ngày nào cũng có thể ở trong phủ, lại càng không biết vì sao từ trên xuống dưới mọi người bên cạnh đều gọi hần một tiếng “tràng chủ”.

Suy nghĩ rất nhiều, nhưng chưa lần nào hỏi ra miệng.

Từ ngày sống chung tới nay, cử chỉ hành động của Phương Tổ ngày càng thả lỏng, không tỏ ra bất an nữa. Nhưng thế đã là hiếm có lắm rồi, khó lòng tiến thêm một bước, cả gan dám hỏi chuyện riêng của đối phương.

Đường Kiều Uyên thương y, tuy nhận thấy y vẫn chưa đủ y lại, nhưng với thay đổi rất nhỏ của y đã vui vẻ lắm rồi, cũng không làm gián đoạn, đành kiên nhẫn chờ y thay đổi từ từ.

Mà mất cá chân trật khớp của Phương Tổ, dần dần, rốt cuộc trong mấy ngày nay cũng lành lại.

Không biết là rượu thuốc kia phát huy tác dụng hay là vì hôm đó bị thương không nặng, tóm lại khi Đường Kiều Uyên hoàn toàn tin tưởng y khoẻ mạnh, Phương Tổ đã có thể tự đi lại một mình hết sức nhẹ nhàng, thậm chí có thể chạy chậm mấy bước, nom tư thế không có gì khác thường.

Hôm ấy tối đến, Phương Tổ đứng một mình sau bàn tập viết chữ, ngoài cửa nổi lên một cơn gió mát, cuốn bay xấp giấy Tuyên Thành.

Phương Tổ vội vàng cầm chặn giấy đè lên, xoay người chạy về phía cửa sổ, cẩn thận đóng cửa sổ lại.

Đường Kiều Uyên ngồi bên bàn uống trà, nhìn y vô thức chạy qua chạy lại, đáy mắt hiện lên ánh cười, đứng dậy đi đến bên cạnh y, hỏi: “Đang viết gì đó?” Dứt lời rũ mắt, thấy Phương Tổ đang chép lại trích đoạn trong một cuốn sách, rất nhiều chữ trong đó không phải hiếm thấy gì, bất chợt từng nét mà viết xuống.

“Càng lúc càng ngay ngắn.” Người ấy cong môi ôm y, thấp giọng cười một lát, sau đó đổi chủ đề, quay qua hỏi, “Chân còn đau không?”

Bấy giờ Phương Tổ mới như bừng tỉnh, để ý được câu hỏi này, cúi đầu nhìn xuống chân trái, gật đầu trả lời: “Không đau nữa, hình như khỏi rồi.”

Đường Kiều Uyên yêu lắm cái dáng vẻ rơi vào mơ màng của y, nghiêng đầu hôn lên vành tai y, hôn đến khi chỗ đó vừa đỏ vừa nóng mới lên tiếng dỗ dành: “Vậy ngày mai ta dẫn ngươi ra ngoài phủ chơi nhé?”

Phương Tổ gật đầu, đáy mắt hiện lên vẻ thích ý.

6. Chương 6: Trọng Lượng Trên Tay Rất Nhẹ, Nhưng Lại Trọn Vẹn Núi Trữ Lòng Hồn...

Đường Kiều Uyên vẫn bôi rượu thuốc cho Phương Tổ một lần nữa, thứ này vô hại với gân cốt, bôi thêm một lần cũng yên tâm hơn, đề phòng sơ suất.

Bàn tay ấm áp vuốt ve mắt cá chân trái của Phương Tổ, thoa đến mức mẩn da kia nóng bừng.

Mấy hôm nay ngày nào cũng thế, chưa ngắt quãng lần nào. Nhưng thời gian có lâu thì Phương Tổ vẫn không quen được, vẫn cứ đỏ mặt lặng lẽ nhìn người ấy, thậm chí lần này càng mất tự nhiên hơn, đôi môi khê hé, như thể có lời muốn nói.

Đường Kiều Uyên nhận ra nhưng không lên tiếng hỏi, chỉ chờ khi nào y muốn nói thì sẽ tự mở miệng, nhưng không ngờ lại phải chờ lâu đến thế. Lúc hẩn bôi thuốc Phương Tổ vẫn cứ lặng thinh, đến khi cất lọ thuốc đi, rửa sạch hai tay quay lại giường, rút cuộc Phương Tổ mới không ngại nữa, bắt đầu nói chuyện.

Lúc ấy trong phòng tắt đèn, tranh tối tranh sáng, Phương Tổ nhẹ nhàng kéo tay áo hẩn, nhỏ giọng bảo: “Đã khỏi rồi...”

Khó lắm Đường Kiều Uyên mới nghe hiểu ý y, dường như muốn nói cảm ơn, còn mang theo mấy phần nũng nịu mà có lẽ chính bản thân Phương Tổ cũng không phát hiện, không khỏi vui vẻ cười nói: “Ta biết rồi, ngày mai không bôi nữa.”

Phương Tổ “ừm” một tiếng, nhắm mắt lại ngủ, ghé gần vào người ấy theo thói quen. Đường Kiều Uyên vẫn vòng tay qua người y như mọi hôm, nhưng hôm nay lại khác, sau khi vòng qua sau lưng tay hẩn không dịu dàng vỗ về mà như gần như xa chạm vào sống lưng y, miết nhẹ, khiến y thấy hơi nhột.

Phương Tổ không nghĩ nhiều, lát sau thấy ngứa, từ cổ họng tràn ra tiếng cười, né người đi nửa tắc bảo: “Ngứa...” Vừa tuôn ra một chữ này thì bỗng chốc sững sờ, nơi mà y kê sát vào đằng trước, hình như đụng phải thứ gì đó không nên.

Đường Kiều Uyên không đáp, bàn tay kia giữ sau lưng Phương Tổ, hơi dùng sức khiến người trong lòng càng kê sát hơn, để thứ sung sức phía dưới mình tì trên chân y một cách chân thực, thế mà vẻ mặt vẫn hết sức thản nhiên, nhạt như mây nhẹ như gió, cúi đầu chậm rãi hôn lên đôi mi y.

Phương Tổ nháy mắt đã hiểu, bản thân y cũng là đàn ông, biết thứ vừa cứng vừa nóng đó là gì. Hơi thở của Đường Kiều Uyên nặng dần, song động tác hôn y không hề gấp gáp, dường như cố ý kìm nén, lo y bị dọa sợ.

Cả người Phương Tổ căng thẳng, đúng là thấy hơi sợ thật, may mà người ấy không hề giục y đáp lại, cho y đủ thời gian thích ứng. Bình tĩnh suy nghĩ một lát, Phương Tổ mông lung nhớ lại câu nói lúc trước người ấy từng bảo, rằng mình đã là người báỉ đường thành thân với hẩn. Rõ ràng thành thân đã lâu, nhưng lại hoãn việc đáng ra nên làm từ ngày đó đến bây giờ, còn không nhận ra được lòng thương tiếc đó ư?

Ngẫm nghĩ, cơ thể cũng từ từ thả lỏng. Phương Tổ ngẩng đầu, trong bóng tối đón nhận chiếc hôn nhẹ nhàng của hẩn nơi đầu môi.

Đường Kiều Uyên thở ra một tiếng như có như không, thỉnh linh trở người đè y dưới thân. Vốn là chút hôn dè dặt nay trở nên nóng bỏng vô ngần, từ vành tai y trôi xuống, lưu luyến rải khắp cổ, để lại từng vết từng vết dấu hôn mờ ám.

Từ đầu đến cuối đôi tay dịu dàng của người ấy vẫn mang theo chiếm hữu khiến người ta khó lòng phớt lờ, xé áo trong của Phương Tổ ra bắt đầu từ cổ áo, theo đó đôi môi rơi xuống ngực trần, từng nụ hôn dần tìm

đến điểm nhỏ yếu mềm, hé miệng ngậm lấy. Đôi môi mím chặt của Phương Tổ không ngăn được tiếng rên khẽ, âm thanh thoáng mang theo bất an run rẩy rơi vào tai người phía trên.

Đường Kiều Uyên động thân, cách lớp khó cọ vào phần dưới của y, ngậm thứ xinh xắn trong miệng thở dài gọi y: “Tổ Tổ...”

Trong mắt Phương Tổ hiện lên ướat át động tình, tiếng gọi đầy cương chiều đó khiến toàn thân như mềm nhũn, mặc cho người ấy cởi khó mình ra. Đường Kiều Uyên chen người vào giữa hai chân y, một tay kéo hai chân y ra rộng thêm, một tay tìm dưới gối lấy ra một hộp hương cao.

Ban đầu Phương Tổ không hiểu đó là thứ gì, đến khi chất cao trơn ướat được đưa vào nơi nào đó đằng sau, y mới bình tĩnh nghĩ tới, không ngờ thứ này đã để dưới gối nhiều ngày như thế...

Một ngón tay len vào trong nơi cơ thể căng chặt, hai chân Phương Tổ cứng đờ, bất an cắn môi dưới.

Đường Kiều Uyên hôn lên môi y đến khi răng y buông ra, ngón tay mới chậm rãi đưa đẩy trong cơ thể, tỉ mỉ ve vuốt nơi ẩm áp đó, kiên nhẫn chờ y thả lỏng hơn nữa. Theo động tác của hắn, Phương Tổ thở gấp dần, sợ hãi trong lòng từ từ tan biến. Đến khi tinh thần bắt đầu mông lung, người ấy lại đưa thêm vào một ngón. Phương Tổ khẽ cau mày, may mà vẫn thích ứng được, hết sức phối hợp nhẫn nại, nhưng cuối cùng lúc ba ngón tay tiến vào vẫn phải rên nhẹ vì đau.

“Nhịn thêm một lát...” Đường Kiều Uyên đau lòng hôn lên mặt y, tên đã lên dây khó lòng dừng lại, chỉ có thể xoa dịu nơi đằng trước y bằng một tay khác, định bụng phân tán suy nghĩ của y.

Đằng trước Phương Tổ vốn hơi ngẩng cao, bấy giờ chịu đau lại hơi mất tinh thần, được người ấy cầm trong lòng bàn tay chậm rãi vuốt ve một lát, rốt cuộc lại khôi phục. Đường Kiều Uyên nghe tiếng rên dần dần thay đổi trong miệng y, cuối cùng cũng yên lòng, chậm rãi rút ngón tay ra.

Nơi sâu thẳm phía sau bị ve vuốt đến độ ướat át mềm nhũn, sau khi ngón tay rút ra, Phương Tổ thở phào, nhưng đôi mắt mông lung còn chưa tìm được tiêu cự thì cả người đã bị Đường Kiều Uyên trở mình đè xuống, nghiêng đầu thì thắm bên tai y: “Đau thì cứ cắn ta.”

Phương Tổ thất thần nhìn hắn, còn chưa kịp nghĩ rõ lời này thì đằng sau có thứ cương cứng ghé sát, thứ kia chẳng đợi một giây, kiên định thúc vào bên trong.

“Kiều Uyên...” Phương Tổ giật mình siết chặt bờ vai người ấy, màn dạo đầu đã làm đủ, cảm giác đau cũng không mạnh lắm, nhưng dị vật xâm nhập vào cơ thể vẫn khiến y hết sức căng thẳng, vô thức mở miệng gọi hắn, muốn nghe đôi lời trấn an.

Động tác dưới thân của Đường Kiều Uyên không ngưng, ôm chặt hông y, nhỏ giọng trả lời bên tai y: “Đừng sợ.”

Cánh tay Phương Tổ ôm chặt cổ hắn, đôi mi run lên, một hàng nước ẩm ướt trượt khỏi khoé mắt. Đường Kiều Uyên chậm rãi đưa yêu thương vào nơi sâu kín nhất trong y, dừng lại hôn lên khoé mắt ướt của y.

Ánh trăng xa xăm hắt qua giấy dán cửa sổ tràn vào nhà, từ lâu mắt đã thích ứng với bóng tối, bấy giờ cách rất gần, Phương Tổ có thể trông thấy ý cười trong mắt người ấy. Hồi lâu sau, Đường Kiều Uyên vừa nhẹ nhàng đưa đẩy, dường như đang tìm gì đó trong cơ thể y, vừa dịu dàng cười hỏi: “Tổ Tổ của ta ở đâu vậy?”

Phương Tổ không hiểu gì cả, đôi mắt ướt nước nhìn hắn, đến khi thỉnh linh bị thúc vào nơi kì diệu nào đó, không kìm được rên khẽ, lắc hông né tránh.

“Ở đây...” Người ấy siết chặt hông y, cười đầy ý vị, cúi đầu hôn đôi môi y, hướng về chỗ kia đưa đẩy.

“Đừng...” Phương Tổ lắc đầu, ôm chặt người ở phía trên, giọng nói run rẩy mang theo cầu xin.

Đường Kiều Uyên thương y là thế, nhưng giờ khắc này lại chỉ cười, miệng thì nói lời nhẹ chữ mềm, không ngừng dỗ dành, bên dưới thì công thành chiếm đất, ra sức càng lúc càng nhanh.

“Kiều Uyên... Đừng...” Phương Tổ cũng không biết là đừng cái gì, khoái cảm điên cuồng như sóng trào, kích cho y ngứa đầu, Đường Kiều Uyên chôn đầu ở cổ y, ngửi mùi hương nhẹ nhẹ, dực vọng trong cơ thể dâng cao bộc phát, chỗ tiếp xúc phía sau vang lên không ngớt tiếng va chạm phình phịch, tiếng nước nhều lép nhép.

Phương Tổ dần dần không nói nên lời, hai tay vô tình cào lên lưng người ấy, vật ngắc cao cương cứng đờ đờ trước rỉ ra chất lỏng, cuối cùng bắn ra trong tiếng khóc nức của y, rơi đầy bụng Đường Kiều Uyên.

Lúc cao trào nơi sâu thẳm phía sau liều mạng siết chặt vật trong cơ thể, Đường Kiều Uyên rũ mất thở dài, bàn tay vuốt ve hông y, đợi đợt cao trào này qua đi, mới tìm về tốc độ mới này không ngừng đưa đẩy.

Cơ thể Phương Tổ mềm oặt vô lực, khó khăn lắm mới chịu đựng được khoái cảm mãnh liệt của lần đầu thừa hoan, hai chân mềm nhũn dựng trên giường khê run, chỉ chờ người ấy thỏa mãn. Đường Kiều Uyên cũng biết y nhẫn nhịn khó khăn, không đòi hỏi nhiều, thúc vào nơi mê đắm kia chừng trăm phút, rốt cuộc vào lúc Phương Tổ lên đỉnh lần nữa bắn ra trong cơ thể y.

Đôi người Phương Tổ đã mê mang từ lâu, hơi thở nóng bỏng của người phía trên vẫn nặng nề phủ bên cổ, mang đến dư vị khiến cơ thể y không kim được run rẩy.

Trong khoảnh khắc, Đường Kiều Uyên lấy lại lí trí, chậm rãi rút ra khỏi cơ thể y. Phương Tổ phát ra âm thanh mơ màng, ngón tay lại yếu ớt cào nhẹ trên lưng hắn.

Đường Kiều Uyên trở mình nằm xuống, cười ôm người vào lòng, cầm tay y lên hôn, sau khi thỏa mãn thì vui vẻ dỗ y, gọi từng tiếng từng tiếng “Tổ Tổ”, gọi đến mức hai má Phương Tổ nóng cháy, xong còn cố tình bảo: “Chờ người thích ứng lại yêu người tiếp.”

Nghe lời này, người Phương Tổ thoáng cứng đờ, sống chung mấy ngày chưa từng thấy đáng về người ấy thế này, không biết đáp sao, đành phải chôn đầu không để ý đến hắn.

Đường Kiều Uyên cười khê, thuận thế để y tựa vào ngực, bàn tay vuốt ve mái tóc sau gáy y, trong lòng thẳm nhủ, thật ra sau khi bãi đường hợp cần, còn thiếu mỗi đợt động phòng hoa chúc này thôi, rốt cuộc hôm nay cũng thỏa mãn.

Trong phòng không còn âm thanh tình dục, từ ngữ mập mờ cũng lắng xuống. Đường Kiều Uyên nghỉ một lát, đứng dậy xuống giường, bế người vẫn còn ngại ngùng trên giường đi ra sau bình phong tắm rửa.

Trọng lượng trên tay rất nhẹ, nhưng lại trọn vẹn níu trĩu lòng hắn...Tung hoa đi nào, mấy mùa quýt rồi mình không dịch H chứ chả ít...

7. Chương 7: Không Biết Pháp Lực Của Bảo Ngọc Đây Lớn Bao Nhiêu, Có Thể Ngăn Nỗi Yêu Nghiệt Cứ Đến Phũ Đây Tác Quái Hay Chẳng.

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Hôm sau tỉnh lại, mãi hồi lâu Phương Tổ chẳng dám ngẩng đầu nhìn người nằm bên. Cơ thể không đến nỗi kiệt sức nhưng có hơi oải, chẳng muốn động dậy tí nào nên mượn cớ nằm nguyên không dậy, nhắm mắt giả vờ ngủ, tránh phải nói chuyện với người kia.

Đường Kiều Uyên đã tỉnh từ đời nào rồi, thu trọn dáng vẻ ngủ say của y trong mắt. Bấy giờ thấy y rõ ràng đã tỉnh mà còn vờ ngủ thì cũng không lật tẩy, cười khê ngồi dậy, bước xuống giường rửa mặt chải đầu trước.

Phương Tổ nghe tiếng lặng lẽ mở mắt, mấy vết cào sau lưng Đường Kiều Uyên nổi bần bật, vừa nhìn đã biết là được tạo ra thế nào, nhất thời nhắm chặt hai mắt, trong đầu không khỏi hiện lên cảnh tượng đêm qua, chỉ cảm thấy toàn thân nóng bừng. Càng thế lại càng không muốn dậy, chỉ hận không thể chôn mình trong chăn cả ngày.

Nghĩ thì nghĩ thế, chứ cuối cùng đầu thế như ý. Đường Kiều Uyên không giục y, chỉ cho người đưa bữa sáng tới phòng, chẳng biết đã nấu bao nhiêu món ăn phong phú mà hương thơm sực nức cả phòng, khiến người ta thêm nhỏ dãi.

Hương thơm đó càng thoảng càng gần, cứ như mọc chân sải bước tới dưới đầu mũi, rót cuộc Phương Tố không kìm được mở mắt, phát hiện hoá ra là người ấy cố tình dụ dỗ y, cầm bát sứ đựng một chiếc bánh bao đến gần, thấp giọng cười bảo: “Bánh bao gạch cua hấp đây.”

Thế là không giả vờ được nữa, Phương Tố đỏ mặt ngẩng đầu nhìn hấn, khoé môi chậm rãi vẽ nên nụ cười.

Đường Kiều Uyên đặt bát sứ trên chiếc bàn thấp ở đầu giường, đỡ y dậy, lúc bàn tay đỡ lấy lưng y, tuy không phải lần đầu nhưng đáy lòng vẫn cảm thấy y gầy quá, gầy đến mức khiến người ta thương ới là thương, bất đắc dĩ cười hỏi: “Món nào ngon cũng dâng lên cả, thế mà ngươi chẳng ăn được mấy miếng, ta phải làm sao để nuôi ngươi mập lên đây?”

Theo lời hấn nói, Phương Tố đi đến bàn nhìn, chỉ là bữa sáng thôi mà bày đầy cả bàn, món ăn càng ngày càng đa dạng, chỉ sợ y không thích. Thật ra món nào Phương Tố cũng thích, chỉ là chịu đói nhiều năm quen rồi, sức ăn rất ít, đã quen chỉ ăn ít một thôi, thế nên mỗi lần nhìn thấy những món ngon kia thì đều cảm thấy có lòng mà không có sức.

“Ngươi chuẩn bị nhiều quá rồi...” Phương Tố nhẹ giọng trả lời.

Đường Kiều Uyên làm như không hiểu ý y, cố ý bảo: “Chả lẽ ta chuẩn bị ít đi thì ngươi sẽ ăn được nhiều hơn à? Đây là cái đạo lí gì không biết. Thế thì từ nay về sau ta chỉ chuẩn bị cho ngươi một bát thịt, ngươi có ăn hết sạch được không?”

Phương Tố không đáp lại được, không độ nổi miệng mồm lạnh lợi của hấn.

Người ấy cười thêm hai tiếng, cúi mình đi tắt cho y, nói tiếp: “Thích gì ăn nấy, ăn càng nhiều càng tốt.”

Phương Tố gật đầu, Đường Kiều Uyên yên tâm hơn mấy phần, đích thân hầu y rửa mặt súc miệng, sau đó đưa y đến bàn ngồi xuống. Trước khi dùng cơm múc cho y nửa bát canh nấm tuyết khai vị, mình thì đứng dậy đi đến chỗ tủ gỗ bên tường, miệng nói: “Hôm nay trời đẹp, chọn một bộ y phục mỏng nhẹ cho ngươi, buộc tóc lên nữa, đã vào hạ rồi, thả ra như thế sẽ nóng toát mồ hôi đó.”

Phương Tố vừa bưng bát uống nấm tuyết, vừa đưa mắt nhìn động tác của hấn. Lúc nghe thấy hai chữ buộc tóc chợt ngẩn ra, dường như nghĩ đến chuyện gì đó, mở miệng gọi hấn: “Kiều Uyên.”

Đường Kiều Uyên tràn đầy vui vẻ, thích nhất là nghe y gọi tên của mình, ngoảnh đầu đáp lại, nghe y hỏi: “Ta... Bọc đồ hồi trước của ta được mang đi đâu vậy?”

“Bọc đồ nào cơ?” Người ấy giật mình, hỏi rồi mới phản ứng được, hấn chính là đồ đặc Phương Tố mang theo lúc đến phủ, vì thế trả lời, “Ngươi nhắc thì ta sẽ sai người đi biệt viện mang đến, chắc là cất trong phòng thôi, hỏi một câu là biết.”

Dứt lời, Đường Kiều Uyên bước đến cửa sổ, gọi mấy thị nữ ở ngoài hiên. Đám thị nữ vào phòng, nghe hỏi thì đều mê mang, nghĩ mãi hồi lâu mới có một người nhớ ra: “Hình như bọc đồ kia đã bị vứt đi rồi ạ.”

Người ấy thoáng chốc sa sầm: “Ai cho phép ngươi vứt đi hử.”

Thị nữ thấy hấn nổi giận thì lập tức quỳ xuống nhận sai, mấy người khác sợ hấn giận cá chém thớt nên cũng quỳ xuống theo. Phương Tố khẽ giật mình, vội vàng gác bát và thìa lại, trước mặt cái người đang giận dữ đó, ngẩng đầu nói: “Không sao đâu... Ngươi đừng giận.”

Đường Kiều Uyên nghiêng mặt nhìn y, trong đôi mắt kia rõ ràng chất đầy thất vọng cùng nôn nóng, thế mà vẫn cố xin tội cho người khác, câu mắng vốn đã đến miệng nhất thời chẳng tuôn ra được nữa.

“Trang chủ...” Thị nữ quỳ dưới đất sợ hãi, không dám ngẩng đầu lên, chỉ thấy Phương Tố xin tha cho các nàng, bấy giờ mới giải thích rõ ràng, “Trong bọc đồ kia chỉ có hai bộ quần áo cũ, tất nhiên nô tì không dám tự mình định đoạt, là Bạch Bình cô nương nói không cần giữ lại, nên mới...”

Đường Kiều Uyên cau mày, chỉ nghĩ Bạch Bình làm việc chu đáo, sao lại mắc phải sai sót thế này, đang lúc không vui thì cô nương được nhắc tới nghe thấy động tĩnh mà vào trong phòng.

Bạch Bình vén rèm lên, sau khi đi vào thì hành lễ gọi một tiếng “Trang chủ”, liền đó không đợi hấn chất vấn lại quay người hành lễ với Phương Tố: “Thưa phu nhân, cây trầm gỗ trong bọc đồ, nô tì đã thay người cất trong ngăn kéo bàn trang điểm rồi ạ.”

Sắc mặt Phương Tổ vui vẻ, chẳng kịp hỏi cô làm sao lại biết mình để ý tới món đồ nào, đứng dậy chạy đến chỗ bàn trang điểm, kéo ngăn kéo ra, bên trong để một gói vải nhung, lại mở vải nhung ra, quả đúng là cây trầm gỗ đơn sơ vẫn luôn theo mình hơn mười năm đang nằm bên trong. Tâm trạng Phương Tổ thể như mất mà tìm lại được, quay đầu cảm ơn Bạch Bình: “Đa tạ Bạch Bình cô nương.”

“Phu nhân quá lời rồi ạ.” Bạch Bình cong môi hành lễ, tiện thể đưa mấy thị nữ còn chưa hoàn hồn kia lui xuống. Trước khi đi quét tằm mắt qua gương mặt Đường Kiều Uyên, thấy được vẻ dịu dàng nhất trên gương mặt từ trước đến nay chỉ biết lạnh nhạt cười là giả đó. Dừng lại một lát, cảm thấy vị phu nhân bỗng nhiên đến phủ này, có lẽ đúng là bảo ngọc trấn được cả toà phủ đệ không chừng.

...Chỉ là không biết pháp lực của bảo ngọc này lớn bao nhiêu, có thể ngăn nổi yêu nghiệt cứ đến phủ này tác quái hay chẳng.

Bạch Bình cười thầm một tiếng, trong lòng lặng lẽ tăng thêm một món bảo vật.

Sóng gió ngẩn ngui trong phòng lắng xuống, Đường Kiều Uyên đã thu lại vẻ tàn nhẫn lộ ra khi nãy từ lâu, đi đến sau lưng Phương Tổ nhìn thứ trong tay y, hỏi: “Tổ Tổ muốn cài cây trầm này ra ngoài à?”

Phương Tổ tìm được món đồ quan trọng, tâm trạng đang tốt, nghe thế thì cười khê ra tiếng, nhẹ nhàng lắc đầu trả lời: “Trang sức của nữ tử, sao mà ta dùng được... Đây là di vật mẹ ta để lại, ở bên ta hơn mười năm, lần này ta lại quên mất nó...”

Từ trong lời nói, Phương Tổ thật lòng cảm thấy mấy phần tự trách.

Trước đây cây trầm này luôn được y lặng lẽ cất dưới gối, nếu như ban ngày chịu ẩm ỨC thì ban đêm có thể lấy ra ngắm một lúc, chạm một cái, thế là an ủi được mình. Bây giờ ở bên Đường Kiều Uyên, như thể bỗng nhiên có thứ gì đó cực kì chắc chắn và chân thật, thay thế cây trầm gỗ che chở cho y, mọi sự an nhàn, cứ thế quên bồng mất giữ nó bên cạnh.

Khoé mắt Phương Tổ hơi đỏ, ngoài hối hận ra trong lòng còn có sự sợ hãi khó hiểu.

Người sau lưng không hỏi y gì cả, nghe y nhắc đến thứ thân thiết nhất, rũ mắt dang tay ra, ôm y vào lòng.

Cuối xuân đầu hạ, mây trời lững lờ.

Thành Lâm Châu lúc nào cũng náo nhiệt, trên đường người qua tấp nập, bên đường hàng rong nối tiếp, trẻ con chơi đùa chạy nhảy tới lui.

Phương Tổ mặc y phục vàng nhạt, từ tốn đi cùng Đường Kiều Uyên, bàn tay trong tay áo được người ấy nắm lấy, ban đầu khiến y ngại ngần mãi, về sau bị hàng loạt trò vui trên đường làm sao nhãng, Phương Tổ mới dần bình tĩnh lại, kẻ người ấy thích gì làm nấy, chỉ mãi nhìn những thứ mới mẻ xung quanh.

Đi tới đi lui, Đường Kiều Uyên không khỏi tức cười, thỉnh thoảng ôm lấy y, chẳng thèm để ý bốn phía có người nhìn ngó hay không, cười hỏi: “Tổ Tổ vừa ra đường một cái là nhìn khắp nơi, không buồn nhìn ta nữa.”

Trên mặt Phương Tổ hiện lên mặt đỏ, chợt nghe người ấy thấp giọng trên: “Ở trong phủ vẫn tốt hơn, chí ít thì lúc trong phủ người sẽ nhìn lên ta.”

Nhất thời y không đất dung thân, ngay cả vành tai cũng nóng bừng.

...Cứ tưởng hành động lén lút của mình chưa bao giờ bị phát hiện, hoá ra người ấy biết hết.

Nhưng Đường Kiều Uyên vẫn không chịu tha cho y, ôm người chặt thêm, cười hỏi: “Ngoài này đẹp hơn, hay là tướng công của người đẹp hơn? Hử?”

Phương Tổ mím môi, cúi đầu tránh đi, ngặt nỗi người ấy cứ mãi không chịu buông lỏng, tránh thế nào cũng không thoát. Y chỉ sợ càng lúc sẽ càng nhiều người đi đường để ý, đành phải nhỏ giọng đáp: “Người đẹp hơn...”

Đường Kiều Uyên cười thầm mãi, muốn hôn một cái trên khuôn mặt kia, lại lo y xấu hổ không chịu, ngẫm nghĩ một lát vẫn kiềm chế, không trên tiếp nữa.

Lúc người ấy thu tay, Phương Tổ xoay người nhìn ngó bốn phía, phát hiện hình như không có ai nhìn họ mới thở phào, chẳng hề hay biết rằng, thật ra ở thành Lâm Châu này, hiếm có ai không biết thân phận

của Đường Kiều Uyên lắm. Những người đó có nỗi sợ, tất nhiên chẳng dám phóng mắt lộ liễu quá, chỉ sợ vạ nhất chọc giận hấn, tai hoạ lại ập đến thân.

Mọi người trên đường làm như không thấy, ai nấy nói chuyện đi lại, tựu chung chỉ có trẻ con mới không biết sợ, chớp cặp mắt ngây thơ ngửa đầu lên nhìn. Nếu như chạm mắt Phương Tố, sẽ toét miệng ra cười, làm mặt quỷ với y.

Phương Tố dần dần thả lỏng, có lẽ là bị đám trẻ con kia ảnh hưởng, trên mặt thấp thoáng hiện lên nụ cười, ngón tay khẽ khàng gấp lại, đan vào bàn tay người cạnh bên.

Cách đó không xa đằng sau, một cậu thiếu niên chừng gần mười tuổi ngạc nhiên nhìn y, vẻ mặt ngập tràn khó tin.

8. Chương 8: Nhân Quả Thế Gian, Đúng Là Không Khỏi Khiến Người Ta Cảm Khái.

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Thôn làng bên ngoài chỉ cách thành Lâm Châu mấy dặm, chạy xe mất chừng một khắc, nếu như đi bộ thì hơn nửa giờ cũng đến nơi. Nhà dân làng xóm qua lại mua bán, mỗi ngày khi trời chưa sáng sẽ chạy tới thành, hoặc bán ít rau củ, hoặc bán ít đồ thủ công, nuôi gia đình sống qua ngày.

Mười mấy năm trước mẹ của Phương Tổ đã vậy. Mười ngón tay khéo léo của người phụ nữ may từng đường chỉ không hề ngơi nghỉ vào thành, trong lòng ôm theo đứa bé còn ham mút tay, ngồi trên phố, một ngày trôi qua như thế đấy.

Khi đó Phương Tổ chưa trải đời, sợ hãi với tất cả những điều mới mẻ trong thành, chỉ ngoan ngoãn ngồi trên chiếc ghế nhỏ, nín vạt áo mẹ nhìn người đến rồi đi. Sau đó lớn hơn, khoảng chừng năm tuổi, gan to hơn chút thì thích một mình chạy đến học đường, trốn ngoài khung cửa sổ nghe tiên sinh giảng bài.

Khi xưa nghèo khó nhưng hạnh phúc, tuy nhà nghèo nhưng chỉ ít chỉ cần Phương Tổ muốn, mẹ y sẽ nghĩ cách đáp ứng. Tiếc rằng ngày vui ngắn ngủi, vào lúc Phương Tổ còn chưa hiểu chuyện, bỗng nhiên nữ chủ nhân trong nhà đổi thành người khác.

Đến giờ đã gần mười hai năm, người phụ nữ đó chưa từng cho phép y đặt chân vào thành Lâm Châu một bước.

Thời gian không đợi một ai, ngày qua ngày cảnh vật trong thành đổi thay, bây giờ hơn mười năm trôi qua, Phương Tổ đã cảm thấy nơi đây cực kỳ xa lạ, chẳng nhận được phương hướng. Hôm nay Đường Kiều Uyên đưa y ra ngoài phủ chơi, y thật lòng muốn đến những nơi quen thuộc, nhất là học đường phía Đông, muốn xem vị Ưông tiên sinh kia còn ở đó hay không. Nhưng suy nghĩ trong lòng, Phương Tổ không nói ra miệng được, lúc đi chung với Đường Kiều Uyên trên đường, lại càng chẳng biết sẽ đến nơi đâu.

Đường Kiều Uyên dắt tay y đi thong dong khắp nơi, rõ ràng cũng chẳng có mục đích, nhiều lần hỏi y muốn đi đâu chơi, nhưng chưa đợi y trả lời thì đã tự mình nói rằng: “Thật ra cũng không có nơi nào đặc biệt, đi lung tung cũng được.”

Nghe như có ý trêu ghẹo, vào tai khiến Phương Tổ đỏ mặt.

May mà Phương Tổ cũng không phải người nhiều chuyện, tính cách hướng nội, ở trước người ấy lại càng chẳng có yêu cầu gì, chỉ đành để mặc cho hấn dắt qua dắt lại, tiếp tục giữ kín lời nói trong lòng.

Chẳng biết đang nghĩ gì mà trong đôi người, nụ cười của Đường Kiều Uyên càng lúc càng nặng nề.

Đi tiếp mấy con phố, người ấy lại lên tiếng lần nữa hỏi: “Tổ Tổ có chỗ nào muốn đi không?”

Trong lòng Phương Tổ rung động, lần này không để hấn có cơ hội nói tiếp nữa, vội ngừng đầu tiếp lời: “Ta muốn đến thành Đông!” Dứt lời sững sờ, có vẻ bây giờ mới nhận ra vẻ gấp gáp của mình buồn cười biết bao, lúng túng rũ mắt, chậm rãi mím môi bình tĩnh lại.

Đường Kiều Uyên đã cười đến mức thân người khẽ run, nắm lấy tay y đưa lên môi cười thầm không dứt, vất vả lắm mới cười no nê, rốt cuộc không trêu nữa, đặt tay lên vai y xoay người y qua, hỏi một cách vui vẻ: “Là ‘Doanh Quyền tư thực’ này đúng không?”

Phương Tổ ngẩn ra, ngơ ngác nhìn tấm biển nằm ngang trước mắt. Bốn chữ trên biển ấn tượng không sâu, dù sao khi ấy còn nhỏ nên chưa biết nhiều chữ. Nhưng tường viện thềm cửa này, ngói xanh trên mái hiên, chẳng có thứ nào ở đây là không từng xuất hiện trong mơ rất nhiều lần.

“Vốn đã đến thành Đông rồi.” Đường Kiều Uyên ôm lấy y từ phía sau, nhẹ giọng mỉm cười nói, “Ưông tiên sinh vẫn đang dạy học ở trong, người có muốn vào xem không?”

Vui mừng nhanh chóng ngập tràn khoe mắt, Phương Tổ rung động không thôi, vẫn do dự hỏi một câu: “Ta cứ thế mà vào... Liệu có được không? Chắc tiên sinh đã quên ta lâu rồi.”

“Không vào xem thử làm sao biết?”

Người ấy dứt lời dẫn y vào trong, không cho y cơ hội chần chừ nữa.

Bên trong, tiếng đọc sách đồng dạng truyền ra, hoa cỏ trong sân xanh mát, ở một góc tường còn để một quả túc cầu trẻ con dính đất cát. Phương Tổ ít đi mấy phần do dự, nhất thời sau khi bước vào tâm trạng khởi sắc hẳn.

Cách đây không xa chính là phòng học của học đường, cửa không đóng, trong phòng mỗi đứa trẻ một bàn, lay đầu lắc óc mà đọc sách. Nơi thân quen ngoài cửa sổ vẫn đặt một chiếc ghế nhỏ như xưa, chỉ là bây giờ không ai ngồi, thấp thoáng thấy hơi hiu quạnh.

Tiên sinh dạy học đang chậm rãi đi lại trong phòng, tay cầm thước, thỉnh thoảng lại gõ nhẹ vào cột sống của mấy đứa có tư thế không ngay ngắn. Lát sau, thoáng thấy trong viện có người, bấy giờ mới ngẩng đầu nhìn sang.

Đúng lúc tầm mắt chạm nhau, Phương Tổ căng thẳng, vô thức nắm lấy ngón tay người bên cạnh.

Ông tiên sinh đã sang tuổi lão niên, mắt không được như trước nữa, đôi ngươi mập mờ nhìn mấy lần mới sức nhận ra, trên mặt không tìm được nụ cười đi ra ngoài đón.

“Tiên sinh...” Phương Tổ chấp tay hành lễ với ông.

Ông tiên sinh lễ độ đáp lễ, ngẩng đầu lên không hề xa lạ, trong mắt còn hiện lên cảm kích ngoài dự đoán, nói rằng: “Phương công tử, lão phu thay Doanh Quyển tư thực nói lời cảm ơn.”

Đầu óc Phương Tổ mù mịt.

“Chỉ một chiếc ghế nhỏ mà có thể khiến công tử khắc ghi trong lòng, nhân quả thế gian, đúng là không khỏi khiến người ta cảm khái.”

Phương Tổ im lặng, lơ mơ đoán được mấy phần.

Ngẩng đầu nhìn sang người bên cạnh, Đường Kiều Uyên gật khẽ, ý bảo y yên tâm.

“Tiên sinh.” Phương Tổ sáng tỏ trong lòng, chỉ cảm thấy nơi lồng ngực vô cùng ấm áp, ngoảnh đầu trả lời Ông tiên sinh, “Tiên sinh có lòng tốt, là ân nhân của ta, Phương Tổ sẽ không quên.”

Ông tiên sinh mỉm cười chấp tay, luôn miệng khiêm tốn.

Phương Tổ nhìn ông đã già đi rất nhiều, thời gian mười năm hằn sâu trên gương mặt ông.

Cứ nhìn như thế, tưởng như quay lại hồi bé, khi đó người đang dạy học trong phòng nghe thấy động tĩnh bên ngoài, lúc đi ra xem thì thấy đứa bé tưởng rằng mình mắc lỗi lớn lắm, đang ngơ ngác đứng yên chẳng dám chạy trốn.

Ông tiên sinh đến gần y, xoa đầu y muốn dẫn y vào trong nghe giảng, nhưng Phương Tổ sợ phát khóc, nửa bước cũng không chịu đi. Người đó hết cách, sau đấy đành để chiếc ghế nhỏ bên dưới cửa sổ, xong quay vào trong tiếp tục giảng bài, cố ý tránh đưa tầm mắt về phía cửa sổ để y khỏi thấy sợ hãi.

Phương Tổ bé nhỏ yên tâm, từ ấy về sau chiếc ghế nhỏ kia trở thành vị trí của riêng y, mỗi ngày đến nghe bài còn có thể phát hiện một chiếc bánh bao cháy được cố ý gói lại để ở trên.

Phương Tổ thoát khỏi hồi ức, ông lão trước mắt nhìn y một cách xúc động, bấy giờ nói qua nói lại không còn khách sáo nữa, như thể đối diện với đứa trẻ vô tri khi xưa, gật đầu thở dài bảo: “Hồi đó bỗng dưng không thấy cậu quay lại, ta cứ lo lắng mãi. Bây giờ thấy cậu bình an, cuối cùng cũng yên tâm được rồi.”

Bỗng chốc khoé mắt Phương Tổ nhoè đi, cứ tưởng là cảnh còn người mất, không ngờ cả cảnh cả người đều ở đây. Những chuyện đã qua phần lớn là bi thương, buồn khổ, không dám nhớ lại, may mà còn có chuyện này mang kết cục tốt đẹp.

Y bùi ngùi nhiều lắm, nội tâm khó lòng kìm nén xúc động, không kìm được đứng trong sân nói chuyện với Ông tiên sinh hồi lâu.

Đám trẻ con đang đọc sách trong phòng lặng lẽ ngoảnh đầu, không hện mà cùng nhìn ra ngoài cửa sổ, khoảnh khắc tranh thủ ấy, đứa nào cũng hết sức hoạt bát.

Một lúc lâu sau, Phương Tổ lên tiếng cáo từ, theo Đường Kiều Uyên rời khỏi tư thực.

Trên đường ánh nắng êm ái, người ấy nghiêng đầu nhìn khoé mắt đỏ hoe của y, đưa ngón tay chấm lên chỗ ướt nước, biết tông mà còn cố ý cười hỏi: “Tổ Tổ thế này là vui hay buồn?”

Phương Tổ dừng chân, lần đầu tiên bị hấn trêu ghẹo mà không lảng tránh, ánh mắt không hề che giấu, mang theo vui vẻ nhìn hấn, gọi: “Kiều Uyên...”

“Ừ?” Nụ cười của Đường Kiều Uyên càng thêm sâu.

Phương Tổ xấu hổ hỏi: “Người tặng cho học đường thứ gì vậy?”

Người ấy trả lời một cách qua loa: “Văn phòng tứ bảo, vàng bạc tiền của, dễ dùng này, dễ tặng này, còn gì ngoài những thứ này?”

Phương Tổ cười nhẹ thành tiếng, hồi lâu sau rũ mắt, âm thanh nhỏ đến mức khó lòng nghe rõ, song vào tai lại vô cùng kiên định, nói: “Cảm ơn người...”

“Người không cần cảm ơn ta.” Đường Kiều Uyên đưa tay trêu ghẹo đuôi tóc mượt mà thả sau lưng y, sửa lại rằng, “Người nên coi đây là chuyện đương nhiên, có tình có lí, cứ kiêu căng hống hách mà yêu cầu ta.”

Nghe bốn chữ “kiêu căng hống hách”, Phương Tổ không khỏi buồn cười, cong mắt nhìn người ấy cười khê, đỏ mặt lắc đầu.

Thật ra Đường Kiều Uyên cũng biết bốn chữ này lệch tông với người trước mặt biết bao, nhưng hấn vẫn muốn hình dung như thế, từng lời nói cứ chỉ đều để dỗ y vui vẻ. Chỉ cần Phương Tổ vui, đừng nói tặng chút tiền của, bảo hấn tu sửa một toà học đường mới cho Doanh Quyển tư thực thì hấn cũng đáp ứng một cách thoải mái.

Phương Tổ không giỏi biểu đạt, nhưng y biết rõ, phân rõ được ai đối tốt với mình, ai đối với mình không tốt. Trước đây những thứ y có không nhiều, bấy lâu nay chưa từng mong muốn điều gì xa xỉ, thế nên khi một người như thế bỗng nhiên xuất hiện trước mắt y, để tự bảo vệ mình mà trong lòng y luôn ôm ý nghĩ, rằng sớm muộn gì sẽ mất đi người ấy, chỉ vì nghĩ rằng đến một ngày kia khi bị bỏ rơi sẽ đỡ phải chịu tổn thương nặng nề.

Nhưng giờ đây, bỗng nhiên Phương Tổ muốn buông xuôi hết tất cả đắn đo.

Y muốn tham lam một lần, muốn chiếm lấy tất cả người này cho riêng mình, muốn tin rằng mình sẽ mãi không bao giờ đánh mất hấn.

Phương Tổ im lặng nhìn Đường Kiều Uyên, mãi hồi lâu sau mới hỏi ra miệng câu mà mình nghi ngờ nhất: “Kiều Uyên, tại sao người đối xử với ta tốt thế?”

“Bởi vì thích.” Đường Kiều Uyên xuôi mi, giọng nói đầy ấp trấn an, “Người là thê tử kết tóc của ta mà.”

“Vậy tại sao người lại thích ta?”

Người ấy cười hai tiếng, có vẻ chưa từng nghĩ đến chuyện này, thấp giọng hỏi ngược lại như thể tự nói một mình: “Đúng vậy, tại sao nhỉ...”

Phương Tổ vẫn không hiểu, nhưng sau cùng cũng bình tĩnh. Dù sao y đã thành thân với người ấy, cũng đã biết tâm ý của mình.

...Ba chữ Đường Kiều Uyên, bất kể sau này xảy ra chuyện gì, cả đời này sẽ là cái tên đặt trong lòng y mãi mãi.

9. Chương 9: Muốn Nhìn Thấy Hẳn Mang Món Đồ Mình Tự Tay Làm Trên Người, Giống Như Mình Luôn Ở Bên Cạnh Hẳn Từng Giờ Từng Phút

Gần trưa, Phương Tổ và Đường Kiều Uyên đi dạo đến một con phố náo nhiệt, đúng lúc đang giờ cơm, rất nhiều người túm năm tụm ba nườm nượp ra vào các quán ăn.

Sáng nay Phương Tổ không dậy sớm mấy, hoan ái đêm qua khiến y ngủ nướng một lần hiếm hoi, ăn sáng cũng hơi trễ, cách lúc này chỉ hơn một giờ. Bình thường sức ăn của y vốn ít nên Đường Kiều Uyên chẳng đoán được y có đói hay không, vừa nhìn tiệm cơm cách đây không xa vừa hỏi: “Tổ Tổ đã đói chưa?”

Hỏi xong không nghe thấy câu trả lời, Đường Kiều Uyên nhướn mày nhìn người bên cạnh một cách ngờ vực. Lại thấy y đang nghiêng đầu nhìn một quầy bán đồ may vá, nghe một đôi nam nữ trẻ nói chuyện, nhập tâm cực kì, cứ như quên mất mình đang ở đâu. Đường Kiều Uyên nổi hứng, cũng ngược ánh mắt mang theo mấy phần tò mò nhìn theo, nghe được mấy câu thì cảm thấy đúng là khá thú vị.

Nam tử kia đang đứng trước quầy chọn túi tiền, cô nương bên cạnh khuyên tới mấy lần mà người kia vẫn không nghe, còn khó hiểu hỏi rằng: “Hôm qua túi tiền của ta bị kẻ khác trộm mất, nếu không mua cái mới thì lấy gì mà dùng?”

Cô nương nhìn hẳn bằng đôi mắt ánh lên bất đắc dĩ, miệng bảo: “Ta làm cái mới cho ngươi là được chứ gì.”

“Người cần gì phải làm thế?” Nam tử cười hết sức thoải mái, quay ra chọn tiếp, “Đồ bán sẵn nhiều lắm, mười đồng là mua được một chiếc rồi, cần gì phải phí công.”

Cô nương giận đến mức không nói nên lời, giơ tay đánh vào đầu hấn một cái, mắng “Cái đồ đầu gỗ” xong thì xoay người chạy đi, người kia bị bỏ lại đứng ngơ ra đấy, ầm ỨC xoa đầu mình.

Đường Kiều Uyên nhìn mà vui theo, phì cười cái phụt, gật đầu hùa: “Đúng là một tên đầu gỗ.” Dứt lời trông thấy Phương Tổ quay ra nhìn mình, có vẻ đã xem đủ chuyện vui rồi nên rút cuộc bây giờ cũng hồi thần lại.

Trong mắt Phương Tổ ánh lên khó hiểu, không rõ ràng mấy, thấy Đường Kiều Uyên nhìn thấu tất cả thì không kìm được hỏi: “Tại sao vị cô nương kia lại giận chứ?”

Đường Kiều Uyên câm nín, còn nói người ta là tên đầu gỗ, không ngờ người bên cạnh mình cũng đầu gỗ chẳng kém, nhìn lâu như thế mà chẳng hiểu gì, nên là trả lời: “Cô nương kia muốn làm cho hấn một chiếc túi.”

Phương Tổ chỗ hiểu chỗ không gật đầu, hỏi tiếp: “Bởi vì cô ấy may vá giỏi hơn à?”

Lúc này người ấy bật cười thành tiếng.

“Tổ Tổ ngốc ơi.” Đường Kiều Uyên vui vẻ tột cùng, nhéo vành tai y, giải thích kĩ càng, “Không phải may vá giỏi hơn mà là muốn làm túi tiền cho người trong lòng, muốn nhìn thấy hấn mang món đồ mình tự tay làm trên người, giống như mình luôn ở bên cạnh hấn từng giờ từng phút, cũng để hấn luôn nhớ đến mình từng giờ từng phút.”

Cuối cùng Phương Tổ cũng hiểu, đỏ mặt gật đầu, xong lại liếc nhìn quầy hàng kia, trong lòng như đang suy nghĩ điều gì. Đường Kiều Uyên chẳng nghĩ ngợi gì, chỉ cho là y ngại, cũng không hỏi thêm chuyện đó nữa, tiếp tục đưa y đến một tiệm cơm.

Sảnh đường rộng lớn, từ trước đến nay Phương Tổ chưa từng vào một tiệm cơm nào lớn như thế, thấy hơi mất tự nhiên. Cũng may ông chủ trong tiệm vô cùng nhiệt tình, hết sức chu đáo và cung kính dẫn hai người vào một nhà gian yên ắng. Một cánh cửa gỗ ngăn cách ồn ã bên ngoài, Phương Tổ thoải mái hơn nhiều, thả lỏng tâm trạng nhìn người bên cạnh gọi món một cách thành thạo, sau khi nghe thấy mấy món ăn chẳng biết tên thì vội vàng kéo ống tay áo hấn, lắc đầu nói: “Nhiều quá rồi.”

Đường Kiều Uyên ngẫm nghĩ, sau đó vẫn gọi thêm mấy món nữa, rồi dặn dò chủ quán: “Mỗi món làm lượng ít đi, đủ cho hai người ăn là được rồi.”

Chủ quán đáp ứng rồi rời đi, Phương Tổ ngạc nhiên lắm, lòng nghĩ nhiều món ăn như vậy, muốn đủ cho hai người ăn thì mỗi món phải làm ra thế nào mới được cơ chứ, đây không phải là gây phiền phức cho người khác à? Hơn nữa, khiến y càng không ngờ là, trên đời lại có tiệm cơm như thế, đồng ý đáp ứng yêu cầu vô lý đến vậy...

Đường Kiều Uyên cười nhìn y, nghe y phải khó khăn lắm mới nói thật suy nghĩ trong lòng, cũng không giải thích nghiêm túc mà chỉ qua loa rằng: “Vì chủ quán đó sợ ta đấy, nếu ông ta dám không đáp ứng thì ta sẽ đập tan tiệm cơm nhà ông ta. Thế nên người khác thì không được, nhưng ta đã nói thì phải được.”

Phương Tố tin thật, trong mắt ánh lên vô vàn bất an, hồi lâu sau mới nghẹn ra một câu: “Như thế là không tốt đâu.”

Đường Kiều Uyên ngồi trên ghế, ngẩng mặt cười to.

Phương Tố vẫn chưa nhận ra hắn đang cố ý trêu mình, trong lòng thấp thỏm, cảm thấy căng thẳng thay cho chủ quán kia, còn thầm nghĩ xem nên khuyên Đường Kiều Uyên thế nào mới được. Thế mà đến khi ăn xong bữa cơm rồi y vẫn chưa nghĩ ra, trong khi ấy người bên cạnh lại được đằng chân lân đằng đầu, hết sức ngang ngược, ngay cả tiền cơm cũng không trả đã đưa y ra ngoài.

Chủ tiệm cơm đã quen nên chẳng hề ngăn cản, tiễn hắn hết sức cung kính.

Phương Tố đi theo người ấy ra khỏi cửa, rốt cuộc không tìm được kéo hắn nhắc: “Kiều Uyên, hình như chúng ta chưa trả tiền...”

“Ừ.” Đường Kiều Uyên thừa nhận một cách thoải mái, trả lời rằng, “Trước giờ ta đều chiếm ăn như thế, nếu chủ quán kia dám thu tiền của ta, thì ta...”

“Thì người sẽ đập tiệm của ông ấy?” Phương Tố cau mày tiếp lời hắn.

Đường Kiều Uyên thản nhiên gật đầu, thấy vẻ mặt người trước mặt dần hoá phức tạp, muốn nói mà chẳng biết nên bắt đầu từ đâu. Hắn chỉ trỏ nhìn một lát, không nói linh tinh nữa, rốt cuộc tha cho Phương Tố, ngẩng đầu lên cười, bảo y nhìn biển hiệu của tiệm cơm này.

Phương Tố ngoảnh lại, hai chữ đơn giản như thế vẫn nhận được, là hai chữ mạ kim rõ ràng “*Đường trang*”.

“Bây giờ đã yên tâm chưa?” Người ấy đứng sau lưng hỏi y.

Phương Tố ngạc nhiên chớp mắt, bấy giờ nghĩ lại mới để ý, thảo nào lúc ăn vẫn cảm thấy hương vị món ăn rất quen, chỉ e từ trước người ấy đã gọi về phủ mấy món ngon cho y ném thử rồi.

“Kiều Uyên.” Phương Tố nhìn chằm chằm hai chữ kia rồi lên tiếng, Đường Kiều Uyên cứ tưởng y muốn xác nhận lại, hỏi tiệm cơm này có phải thuộc quyền sở hữu của Đường gia hay không, chẳng ngờ y lại hỏi rằng, “Mọi người gọi người là trang chủ, bởi vì tiệm cơm ‘Đường trang’ này ư?”

Nhất thời Đường Kiều Uyên cảm thấy buồn cười đến mệt tâm luôn rồi, hôm nay ra ngoài đúng là vui vẻ quá đổi. Trong đầu suy nghĩ nên nói thế nào, nhưng hồi lâu sau hắn lại nghĩ thôi vậy cũng được, cảm thấy

cứ để Phương Tổ nghĩ thế cũng chẳng có gì không tốt, dẫu sao Phương Tổ đơn giản hồ đồ, nếu mình mà nói sự thật với y thì chưa biết chừng sẽ khiến y hốt hoảng khó xử hơn ấy chứ.

Dù sao cũng không thể nói với y rằng, tất cả các sông bạc lớn nhỏ trong thành Lân Châu này đều là của Đường Kiều Uyên hẳn, kỹ viện phố hoa cũng có mấy phần của hẳn. Tuy hẳn không làm những việc ép bức dân lành, nhưng mấy chỗ ấy đều không trong sạch gì cả, căn này nối tiếp căn kia, tựa như hình thành một toà gia trang tăm tối đáng sợ nơi thành Lân Châu này, đây mới là lí do chân chính những người đó gọi hẳn là trang chủ.

Đường Kiều Uyên không nỡ cho Phương Tổ biết nguyên nhân tế nhị ấy, nhìn y gật đầu đáp phải.

Gương mặt Phương Tổ như bình tĩnh, lo lắng tan biến, lại nở nụ cười thoải mái.

Hai người không đi dạo thêm nữa mà dọc theo đường cũ trở về.

Về đến phủ, tia nắng đầu hè lọt vào khoé mắt, Đường Kiều Uyên tới chỗ bóng râm dưới cây ngồi nghỉ một lát. Nhưng Phương Tổ lại như tràn trề tinh thần, đi tới đi lui trong viện tìm người, vất vả lắm mới trông thấy Bạch Bình bèn đi lên nói chuyện với cô.

Cách xa quá nên Đường Kiều Uyên cũng chẳng biết y đang nói gì, đôi người nhắm hờ ánh lên ý cười, lát sau thì thấy Bạch Bình tìm đến một ít kim chỉ găm vóc mang vào trong phòng.

Đường Kiều Uyên nhớ lại chuyện xảy ra trên phố ban sáng, bấy giờ đoán được Phương Tổ định làm gì, trái tim mềm nhũn. Khi cơn buồn ngủ ập đến còn mơ màng nghĩ rằng, lẽ nào bảo bối xinh đẹp mà hẳn cười về còn biết may vá như cô nương nhà khác, đoạn khép chặt hai mắt chìm vào giấc ngủ, tâm trạng thoải mái.

Đường Kiều Uyên chỉ ngủ chừng nửa giờ, sau khi tỉnh lại nhìn quanh bốn phía, bóng dáng thân quen không ở trong viện, chắc là vẫn trong phòng chưa ra. Đã ngủ một giấc no nê nên đầu óc Đường Kiều Uyên tỉnh táo hơn nhiều, bấy giờ tràn ngập hào hứng đứng khỏi ghế mềm, tò mò đi vào trong phòng.

Đúng như hẳn nghĩ, phu nhân nhà hẳn đang ngồi dựa trên sạp cạnh cửa sổ, bên cạnh đặt một giỏ kim chỉ, trong tay tỉ mỉ khâu một túi tiền xinh xắn. Tư thế đó không được thanh tao như cô nương nhà khác, nhưng động tác lại hết sức nhanh nhẹn thành thạo.

Nghe tiếng bước chân, Phương Tổ ngẩng đầu nhìn sang, đúng lúc khâu đến mũi kim cuối cùng, mỉm cười cầm kéo cắt chỉ, giơ túi tiền ra xa về phía người đang tiến đến.

Đường Kiều Uyên không nói ra được cảm xúc của mình, cả người lảng lảng, cong môi đến gần, cúi đầu khê hôn lên mi tâm của y, nhận lấy túi tiền xinh xắn kia. Người ấy yêu thích không rời nhìn mãi, mới tháo chiếc túi treo ở thắt lưng còn đẹp hơn cái trên tay xuống, đổi chiếc này lên, miệng thì cười hỏi: “Ta chỉ chọn mất một lát mà người đã làm xong rồi à?”

“Ừm...” Phương Tổ gật đầu, “Hồi bé xem mẹ làm nhiều, xem đi xem lại cũng biết làm, sau đây để phụ giúp việc nhà cũng làm mấy món, cho nên chẳng cần bao lâu là khâu xong rồi.”

Đường Kiều Uyên thích ơi là thích, bình thường những thứ hần mang đều toàn là đồ đắt đỏ, trước giờ vẫn đeo túi tiền từ Giang Nam, được thợ thêu nổi danh dùng gấm Phù Quang thượng hạng may thành, gấm Phù Quang hiếm có nên đồ thêu như thế có thể nói là ngàn vàng khó cầu. Hần cũng từng cảm thấy túi tiền kia tốt lắm, ai ngờ bây giờ so sánh hai chiếc thì thoát cái đã thấy chả là gì cả. Có lẽ trân quý nhất thế gian, vẫn là chiếc túi mà Phương Tổ tự tay làm cho hần đây.

“Tổ Tổ có biết thêu không?” Đường Kiều Uyên cúi đầu lật qua lật lại, tưởng tượng nếu trên chiếc túi này có thể thêu một chữ “Uyên” thì nhất định sẽ yêu thích tới cùng, cho nên thuận miệng hỏi.

Phương Tổ hơi do dự, ánh mắt lướt qua túi tiền mà hần bỏ xuống, bên trên thêu hình hoa đào rất sống động, đường kim mũi chỉ độc đáo mà trước giờ y chưa từng thấy qua, nói một cách chân chất: “Biết, nhưng không giỏi, không thêu đẹp được như mẹ ta...”

“Như thế ta cũng thích.” Đường Kiều Uyên cầm đôi tay xinh xắn của y lên hôn mấy cái, “Một mặt thêu chữ ‘Uyên’, mặt kia thêu chữ ‘Tổ’, ta đi đâu cũng mang theo, để người khác biết ta thành thân với người mà ngưỡng mộ.”

Phương Tổ nghe tới “đi đâu cũng mang theo”, cảm thấy hết sức thoải mái, cong mắt gật đầu, nhẹ nhàng nắm lại ngón tay hần.

10. Chương 10: “chẳng Phải Mười Năm Trước, ‘mẹ’ Của Tổ Tổ Đã Không Còn Tại Thế Rồi À?”

Hôm ấy lúc rảnh rỗi, Đường Kiều Uyên bình tâm suy xét lại, nghĩ tới nghĩ lui thấy đúng là chuyện sòng bạc vẫn không nên nói cho Phương Tổ biết thì hơn. Tất nhiên không phải sẽ không bao giờ nói, mà là kéo dài thêm một thời gian. Bây giờ Phương Tổ chỉ mười chín tuổi, ít nhất cũng đợi một năm nữa, chờ y làm lễ đội mũ^[1] rồi từ từ nói thật cũng chưa muộn.

[1] Lễ đội mũ: Thời xưa khi con trai đến 20 tuổi thì tiến hành lễ đội mũ, cho biết người đó đã trưởng thành.

Thế nhưng cuộc sống bất ngờ, rất nhiều chuyện càng muốn lừa thì càng vấp phải khó khăn.

Những ngày bình yên vừa mới nhàn nhã hưởng thụ gần nửa tháng thì có khách không mời mà tìm tới cửa.

Thứ gọi là lòng tham không đáy, trước kia Đường Kiều Uyên từng thấy rất nhiều trong sách, nhưng bấy lâu nay vẫn chưa có ai dám biểu diễn tiết mục như thế trước mặt hần. Bây giờ đã sống hai mươi mấy năm, rốt cuộc cũng gặp được hai ví dụ sống động.

Bình minh hôm sau, sắc trời hửng sáng.

Phương Tổ vẫn chưa dậy, cuộn chiếc chăn mỏng ngủ say sưa trên giường. Đường Kiều Uyên ngồi bên bàn uống trà xanh, màn giường được vén lên cao, chỉ cần nghiêng đầu là có thể nhìn thấy dáng vẻ say ngủ của y.

Ngoài hành lang truyền đến tiếng bước chân, có lẽ cũng biết Phương Tổ chưa dậy nên không mở miệng lên tiếng, chỉ tới gần cửa sổ gõ nhẹ hai tiếng.

Đường Kiều Uyên liếc nhìn, đặt tách trà trong tay xuống, sau khi đứng dậy không ra ngoài ngay mà đến gần giường kéo màn xuống, che đi người nằm bên trong.

Ra đến hành lang thì Bạch Bình đã đứng trước cửa chờ Đường Kiều Uyên rồi. Sau khi hành lễ thì nhỏ giọng kể lại: “Trang chủ, bên ngoài cửa phủ có một người phụ nữ và một đứa bé hơn mười tuổi đến tìm.”

Nói năng chỉ được nửa câu, chẳng giống thói quen dứt khoát của Bạch Bình gì cả, Đường Kiều Uyên biết ngay khách đến không phải người thường, quay đầu nhìn trong phòng, dò hỏi: “Có quan hệ với phu nhân à?”

Bạch Bình gật đầu: “Vâng, người đến tự xưng là mẹ của phu nhân ạ.”

Đường Kiều Uyên đoán được là ai, đưa tay đóng chặt cửa phòng rồi sải bước ra ngoài viện. Bạch Bình lặng lẽ theo sau hần, nghe hần vui vẻ hỏi một câu như có như không: “Chẳng phải mười mấy năm trước, ‘mẹ’ của Tổ Tổ đã không còn tại thế rồi à?”

Bạch Bình ngược mắt, nghe thấy giọng điệu đã lâu không gặp này thì hứng thú tăng vọt.

Hai người ngoài phủ được mời vào phòng khách, người phụ nữ mang theo nụ cười mừng rỡ trên mặt, xách trong tay một giỏ đồ nhỏ, vồn vã đặt lên bàn.

Đường Kiều Uyên phát tay ý bảo thị nữ châm trà, ánh mắt dừng lại trên giỏ đồ kia. Vải bông màu đỏ không che được hết những thứ bên trong, để lộ nửa củ khoai lang, hần nhìn chỗ ấy vuốt cằm, cười hỏi: “Đây là cái gì?”

Người phụ nữ mỉm cười tươi rói, đẩy chiếc giỏ về phía hần hơn hai tấc^[2], trả lời nhiệt tình: “Đường trang chủ, món này là nhà chúng tôi tự trồng. Sau khi Tổ Nhi nhà chúng tôi rời đi, cha nó nhớ đến nao lòng nên bảo chúng tôi mang ít khoai lang đến, hồi còn ở nhà nó thích ăn món này lắm...”

[2] 1 tấc = 3,33 cm.

“Xem ra là ta sơ sót rồi.” Đường Kiều Uyên nhướn mày gật đầu, cười nói hết sức đậm đà, “Cứ tưởng Tổ

Tổ thích ăn sơn trân hải vị, bào ngư vi cá.”

Nụ cười trên mặt người phụ nữ thoáng cứng đờ, ghen ghét lờ mờ thoát hiện rồi lại cười nhiều hơn nữa để giấu đi, bất chợt lại bị thằng bé bên cạnh kéo áo hỏi: “Mẹ, bào ngư vi cá là gì?” Nhóc con giận dỗi chu mỏ, nhưng chẳng dám trút ra ở đây mà chỉ thấp giọng nói một cách oán giận, “Con chưa được ăn bao giờ, thế mà ca ca đã ăn rồi...”

Người phụ nữ hoảng sợ ra mặt, vội vàng che miệng thằng bé, cúi đầu lườm nó một cái.

Đường Kiều Uyên cười khê, coi như không nghe thấy, vẫn nói chuyện với mẹ về giỏ khoai lang kia, chỉ là câu từ huych toẹt, hỏi rằng: “Vậy bà mang giỏ đồ này đến đây là muốn đổi thứ gì ở chỗ ta?”

Nghi ngờ lộ liễu khiến người phụ nữ hiện lên thần sắc lúng túng, hoàn toàn nhận ra vẻ khinh miệt của người trước mặt. Nhưng đến thì cũng đến rồi, mẹ chẳng muốn về tay không, kiểu gì cũng phải nói ra, cắn răng mà mặt dày trả lời: “Phương Tổ là con trai trưởng, cha nó còn phải nhờ nó lo chuyện hương hỏa tổ tiên, bây giờ thân là nam tử mà lại gả ra ngoài, thế nên...”

Câu nói bỏ lửng, chỉ chờ Đường Kiều Uyên tự mình đoán ý bên trong.

Hôm qua cha Phương dẫn thằng con nhỏ vào thành bán rau, chỉ có mẹ ở lại thôn. Chẳng ngờ giữa trưa Phương Cường chạy một mình về nhà, kể lại một cách phô trương chuyện mình tận mắt chứng kiến. Rằng nó nhìn thấy ca ca mặc trang phục đất tiền, đi chung với người nom cực giàu có, người kia cười cười nói nói với ca ca, săn sóc hết mực.

Mẹ hai của Phương Tổ là người thế nào, chua ngoa đánh đá, lòng đố kỵ cực mạnh. Nghe chuyện như thế thì sao mà bình tĩnh nổi, suốt đêm không sao chợp mắt, cứ nghĩ phải đòi lợi ích mới được. Vì thế sáng dậy, dẫn con trai đến cửa.

Đường Kiều Uyên nghe hiểu, biết chuyện này chỉ cần cho ít bạc là có thể giải quyết, nhưng hần nào phải hạng người lương thiện cho cam, lại còn biết rõ mười mười mẹ đàn bà này đã từng đối xử với Phương Tổ ra sao. Suy nghĩ một lát, hần nhướn mày, nụ cười trên môi dần dần thay đổi, trong vẻ lạnh nhạt ánh lên đáng sợ như có như không.

“Tiếc quá.” Đường Kiều Uyên cười lạnh nói, “Cả thành Lâm Châu, chưa từng có ai dám chiếm lợi trước mặt ta... Có phải bà đã quên làm sao Phương Tổ đến được chỗ ta rồi không? Hay là ta trả Phương Tổ về, khoản nợ Phương gia các người thiếu ta để con trai nhỏ của bà đến gánh? Ta có thể nuôi nó mấy năm, bào ngư vi cá thì thôi, cứ nuôi bằng chỗ khoai lang kia kìa, khi nào đến tuổi thì mang tới Câu Lan viện, bao giờ kiếm về đủ vốn mới ngưng, lúc đó nhất định sẽ trả lại.”

Rốt cuộc người đàn bà kia không nén được xấu hổ, trong mắt ánh lên sợ hãi, vội vàng ôm chặt con trai vào lòng.

Đường Kiều Uyên nói giọng nghiêm túc, Bạch Bình đứng bên âm thầm giơ tay che đi nụ cười trên môi.

Động tác nhỏ nhất thế mà vẫn bị người ấy phát hiện, đối diện với ánh mắt hần, Bạch Bình đành phải hòa theo một câu: “Trang chủ nói đúng, khoai lang vẫn là tốt hơn, nuôi bằng bảo ngư vi cá mấy năm, chỉ sợ sẽ nợ nhiều hơn.”

“Không được!” Người đàn bà kia toàn thân đông cứng, nhất thời không kịp được phản bác, dứt lời mới hối cũng không kịp. Nhìn ánh mắt âm u lạnh lẽo của Đường Kiều Uyên, mẹ ôm con trai chặt hơn, toàn thân run rẩy, bấy giờ nào còn dám muốn chiếm lợi gì nữa, chỉ hận không thể rời khỏi đây ngay, “Đường trang chủ, lần này tôi đến chỉ là... Chỉ là muốn xem Phương Tổ có khỏe không... Khoai lang này để đây, tôi mang con tôi quay về...”

Dứt lời xoay người định trốn, có rất nhiều câu Phương Cường nghe không hiểu, nhưng cũng cảm thấy lờ mờ bầu không khí đáng sợ, nín chặt áo của mẹ nó, cầm đầu cầm cổ đi theo. Người phụ nữ dẫn nó đến cửa, chưa kịp đi ra thì đã bị hạ nhân đứng đợi bên ngoài cản lại.

Mấy gã đó được Bạch Bình dặn chờ sẵn bên ngoài, ai nấy mặt mày hung hãn, dọa cho mẹ lùi về sau, không dám nhúc nhích.

“Trang chủ định xử lí thế nào?” Bạch Bình từ phía sau Đường Kiều Uyên đi vòng ra trước, hành lễ hỏi.

Đường Kiều Uyên chưa có ý tưởng gì, phát hiện giờ này chắc là Phương Tổ dậy rồi, nụ cười trên mặt lại dịu đi, đứng dậy đi về chủ viện, tiện thể bỏ lại một câu: “Nhốt tạm vào đâu đấy trước đi.”

Sóng gió nhỏ nhất không thể làm gợn mặt nước, quay đi quay lại Đường Kiều Uyên đã ném việc này ra sau đầu, về viện dỗ dành Phương Tổ mới dậy, trong mắt tràn ngập dáng vẻ mơ màng của y.

Phương Tổ còn chưa tỉnh hẳn, trước đây những lúc thế này sẽ nằm nướng trên giường một chốc, hôm nay mở mắt ra không thấy người bên cạnh, trong lòng hơi bất an, mặc bộ đồ trong mỏng dính xuống giường tìm.

Ngoài phòng có tiếng bước chân truyền đến dọc theo hành lang, Đường Kiều Uyên đẩy cửa phòng ra đi vào, vén rèm lên thì thấy người đang nghiêng đầu nhìn hần, trong đôi ngươi chưa tỉnh táo hần ánh lên mấy phần ảm ức, có cả mấy phần lo sợ. Nhất thời trái tim mềm nhũn, tiến lên mấy bước ôm y vào lòng dỗ dành: “Tổ Tổ đã dậy rồi à?”

Phương Tổ gật đầu, chưa uống nước nên cổ họng khô khốc không muốn nói chuyện, cánh tay chậm rãi ôm lấy hần, nhịp tim từ từ chậm lại.

Đường Kiều Uyên bế y về giường, lấy quần áo mặc cho y xong, trước lúc đi tất chạm lên đôi chân trần của y, cực kì đau lòng: “Tưởng sang hè rồi thì không sao chắc? Sáng ra trời vẫn còn lạnh, ăn mặc thế này xuống giường, đến chân cũng lạnh cóng hết.”

Phương Tổ không kịp được lên tiếng, âm thanh có vẻ hơi khàn, hỏi: “Kiều Uyên... Ngươi đi đâu thế?”

“Hử?” Đường Kiều Uyên nhớ ra chuyện hồi nãy, mỉm cười, hơi hột kể lại, “Đi xem khoai lang.”

Phương Tổ nghe mà mờ mịt.

Người ấy lại hỏi: “Tổ Tổ có thích ăn khoai lang không?”

“Ừm.” Phương Tổ gật đầu, “Trước kia ăn khoai lang là nhiều nhất, vừa ngọt mà vừa rất no.”

Đường Kiều Uyên cười thầm không ngớt, bàn tay ôm lấy hai chân y để ủ ấm, trong giọng đầy ắp tò mò: “Lúc nào cũng ăn mà vẫn thích được, không thấy ngấy à?”

“Không ngấy đâu, có thể cho vào nấu cháo ăn này, cũng có thể nướng ăn được này, còn có thể làm khoai nghiền ăn nữa.”

“Ngon thế cơ à.” Đôi người Đường Kiều Uyên dịu đi, nghiêng người hôn lên khoé mắt lấp lánh của y, cười hỏi, “Vậy thì hôm nay chúng ta nướng khoai lang ở trong viện ăn nhé?”

Phương Tổ cười nhẹ gật đầu.

Bàn tay người ấy vô cùng ấm áp, khiến đôi chân y cũng nhanh chóng ấm lại. Phương Tổ đi tất, rửa mặt chải đầu xong xuôi, dùng qua bữa sáng rồi mới theo hắc ra sân. Khoai lang và lò than đã chuẩn bị đủ cả, dầu hè nướng khoai có hơi kì, nhưng Phương Tổ nhìn chiếc lò nhỏ nhắn đáng yêu kia, thích ơ là thích, kê ghế nhỏ ngồi cạnh, lửa trong lò khiến hai má vừa đỏ vừa nóng.

Đường Kiều Uyên buộc tóc cho y, đoạn thành linh cúi xuống bế y đi. Phương Tổ hơi giật mình, vội vàng ôm lấy bờ vai hắc. Đường Kiều Uyên cười gần bước trên hành lang, trêu y: “Nên ăn khoai lang nướng hay là ăn đồ chay[3] nướng đây?”

[3] Đồ chay đồng âm với Tổ Tổ.

Phương Tổ hơi ngẩn ra, hiểu được ẩn ý trong lời hắc thì cong mắt mỉm cười vui vẻ.

Không khí trong viện ấm cúng, nhưng lát sau, bỗng nhiên một thị nữ chạy tới, bẩm báo với Đường Kiều Uyên hết sức khó xử và vội vàng.

“Trang chủ, ngoài phủ có người cứ đập đầu mãi, đuổi cũng không chịu đi ạ.”

Đường Kiều Uyên đang nghĩ sao tự dưng lại có người đến quấy rầy thì thị nữ này hết sức không hiểu chuyện, nói tiếp: “Người đó bảo rằng mình tên Phương Đức, đến đập đầu nhận tội với ngài...”

Sắc mặt Đường Kiều Uyên sa sầm, hướng ánh nhìn tức giận về phía thị nữ ngu xuẩn không biết giữ mồm giữ miệng kia. Mà người bên cạnh vốn đang cười vui vẻ cũng kinh ngạc, nháy mắt sắc mặt đã trắng bệch.

11. Chương 11: Không Biết Đây Là Con Cái Nhà Ai, Mà Sao Lại Khiến Người Ta Yêu Thích Đến Thế

Phương Tố gần như không tin nổi, trầm ngâm hồi lâu mới phản ứng lại hai chữ kia, đầu óc ngơ ngàng nghĩ đến cái tên của “Phương Đức”.

Thị nữ truyền lời đã bị ánh mắt của Đường Kiều Uyên dọa sợ mà quỳ xuống. Nhìn sắc mặt cô, Phương Tố biết nhất định chuyện này có liên quan đến mình. Y ngẩng đầu lên nhìn người ấy ở bên cạnh, chần chừ hỏi: “Là cha ta đúng không?”

Đường Kiều Uyên không đáp, rũ mắt nhìn y, gật không được mà lắc cũng chẳng xong, không nghĩ ra nên trả lời sao cho phải, lại nghe y hỏi tiếp: “Cha ta, ông ấy... Tại sao lại đến đập đầu nhận tội? Có phải ông ấy lại thiếu nợ không?”

Đường Kiều Uyên thở dài, không sao làm bộ được nữa, muốn giấu cũng chẳng được, có khi càng khiến y nghi ngờ hơn, đành nói thật với y.

“Không phải đâu.” Đường Kiều Uyên ôm Phương Tố vào lòng, ngập ngừng trả lời, “Ta nhốt người trong phủ.”

Phương Tố không hiểu gì cả, ngẩng đầu lặng lặng nhìn hắn, ngẫm lại lời hắn nói, bỗng chốc nhận ra. Y vốn là người thông minh, chẳng qua tính tình đơn giản, không thích suy đoán phức tạp mà thôi. Bấy giờ nhớ đến chuyện người ấy không ở trong phòng sáng nay, tâm trí bỗng hiện lên bộ dáng của nhị nương, lạnh lẽo đến mức phát run.

Đường Kiều Uyên nhận ra sự khác thường của y, ôm y chặt hơn, lơ mơ cảm thấy hôm nay muốn nói rõ sự thật với y, chỉ e không dễ. Nghĩ vậy, Đường Kiều Uyên cũng bình tĩnh dần, hỏi y bằng chất giọng trầm thấp ấm áp: “Tố Tố đi cùng ta, hay là ở trong viện này chờ ta?”

“Ta đi với người.” Phương Tố không do dự gật đầu với hắn.

Cửa phủ mở ra một nửa, người bên ngoài vẫn đập đầu liên tục, giữa trán hắn lên vết tím. Từ xa Đường Kiều Uyên đã nghe thấy tiếng kêu oan ức ngàn ngút của Phương Đức, đợi đến khi bóng dáng lọt vào tầm mắt người đó thì âm thanh kia lập tức phóng đại hơn nhiều, gào khóc “Đường trang chủ” ầm ĩ.

Đường Kiều Uyên đã không còn muốn giấu giếm Phương Tố nữa, nhưng vẫn đắn đo trong lòng, đưa tay lên ngăn y lại. Đường Kiều Uyên nghiêng người hôn nhẹ lên vành tai Phương Tố, tiện thể lưu lại một câu rất nhỏ: “Ở đây đợi ta.”

Phương Tố dừng bước theo lời hắt, nhìn về cánh cổng đằng xa.

Có lẽ ăn vận thay đổi nhiều quá nên người ngoài cổng không nhận ra y ở xa, chỉ quỳ gối tiến về phía Đường Kiều Uyên thêm mấy bước, sau khi đến sát ngưỡng cửa thì không dám đi vào, vịn ở bên ngoài cầu xin hắt: “Đường trang chủ! Đường trang chủ đại nhân đại lượng, xin hãy thả vợ con đốt nát nhà tôi... Đường trang chủ, tiểu nhân van xin ngài...”

Đường Kiều Uyên đến gần, cúi đầu nhìn sống lưng phủ phục của lão, trả lời: “Cửa của Đường phủ đâu phải lúc nào cũng mở rộng, họ đã dám tự tiện đi vào, thì phải biết khó lòng tự tiện đi ra.”

“Đường trang chủ...” Phương Đức dùng sức đập trán vào bậc cửa, không ngừng cầu xin tha thứ, “Là vợ con tôi đốt nát, ngài đại nhân đại lượng đừng chấp tiểu nhân, tha cho họ đi... Hai người họ chả là gì với ngài cả, ngài cứ coi như thả hai con kiến, tôi bảo đảm... Bảo đảm từ nay về sau hai người họ sẽ không xuất hiện trước mắt ngài nữa!”

Đường Kiều Uyên cười lạnh một tiếng, chợt nhiên thanh âm tăng cao mấy phần, như thể cố ý nói cho ai đó nghe, hỏi rằng: “Đường Kiều Uyên ta cũng không phải hạng người lương thiện, tha cho ai và không tha cho ai, xưa nay chỉ do tự ta quyết định, ông dám đến đây cầu xin ta, không sợ mất mạng hay sao?”

Sao Phương Đức có thể không sợ cho được, lúc nghe thấy thể toàn thân lão run như cây sậy, sắc mặt không khỏi trắng bệch, nhưng dẫu vậy, lão vẫn cắn răng cầu xin như trước: “Tiểu nhân sợ... Nhưng tiểu nhân không thể không đến được! Đường trang chủ... Đó là vợ con tôi, là người quan trọng nhất của tôi... Nếu không có họ thì cũng chẳng khác gì mất mạng cả...”

“Ồ?” Đường Kiều Uyên nói giọng cực kì khinh thường, nghĩ đến người nào đó đang đứng xa xa ở đằng sau, trong lòng không nở, song lại không thể không tàn nhẫn hỏi tiếp, “Trước kia lúc ta muốn lấy mạng ông, tại sao ông không nghĩ thế? Chẳng lẽ Phương Cường là con trai ông, còn Phương Tố thì không?”

Trán Phương Đức lấm tấm mồ hôi hột, bỗng chốc lặng thinh.

Thế nhưng người ấy vẫn cứ ép hỏi: “Trả lời ta, Phương Tố có phải con ruột của ông không?”

“Phải...” Tim Phương Đức nhảy lên, cắn răng đáp, “Nó là con ruột của tôi... Đường trang chủ, mẹ của Tố Nhi mất sớm, tôi cũng thương nó lắm... Nhưng tôi là đàn ông, cũng muốn có vợ ủ ấm chăn gối, cho nên sau đó... Tôi cưới nhị nương của nó... Nhị nương nó sinh Cường Nhi, khó khăn lắm trong nhà mới viên mãn... Tuy tôi cũng thương Tố Nhi, nhưng trước giờ nó với nhị nương nó không sống hoà thuận được, tôi cũng hết cách...”

“Hết cách? Thế nên ông dễ dàng giao y cho ta? Để cầu mạng sống, hay là vừa hay một công đôi việc?”

Phương Đức nghe ra cơn giận của hắt, không dám nói thêm gì nữa, ra sức đập đầu với hắt. Nom hèn nhất đến mức Đường Kiều Uyên cực kì chán ghét, hận không thể nhấc chân đạp lão ra xa, nhưng lo lắng cho người đứng sau nên cuối cùng vẫn kiềm chế.

“Nếu ông quan tâm đến hai kẻ kia như thế, thì đi mà thăm.” Đường Kiều Uyên không muốn nhiều lời với lão nữa, ngẩng đầu nhìn hai gã người làm ở cổng, “Dẫn đi.”

“Vâng thưa trang chủ!” Hai gã to cao kia tiến lên, nhắc Phương Đức nhót nhọt ở dưới đất lên mang đi.

Tiếng cầu xin tha thứ xa dần, Đường Kiều Uyên quay người lại, Phương Tổ vẫn đứng yên tại chỗ. Người ấy đau lòng khôn xiết, nhưng không hối hận đã vì đã ép Phương Đức nói ra những lời kia, cảm thấy như vậy vẫn tốt hơn, Phương Tổ chỉ buồn nhất thời, ít nhất cũng có thể cắt đứt hoàn toàn nhưng nhớ trong lòng y.

Đường Kiều Uyên tới gần y, đưa tay nâng đầu y cúi thấp, bàn tay vừa chạm đến cảm tức khắc vấy lấy một mảng nước đầm. Tim Đường Kiều Uyên như bị dày xéo, cúi đầu chậm rãi hôn lên nước mắt trên mặt y.

Một lúc lâu sau, người ấy thấp giọng kể thật đầu đuôi mọi chuyện cho y nghe.

“Tháng trước ta ra ngoại thành giải sầu, tình cờ đi đến khu rừng không người thì gặp được người. Khi đó người đang tảo mộ cho mẹ, nghiêm túc vô cùng, chỉ e từ đầu chí cuối cũng chẳng phát hiện ra ta.” Đường Kiều Uyên vừa kể, Phương Tổ cũng dần ngược mắt lên nhìn hắn, hắn cong môi mỉm cười, mang giọng đầy ắp dịu dàng nói tiếp, “Ta thích ới là thích, không biết đây là con cái nhà ai, mà sao lại khiến người ta yêu thích đến thế, hừm?”

Hai mi Phương Tôi run lên, cảm xúc vẫn không sao khởi sắc, đôi người rã rời chờ hắn nói tiếp.

Đường Kiều Uyên buông tiếng thở dài.

“Sau khi về phủ ta sai người điều tra ra được thân thế của người... Thật ra thì đối với ta, muốn chiếm người làm của riêng là chuyện dễ như trở bàn tay, ta có thể cho người nhà người một khoản tiền, dâng sính lễ làm mai, cưới người qua cửa. Nhưng mà, ta lại phải người bắt cha người, lấy tính mạng uy hiếp ông ta, ép ông ta mang người đi gán nợ.” Đường Kiều Uyên không biết nói thẳng nói thật như thế liệu có khiến Phương Tổ sinh ra oán hận hay chẳng, nhưng đã nói đến nước này rồi cũng chẳng rút lại được nữa, không thể không kể hết, “Trong tay ta có một số sông bạc, cha người thì lại thích cờ bạc, lúc nào cũng thiếu nợ nhà cái cả. Cơ mà con số thực tế cũng ít thôi, tuy ông ta không trả đúng hẹn được, nhưng ngày gom tháng góp, hoặc là thi thoảng ăn may, cuối cùng vẫn có thể trả dần, cho nên người trong sông bạc chưa bao giờ đòi nợ ông ta... Nhưng ngày hôm đó, ta đã sai người dụ ông ta thua một ván lớn, lớn đến mức cả đời ông ta cũng chẳng kiếm nổi số lẻ. Chuyện sau đó thì người biết rồi đấy.”

Trong mắt Phương Tổ ánh lên kinh ngạc và khó hiểu, trong đầu y nghĩ đến rất nhiều khả năng, nhưng cái nào cũng thấy không thể, lòng vòng một phen, càng nghĩ càng loạn, nghĩ đến đau đầu nhức óc cũng không ra nổi nguyên do, cuối cùng ngập ngừng hỏi: “Nhưng vì sao...”

Đường Kiều Uyên nghiêng đầu hôn y, khoé môi có thể nếm được vị mặn chát, người ấy hôn hết, đến khi đôi môi đó thấm đầm non mềm ấm áp, trả lại ngọt lành, hắn mới rời ra mấy tắc nhẹ giọng trả lời: “Bởi vì ta không muốn người có bất cứ dính dáng gì với loại người nhà như thế. Ta có thể cho người tất cả, có thể khiến người từ nay về sau không bao giờ phải chịu khổ nữa, tất cả những gì tốt đẹp trên đời này chỉ cần người thích, ta đều có thể tìm đến cho người. Ta muốn người đoạn tuyệt quá khứ, cả đời còn lại của người,

người quan trọng nhất có mình ta là đủ rồi, muốn người chỉ có thể nương tựa nơi ta.”

Thần sắc Phương Tổ thẳng thốt, nhìn hẩn một cách thần thờ, cảm xúc trong lòng hỗn độn, khó mà nói rõ.

Đường Kiều Uyên lắc đầu nói tiếp: “Ta hành xử không đủ quang minh lỗi lạc, chẳng phải chính nhân quân tử, nhưng ta yêu người thật lòng thật dạ, nên ta tuyệt không cảm thấy bản thân làm sai... Ta chỉ không ngờ nhị nương của người còn mặt dày vô sỉ hơn ta nghĩ, không chỉ lấy cớ gán nợ để đuổi người đi mà còn chẳng biết xấu hổ đi chiếm lợi ích của người. Buổi sớm hôm nay bà ta dẫn theo con trai chủ động tới cửa, ta nhốt bà ta trong phủ, đây là nguyên nhân cha người đến bồi tội. Bây giờ ba người bọn họ đều ở trong Đường phủ này, thả hay không thả, đối xử ra sao, tất cả do người định đoạt. Chỉ cần người nói thì bất kể là yêu cầu gì ta cũng đáp ứng.”

Đôi người Phương Tổ mông lung, thần trí rối loạn, cứ ngỡ rằng nghe người ấy kể hết, mình sẽ có nhiều điều muốn nói lắm. Thế mà đến lúc mở miệng thì nửa chữ cũng không phát âm được. Đường Kiều Uyên kiên nhẫn chờ y đáp lại, vuốt ve trán y, bế y về chủ viện.

Trở lại phòng, người ấy đặt Phương Tổ lên giường, để y tự mình bình tâm một lát. Đường Kiều Uyên không nói thêm chữ nào, không rời khỏi phòng nhưng cũng chẳng nán thêm trước mắt y, vén màn lên ra ngoài ngồi một mình, nhẫn nại chờ đợi.

Phương Tổ nhìn bóng lưng hẩn khi rời đi, trong căn phòng yên tĩnh hồi tưởng mỗi một câu chữ hẩn nói. Chẳng biết suy nghĩ bao lâu, bất giác nhớ lại ngày mình với hẩn thành thân. Nhớ đến nụ cười dịu dàng của người ấy, bàn tay ấm áp, từng hành động, từng lời nói, tất cả như thể xoá tan hoang mang sợ hãi trong y.

Nghĩ đến sau cùng, tâm trí Phương Tổ chợt hiện lên một câu hỏi – nếu Đường Kiều Uyên không từng thích y, hai người cả đời không gặp nhau, vậy thì y sẽ thế nào?

Y sẽ chẳng thế nào cả... Chỉ là không buồn không vui, sống quen cuộc đời tẻ nhạt trước đó, trong nhà không ai ngó ngang, tới hết quãng đời còn lại.

Cũng có thể y sẽ gặp những người khác, có lẽ sẽ rung động, níu lấy để thoát khỏi quá khứ cô quạnh, cứ thế mà sống cả đời. Nhưng sẽ tuyệt nhiên không còn Đường Kiều Uyên, sẽ không còn ai yêu y nhiều đến vậy, dạy y viết chữ, đọc sách cho y nghe, đêm đến dỗ y chìm vào giấc ngủ, bình minh đợi y tỉnh dậy, luôn luôn, chăm sóc từng li từng tí.

Trái tim Phương Tổ nặng dần, mọi chuyện cũng nghĩ thông suốt.

Y lo cho phụ thân chẳng qua là vì máu mủ ruột già, vì trong lòng vẫn còn lưu giữ kí ức thuở bé, đơn phương mong mỗi cha Phương cũng lo cho mình như thế. Nhưng tất cả mọi chuyện đều là lừa mình dối người, cha Phương đã trở thành người khác từ lâu, trong nhà y chỉ là người thừa, bởi không được nhị nương thích mà trở thành khúc xương cá mắc trong lòng cha Phương.

Trong gia đình đó không có chỗ cho y, mà Đường Kiều Uyên lại dành cho y vị trí đáng có, cho y niềm quan

tâm trần giữ mà y mong mỗi nhất. Đến giờ khắc này, người ấy đã xuất hiện, là người duy nhất không thể thay thế...

Phương Tổ suy nghĩ thông tỏ.

Y mở to mắt, đôi ngươi buông trên rèm châu tĩnh lặng, nụ cười êm ái trở lại bên môi.

12. Chương 12: Trong Chuyện Giường Chiếu Cần Phải Thoải Mái...

Đường Kiều Uyên liếc mắt thám thính, thoáng nghe thấy tiếng bước chân trong phòng truyền ra thì chờ, tới khi Phương Tổ xuất hiện trước mắt, chậm rãi đến gần. Đường Kiều Uyên đặt tách trà trong tay xuống, nước trà đã nguội ngắt, chẳng nhấp một hớp, hẩn nắm ngón tay bên dưới tay áo của y, ngẩng đầu lên, ánh mắt dịu dàng chờ y lên tiếng.

Phương Tổ mím môi, gọi một tiếng “Kiều Uyên” rồi hỏi: “Ta muốn thế nào... Người cũng đồng ý đúng không?”

Đường Kiều Uyên gật đầu: “Ta đồng ý hết.”

Phương Tổ cong mắt cười nhạt: “Vậy thả họ đi được không?”

“Được.” Người ấy không hề do dự, đáp ứng một cách thoải mái, biết y chưa nói hết lời nên tiếp tục chờ nghe.

“Ta không hận cha ta đâu.” Phương Tổ lắc đầu, nói giọng nhẹ tênh, nhưng trong ấy đã mất đi huyệt hẫng, bảo rằng, “Ta không hận ông ấy, không phải vì ta tốt bụng mà là tự nhiên nghĩ thông, nhận ra ông ấy có ta hay không cũng chẳng khác nhau... Nhưng bất kể trước đây đã xảy ra chuyện gì thì chỉ ít ông ấy cũng sinh ta ra, nuôi ta lớn... Ta không muốn nợ ông ấy, hi vọng ông ấy có thể bình an trở về. Từ nay trong nhà không còn ta nữa, bớt đi một phiền phức, có lẽ cũng là chuyện tốt...”

Đường Kiều Uyên lắc đầu tiếp lời: “Sao Tổ Tổ của ta lại là phiền phức được chứ?”

“Kiều Uyên cảm thấy không phải, nhưng chưa chắc cha ta đã thấy như thế... Ban nãy ta nghe ông ấy nói chuyện thì mới biết không phải ông ấy ham sống sợ chết, chỉ là người ông ấy coi trọng không phải ta mà thôi... Ấm ức lắm chứ, nhưng sẽ không oán giận, cũng chẳng thấy bất công... Nói đến công bằng thì, người đối tốt với ta mới là chuyện bất công nhất thế gian này.”

Họng Đường Kiều Uyên thoáng chất, ngừng lại một lát, bỗng nhiên ôm y vào lòng, dựa đầu bên hông y. Phương Tổ bất ngờ, thấy hẩn vẫn trưng nụ cười hoà nhã, đầu hay thật ra trong lòng chẳng hề bình tâm.

Hồi lâu sau người ấy bật cười thành tiếng, dường như vô cùng vui vẻ nói rằng: “Ta cứ lo người sẽ sợ sẽ buồn nên vẫn không muốn nói thật với người, không muốn cho người nghe sự thật, càng không muốn để người biết chuyện sòng bạc... Bây giờ nghĩ lại, Tổ Tổ của ta đúng là không sợ ta gì cả.”

Phương Tổ cười khê hỏi ngược lại: “Trên đời này người tốt với ta nhất, ta phải sợ người thế nào đây?”

Người ấy không trả lời nữa, đứng dậy giang tay ôm y, ôm được một lát thì bất thành linh, đột ngột lên tiếng: “Không biết khoai lang trong viện có khét không nhỉ.”

Phương Tổ ngẩn ra, bấy giờ mới nhớ tới, vội vàng định đi xem. Chẳng ngờ vòng tay người ấy siết chặt lấy y, ôm y đi về phía nội thất hai bước, giọng nói mập mờ, sâu xa cười bảo: “Không may như thế, nên ăn đồ chay [1] thì hơn...”

[1] Đồ chay đồng âm với Tổ Tổ.

Mặt Phương Tổ nóng lên, chưa kịp đáp lời thì thành linh bị người ấy bế vào nội thất. Sau khi buông màn vẫn thấy sáng trưng, khiến y không khỏi bối rối.

Rõ ràng vẫn là ban ngày mà Đường Kiều Uyên lại không phải đang đùa, đưa tay cởi dây lưng y. Tuy Phương Tổ không ngăn nhưng lại có vẻ hết sức cứng nhắc, những việc ướm át trở lại tâm trí, căng thẳng hồi lâu, chậm rãi đưa tay vịn lên vai người ấy.

Đường Kiều Uyên cúi người hôn y, thấy đôi mắt kia vẫn cứ nhắm chặt, như thể làm vậy có thể giấu nhem mình đi. Người ấy thấp giọng mỉm cười, đúng lúc dây lưng mềm mại trong tay, hần lẳng lẽ kéo qua, một tay nhẹ nhàng nâng gáy Phương Tổ dậy, tay kia chẳng dây lưng che đi cặp mắt đó.

Phương Tổ hơi ngạc nhiên, bấy giờ muốn mở mắt ra cũng đã không kịp. Mi mắt bị dải gấm mềm che khuất, đôi người có thể cảm nhận ánh sáng lơ lửng thoáng qua. Tuy bớt đi mấy phần xấu hổ, nhưng bỗng dưng nhiều thêm căng thẳng và bối rối. Hai tay Phương Tổ đặt trên vai hần vô thức siết chặt, trong bóng tối cảm giác người ấy nắm lấy tay y, đặt bên môi mà chậm rãi hôn. Bờ môi ấm áp yêu thương nơi đầu ngón tay, sau đó trôi xuống theo đốt ngón tay thanh mảnh, in lên một hàng vết đỏ từ cổ tay tới khuỷu tay.

Đường Kiều Uyên lưu luyến không rời, còn muốn hôn tiếp, da thịt trắng ngần trước mắt lại bị quần áo che mất, đôi người dày thêm lửa dục, ôm Phương Tổ ngồi dậy. Phương Tổ còn chưa ngồi thẳng, y phục đã cởi dây lưng thành linh bị kéo ra. Cơ thể gần như trần truồng, chỉ chừa chút vải xộc xệch mắc trên khuỷu tay.

“Kiều Uyên...” Phương Tổ không thấy gì cả, bất an gọi tên hần. Đường Kiều Uyên trả lời một tiếng, cởi kho y ra, bàn tay ve vuốt da thịt mềm mịn trên chân y. Đến khi đôi chân Phương Tổ khê run mới cười dạng ra, vòng qua thắt lưng mình để y ngồi trên người.

Thân dưới Phương Tổ không vật che chắn, vốn thấy hơi lạnh, lúc này bất chợt ghé sát nguồn nhiệt. Vật kia cách một lớp vải vẫn hừng hực nhiệt tình, tuy y không nhìn thấy nhưng cũng biết là thứ gì, chậm rãi thả lỏng người, cúi đầu kề mặt vào cạnh cổ người ấy.

Đường Kiều Uyên cầm tay y đặt dưới thân, xong cũng không dẫn dắt, thích thú nhìn y cứng người, bàn tay không hề hoảng sợ rút ra, cũng không ve vuốt mà chỉ dờ ra đỡ lấy. Dáng vẻ bất động vừa căng thẳng vừa ngoan ngoãn, người ấy nhìn mà tâm trạng tốt cực kì.

Đường Kiều Uyên ôm y hơi cúi người, đưa tay lần tìm hương cao dưới gối. Phương Tổ cứ tưởng mình sắp ngã ra phía sau tới nơi, vội vàng ôm lấy cổ hần, người ấy cười ôm y trong lòng chặt hơn, nói giọng dỗ dành: “Đừng sợ.” Dứt lời mở chiếc hộp nhỏ ra, ngón tay phết cao man mát vòng ra phía sau tìm đến vùng kín.

Phương Tổ rên nhẹ ra tiếng, tuy mắt không thấy ánh sáng nhưng trong lòng vẫn nhớ giờ là ban ngày, thị nữ phò tòng bận tới bận lui trong viện, đúng vào lúc đông người. Càng nghĩ y càng bất an, gọi tên Đường Kiều Uyên nhỏ xíu. Một tay Đường Kiều Uyên nhẹ nhàng mở rộng phía sau y, một tay rời khỏi hông y, nâng gương mặt đang chôn trong cổ của y ra hôn, giúp y trấn an.

Cho dù như thế, Phương Tổ vẫn không thể yên tâm hoàn toàn, như thể sợ rằng người bên cạnh không phải là Đường Kiều Uyên, thì thoảng lại gọi tên hần, thanh âm mang theo run rẩy. Đường Kiều Uyên kiên nhẫn đáp lại, rốt cuộc hồi lâu sau cũng rút ngón tay ra, cởi khóa, nâng thứ cương cứng ngẩng cao chậm rãi đẩy vào bên trong cơ thể ấm áp kia.

Dương vật nóng như lửa đốt nhích vào từng tắc, Phương Tổ khê khàng hé môi hổn hển, tình dục đã bị khơi lên rất nhiều. Nhưng Đường Kiều Uyên vẫn chưa thoả mãn, sau khi tiến vào chỗ sâu chưa vội động thân, chỉ nghiêng đầu không ngừng gặm mút vành tai y, lưu lại dấu hôn khắp chốn, sau đó ngậm lấy nhũ hoa trước ngực. Tiếng thở hổn hển của Phương Tổ càng dồn dập và rõ ràng hơn, vùng kín ôm siết vật cứng phía sau không ngừng co giãn, chỉ thấy chặt vật cùng cực, khoé mi cay cay, như thể sắp trào nước mắt đến nơi.

“Kiều Uyên...” Phương Tổ không nói được lời thúc giục, ầm ục gọi hần.

Đường Kiều Uyên đợi một lát, đến khi thấy người trong ngực khó chịu ngo ngoáy cơ thể dụi dụi, mới không kìm được bật cười, bàn tay đỡ vững hông y, chậm rãi thúc lên.

“Ừm...” Tiếng rên tràn ra khỏi miệng Phương Tổ. Lần hoan ái trước với Đường Kiều Uyên, y còn ngờ nghệch nhiều lắm, suốt cả quá trình mông mông lung lung, toàn là người ấy dẫn dắt. Nhưng bây giờ đã khác, y ngồi phía trên, có thể cảm nhận rõ ràng Đường Kiều Uyên vào sâu bao nhiêu, từng đợt từng đợt cố ý thúc vào nơi mà y thoả mái nhất, thúc đến mức y khó kìm lòng, muốn chủ động theo.

Dục vọng mãnh liệt nhưng Phương Tổ không dám đáp lại như thế, y ngại đến mức hai má nóng bừng, nước mắt ứa ra thấm ướt dây lưng đang chằng phía trước.

Trong lòng thương tiếc, Đường Kiều Uyên giảm tốc độ hôn lên mũi y, dỗ dành: “Tổ Tổ đừng ngại, trong chuyện giường chiếu cần phải thoả mái...”

Phương Tổ nghe xong lắc đầu, trả lời bằng giọng nhỏ xíu: “Trong viện có thể có người...”

Đường Kiều Uyên bật cười, bấy giờ mới hiểu y đang lo lắng điều gì, không khỏi dùng sức xóc một phát,

xóc tới mức người trong ngực mím môi rên lên, khoái trá cười nói: “Nếu họ dám không biết điều như thế, e rằng đã bị tổng cổ khối phủ lâu rồi.”

Phương Tổ vẫn không yên tâm, cơ thể cứng đờ không sao thả lỏng. Người ấy đành phải thu lại đùa giỡn, thật lòng trấn an y rằng: “Tổ Tổ yên tâm, cửa phòng vẫn đóng, tuyệt đối sẽ không có ai tới quấy rầy đâu.”

Phương Tổ bán tín bán nghi, nhớ lại lúc mình ngồi bên trong phòng, đúng là trong viện lặng ngắt không một tiếng người, cuối cùng cũng bình tĩnh. Có lẽ sáng nay sau khi xảy ra chuyện kia, Đường Kiều Uyên đã sớm căn dặn rồi, không cho phép ai tùy tiện quấy rầy chủ viện.

Phương Tổ hoàn toàn thả phào nhẹ nhõm, toàn thân cũng thả lỏng. Đường Kiều Uyên nhận ra thay đổi rất nhỏ của y, cong môi vuốt ve lưng y, một lần nữa thúc từ dưới lên trên.

Âm thanh mờ ám khi da thịt va chạm giăng đầy màn giường, tiếng rên trong miệng Phương Tổ ngày càng nhào nhoét, khoái cảm bên dưới càng tích càng dày, hai chân vô thức dụi miết trong cơn mê loạn. Đường Kiều Uyên biết y sắp xuất tinh, thành linh trở người đè y xuống, Phương Tổ ngã ra giường, đôi chân thanh mảnh bất giác quần lấy thắt lưng người ấy.

Vật trong cơ thể tác loạn ngày càng nhanh, một hồi lâu sau Phương Tổ cắn môi bật ra tiếng nấc, đón nhận cao trào do người phía trên đem tới.

Tiếng thở hổn hển dồn dập bên gối, chưa được một lát, Đường Kiều Uyên lại động thân, nương theo dư âm chưa tan muốn y thêm một lần nữa.

“Dừng...” Phương Tổ can ngăn trong vô lực, nhưng một chữ ra khỏi miệng chẳng thể cản được nhiệt tình của người ấy.

Đường Kiều Uyên cười khê, hôn môi y, chậm rãi rút ra rồi lao vào, đến khi Phương Tổ động tình thêm lần nữa thì cởi bỏ dây lưng che khuất mắt y. Phương Tổ mở đôi mắt ướt đẫm, mê mang nhìn hấn. Bấy giờ đã không để ý ngày đêm gì nữa, chỉ biết rằng khó khăn lắm mới được thấy lại dáng vẻ của hấn, không kìm được đưa tay ôm lấy hấn.

“Tổ Tổ ngoan...” Đường Kiều Uyên mỉm cười dỗ dành, cúi người ôm chặt y vào lòng.

Nơi giao hợp chưa dừng động tác, như thể chẳng muốn nghỉ ngơi, nhấn Phương Tổ đắm mình giữa chăn ấm đệm êm.

13. Chương 13: Hai Người Trong Phòng Ấm Ấp Không Thôi, Chỉ Là Đút Cháo Mà Cũng Vô Cùng Vui Vẻ

Tình cảnh kéo dài hồi lâu, Phương Tố không phân định được giờ giấc, chỉ kiệt sức dưới ham muốn của người ấy, mềm nhũn dựa vào ngực hắn, mặc hắn muốn làm gì thì làm.

Thật ra Đường Kiều Uyên rất dỗi dụa dàng, mỗi một động tác đều săn sóc cho y, chỉ sợ thương yêu không đủ, thương y từ tận xương. Nhưng dẫu sao Phương Tố cũng ít kinh nghiệm trong chuyện ấy. Trước khi gặp Đường Kiều Uyên, cho dù bất ngờ mộng tỉnh cũng có thể khiến y xấu hổ rất lâu, càng đừng nói đến hưởng lạc bất chấp như bây giờ. Không chỉ thân thể mệt mỏi mà trên cả gương mặt, nhiệt độ cũng chưa từng nguôi đi một khắc.

Lúc trước Đường Kiều Uyên cực kì kiềm chế, lần này không lo y sẽ kháng cự hay sợ sệt nữa, lại còn nghe y bộc bạch một phen nên không sao kìm lòng nổi. Thế nên phải vất vả lắm, khi Đường Kiều Uyên thỏa mãn dừng lại thì Phương Tố đã lim dim ngủ, đến đầu ngón tay cũng chẳng buồn cựa quậy.

Đường Kiều Uyên hôn nhẹ lên gò má nóng của y, một niềm thương yêu tràn dâng trong lòng, nụ cười chìm sâu nơi đáy mắt, định cứ để y ngủ như thế, chợt nhớ ra đã qua giờ cơm trưa thì hết sức mâu thuẫn. Trong lúc đắn đo thì Phương Tố đã chủ động lên tiếng, giọng nói khàn đặc: “Kiều Uyên... Ta muốn uống nước...”

“Được.” Đường Kiều Uyên cong môi, chống khuỷu tay ngồi dậy, khoác tạm một chiếc áo mỏng xuống giường. Lát sau bưng tách trà quay lại, không ngờ Phương Tố lại nhắm nghiền hai mắt, người ấy vuốt nhẹ một bên mặt y, khẽ khàng dỗ dành, “Tố Tố, dậy uống hớp trà nào.”

Phương Tố hé nửa mắt, mãi hồi lâu mới giơ tay lên, Đường Kiều Uyên cúi người xuống cho y ôm, vòng ra sau lưng đỡ y ngồi dậy. Đợi y dựa vào mình rồi mới đưa tách trà đến bên môi, cẩn thận đút y.

“Đói không?”

Phương Tố uống hết hơn nửa tách trà, nghe hỏi thì gật đầu, nhưng sau đó lại lắc đầu ngay: “Không muốn ăn... Muốn ngủ cơ...”

Nghe xong, Đường Kiều Uyên vừa thương vừa thú vị, cầm lấy tách trà đặt sang bên cạnh rồi đỡ y nằm xuống. Ngón tay đẩy hàng lông mày cau có của y lên, trả lời: “Không ăn không được, ta bảo trù phòng chuẩn bị, người cứ ngủ một lát đi, nấu xong ta sẽ gọi người dậy.”

Phương Tố đã buồn ngủ lắm rồi, mơ mơ màng màng gật đầu, nửa chữ cũng chẳng buồn nói nữa, sau cơn cao trào toàn thân rã rời hết cả, chỉ thấy có ăn hay không cũng được, chỉ cần bây giờ cho y ngủ một giấc... Nghĩ ngợi, hơi thở đều dần.

Đường Kiều Uyên không nỡ làm phiền y, một mình mang nước tới lau người cho y. Chiếc chăn mỏng đắp trên người Phương Tố bị kéo đi, khẽ cau mày một cái, sau đó càng ngủ say hơn. Đường Kiều Uyên mỉm cười nhìn y, đứng dậy buông rèm, tự mình cũng rửa ráy một phen, mặc quần áo rời phòng.

Trong viện vẫn im ắng như trước, không được hấn cho phép thì chẳng ai dám đặt chân bước vào. Đi đến cửa viện thì Đường Kiều Uyên mới trông thấy thị nữ im lặng đứng bên ngoài, phân phó một cách ngắn gọn: “Dặn trừ phòng nấu ít cháo thơm, thanh đạm vừa miệng là tốt nhất.”

Thị nữ hành lễ đáp vâng, vội vàng đi truyền lệnh hấn.

Dứt lời, người ấy quay đi, chẳng nán lại cửa viện lâu. Nào ngờ chưa đi được hai bước thì sau lưng có giọng nữ gọi to, hấn vừa ngoảnh đầu lại thì thấy Bạch Bình đi đến, sau lưng còn có hai tiểu nha đầu lanh lợi ngoan ngoãn.

Sắc mặt Bạch Bình vẫn bình tĩnh như thường ngày, nhưng trong mắt ánh lên vẻ sâu xa, hơi cúi người trước hấn.

Trực giác cảnh báo Đường Kiều Uyên có chuyện chẳng lành, quả nhiên cô lấy từ trong tay áo ra một phong thư, hai tay dâng lên: “Trang chủ, biểu tiểu thư đang trên đường đến ạ.”

Đường Kiều Uyên nhận lấy bức thư, nghe vậy cũng không mở ra xem mà vo viên lại, ngón tay thoáng buông, cứ thế vứt xuống đất.

“Lẽ nào bệnh của biểu cứ lại khỏi nhanh như thế, nó mới về chưa được nửa tháng, sao giờ lại đến nữa rồi?” Sắc mặt Đường Kiều Uyên không vui, cau mày lạnh lùng nói, “Ai cho nó đến cơ chứ?”

Bạch Bình không đáp, dù sao thì câu hỏi này cũng chẳng phải dành cho cô. Vị biểu tiểu thư kia đến đến đi đi, từ trước tới nay lúc nào cũng coi Đường phủ như nhà mình vậy, lui tới cực kì tự nhiên, còn cần ai cho với cả không cho? Huống hồ cô biết, rằng Đường Kiều Uyên trời sinh lạnh lùng tàn nhẫn, chẳng thêm để tâm bất cứ chuyện gì, chỉ kính trọng mỗi người cậu họ của hấn, để báo đáp ân tình ông từng cứu cha mình lúc nguy nan nên cũng dung túng cho biểu tiểu thư kia mấy phần.

Chủ tử đã thế, cô thân là nô tì tất nhiên cũng chẳng dám hé răng.

Vì thế Bạch Bình chỉ chờ hấn bỏ lại hai câu vô bổ mà không lên tiếng đáp. lát sau đúng như cô nghĩ, Đường Kiều Uyên chẳng bật ra bất cứ câu từ cay độc nào mà chỉ dặn dò: “Đến thì đến, hầu hạ cẩn thận, nhưng chỉ có điều...”

Chân mày Bạch Bình nhướn khê, thấp thoáng trông mong những lời hấn chưa nói hết.

Trên mặt Đường Kiều Uyên ản khuất chán ghét, nói tiếp: “Không cho phép nó đến gần chủ viện nửa bước.”

“Vâng.” Bạch Bình khom người, lúc cúi xuống trên môi vẽ lên nụ cười khoái trá.

“Đúng rồi, còn có một chuyện, thả mấy người nhà kia của Phương Tổ ra đi.”

“Nô tì biết rồi ạ.” Bạch Bình gật đầu, không hề ngạc nhiên với mệnh lệnh này.

Đường Kiều Uyên quay về phòng ngủ, cô nương này đứng yên ngẫm lại hai câu cuối cùng của hần. Tất cả đều liên quan tới Phương Tổ, nhất là câu đầu tiên – từ trước đến nay vị biểu tiểu thư kia tới phủ, cũng chưa bao giờ bị cấm ra vào chủ viện. Bây giờ có thể nghe được lời dặn như thế, quả nhiên vẫn là vì trong phủ có thêm một vị khác với người thường.

Tiểu nha đầu sau lưng là thị nữ mới đến, đang học quy củ với Bạch Bình, nơm nớp lo sợ nghe cuộc đối thoại giữa hai chủ tớ, đến khi Đường Kiều Uyên đi xa mới dám nhỏ giọng hỏi thăm: “Bạch Bình tỷ tỷ, hình như trang chủ không vui cho lắm... Vị biểu tiểu thư kia tới, có phải sẽ thêm loạn không ạ?”

“Phải thì sao.” Bạch Bình xoay người, nhìn hai cô bé ngây thơ, cười nhẹ trả lời, “Đáng lẽ nên có đạo sĩ trị nàng từ lâu mới đúng.”

Hai thị nữ nhao nhao không hiểu, Bạch Bình không nói nhiều về chuyện này nữa, bảo một câu “Đi thôi”, dẫn các cô đi xa theo hướng khác...

Cái vị bị Bạch Bình xem là khác với người thường kia lại không hề hay biết, cuộn chăn ngủ một mạch đến tận hoàng hôn.

Cơ thể của Phương Tổ đã được Đường Kiều Uyên lau rửa cẩn thận, lúc tỉnh thấy rất sạch sẽ, cực kì thoải mái. Thể trạng của y ít đồ mồ hôi, nhưng từ khi sang hè đến nay vẫn thích đắp chăn mỏng kín mít, nên ngủ một giấc làm cả người ảm áp, hai má phớt hồng.

Cháo được nấu trong nồi đất vừa nhỏ vừa mềm, bên trong nước cháo có canh gà hầm, Đường Kiều Uyên nếm thử một miếng thấy khá hài lòng, bấy giờ mới thưởng cho mọi người trong trù phòng một cách hào phóng, sau đó tự mình bưng nồi về phòng. Dọc đường tất cả đám thị nữ chẳng dám ngẩng lên nhìn hần, chỉ lặng lẽ chôn đầu, thậm chí ngạc nhiên không thôi, càng lúc càng thấy trang chủ nhà họ đối tính.

Màn giường trong phòng được vén lên. Sắc trời đã sắp hoàng hôn, nắng rọi vào phòng bớt đi chói gắt, Phương Tổ không bị làm phiền vẫn chìm trong giấc ngủ say, cuối cùng lại bị người ấy cưỡng chế bế lên, không thể không tỉnh dậy.

Phương Tổ nhắm mắt chẳng muốn mở ra, Đường Kiều Uyên cúi đầu cọ môi lên má y, cọ hồi lâu cũng ra mấy phần cấu gât yếu ớt của y, bị y thở hắt đẩy đầu ra.

Người ấy không khỏi tức cười, lại ghé sát vào hôn y, gọi nhỏ: “Tổ Tổ dậy đi thôi, nếu còn không dậy thì có khi sẽ ngấm trăng cả đêm đấy.”

Phương Tổ hậm hực một cách mơ màng, như thể đang trách hần đánh thức mình, lại đưa tay đẩy hần. Đẩy rồi thì dựa vào luôn, chôn đầu trên vai hần ngủ tiếp. Thế là Đường Kiều Uyên cúi đầu hôn y, ban đầu chỉ dịu dàng liếm mát, lát sau vươn lưỡi vào trong miệng y, biến nụ hôn này trở nên vừa nóng bỏng vừa say đắm.

“Ừm...”

Cổ họng Phương Tổ phát ra tiếng rên khê, chưa bao giờ bị hấn hôn như thế, dần dà giật mình tỉnh lại, mắt nhắm mắt mở nhìn người trước mặt.

Đường Kiều Uyên cười khê tha cho y, chậm rãi liếm đi vệt nước bên môi y, tràn trề hứng thú nhìn đôi người y dần trở nên tỉnh táo, sắc mặt cũng ngày càng đỏ. Bỗng thấy hài lòng, cầm áo lên mặc cho y, nói trêu: “Từ nay về sau nếu còn ngủ nướng, ta sẽ đánh thức người như thế được không?”

Phương Tổ vốn dĩ kiệt sức, vừa bị hấn hôn có tí mà cả người đã như nhũn ra, rũ mắt không đáp, kệ hấn mặc quần áo cho mình. Nhưng ngoài miệng Phương Tổ chẳng nói gì cả, trong lòng thì biết rõ người ấy chỉ nói vậy thôi. Bởi vì ngày thường, tuy y ít khi ngủ nướng nhưng thỉnh thoảng dậy trễ, Đường Kiều Uyên đều lặng lẽ ở bên trông, chẳng đến làm phiền y. Hôm nay làm mọi cách dỗ y thức dậy, có lẽ là sợ y đói mà thôi.

Hai mắt Phương Tổ cong cong.

Đường Kiều Uyên bế y ra bàn. Cháo trong nồi đã mức sẵn một bát, người ấy cầm bát, thổi từng thìa, từng thìa cho nguội rồi bón cho y. Phương Tổ vừa mới tỉnh ngủ vốn chẳng thèm ăn gì, nhưng thấy đáng vẻ hấn sẵn sốc thì chẳng muốn từ chối, ăn được hai miếng cũng bắt đầu thấy thèm, thoát cái cảm giác bụng dạ trống rỗng, đúng là đói thật.

Canh gà trong cháo vị thơm mà không ngấy, thấy người ấy chỉ chuẩn bị một bát một thìa, Phương Tổ tò mò hỏi: “Sao người không ăn?”

“Ăn rồi.” Đường Kiều Uyên trả lời, không quên trêu y một câu, “Lúc người chồm chặn ngủ đến bất tỉnh nhân sự, ta đây đã ăn vụng trong bếp từ lâu rồi.”

Phương Tổ nghe thế bật cười, vị cháo trong miệng càng thấy ngon hơn.

Hai người trong phòng ấm áp không thôi, chỉ là dứt cháo mà cũng vô cùng vui vẻ.

Mà bên ngoài Đường phủ ở thành Lâm Châu, một cỗ xe ngựa sang trọng có gấn tua rua trên đỉnh chậm rãi dừng lại.

14. Chương 14: E Rằng Chỉ Cần Tuỳ Tiện Cũng Có Thể Đè Bẹp Kiều Hãnh Trong Nàng

Hai thị nữ bước xuống xe ngựa, một người vén màn xe lên, một người cẩn thận chờ ngoài xe, đưa tay nghênh đón người bên trong. lát sau, từ trong xe ngựa ló ra một bàn tay ngọc ngà, nom mềm như không

xương, trắng ngần tựa trong suốt, dù hoặc đến mức kẻ khác không khỏi thèm muốn.

Tên canh cửa nghe tiếng ra đón, vội vàng tới gần xe ngựa để mời, đỡ người đến đặt chân lên mặt đất, dè dặt cúi người hỏi thăm: “Biểu tiểu thư tới rồi ạ, tắm phòng ở Phỉ viện đã dọn dẹp sạch sẽ, người cứ về phòng nghỉ ngơi trước, tiểu đích sẽ dọn trù phòng mang cơm lên ngay.”

Cô gái được gọi chính là người em họ hàng xa có một nửa thân thích của Đường Kiều Uyên, tên Tần Mi Uyển, nhà ở thành Liễu cách thành Lâm Châu mấy chục dặm, là mỹ nhân số một số hai trong thành. Tần Mi Uyển đã hơn hai mươi tuổi, nhiều năm qua vô số gia đình giàu có đã đập nát ngưỡng cửa Tần phủ để cầu hôn, nhưng cô nương này chẳng những không đoái hoài mà thỉnh thoảng còn bỏ nhà chạy ra ngoài. Mỗi lần sau khi chạy đến Đường phủ thành Lâm Châu thì ở một mạch cả tháng.

Dần dà, trong lòng nhiều người cũng sáng tỏ, cảm thấy bông hoa này cơ bản đã nhận chủ rồi, chỉ chờ một ngày nào đó Đường Kiều Uyên hái về nhà mà thôi. Thậm chí có kẻ mang ý đồ xấu còn tự tiện truyền ra lời đồn, rằng giữa hai người này đã xảy ra những chuyện đi quá giới hạn, thành thân chỉ là việc sớm muộn mà thôi.

Đường Kiều Uyên chưa bao giờ để ý mấy lời đồn như thế, chỉ thi thoảng phiền phức không chịu nổi sẽ đuổi Tần Mi Uyển về, thậm chí lạnh lùng nhốt nàng bên ngoài cửa phủ. Nhưng cô nương này chịu đựng giỏi, chưa một lần từ bỏ, cứ nghĩ hết mọi cách để bám lấy hắn. Càng về sau Đường Kiều Uyên càng nản, dứt khoát coi như không thấy, kệ nàng muốn làm gì thì làm, mình cứ xem nàng như không khí là được.

Nhưng mới nửa tháng trước, Đường Kiều Uyên bất ngờ thành thân với Phương Tố. Tiệc rượu chỉ mời vài người bạn thân lâu năm trong thành, ngay cả thiệp mời cũng được đưa trước chỉ một ngày.

Sau khi tin tức lan truyền, ai nấy đều kinh hãi không thôi. Số ít người từng nghe nói đến Tần Mi Uyển đều vô cùng ngạc nhiên, không hiểu tại sao cái ghế trang chủ phu nhân tự nhiên lại vượt mất. Mà số ít khác không quen biết nàng cũng cảm thấy tò mò, đoán già đoán non không biết rốt cuộc người nào bắt được tâm tư của Đường Kiều Uyên.

Tin tức càng lan càng xa, chẳng bao lâu đã lan sang thành Liễu, lòng vòng rơi vào tai Tần Mi Uyển.

Cha Tần hầy còn mang bệnh trong người, nhưng đã không còn nghiêm trọng lắm, chỉ cần nghỉ ngơi tĩnh dưỡng là được. Thế nên Tần Mi Uyển nóng nảy trong lòng, không muốn nghe mấy lời đồn đại này nữa, tuy mới chỉ về nhà hơn nửa tháng nhưng ngọn lửa ghen tuông hừng hực, vội vàng chạy đến thành Lâm Châu.

Bôn ba hơn nửa ngày, cuối cùng hai chữ “*Đường phủ*” cũng xuất hiện trước mắt Tần Mi Uyển. Nghe tên canh cửa nói giọng cung kính như đi trên băng mỏng, khoé mắt hẹp dài liếc gã một cách lạnh lùng, cười lạnh: “Làm sao? Ta còn chưa vào phủ mà đã vội vàng mời ta đến Phỉ viện, sợ ta quấy rầy biểu ca chăng?”

Tên canh cửa vội cúi đầu thấp hơn, nói giọng lấy lòng: “Biểu tiểu thư là khách quý, tiểu nhân chỉ sợ người đi đường xa mệt mỏi muốn được nghỉ ngơi...”

“Khách quý?” Nghe hai chữ này, Tần Mi Uyển không sao vui nổi, lửa giận hoàn toàn thiêu đốt đôi người, giờ tay đẩy tên canh cửa một cái, nâng vẩy bước vào trong phủ.

Tên canh cửa không đề phòng, cơ thể gầy yếu lập tức bị đẩy ngã ra đất, cũng chẳng dám lên tiếng than vãn, xoa mông đứng dậy theo sát phía sau.

Tần Mi Uyển bước qua ngưỡng cửa, vừa đi được hai bước thì cách đó không xa có ba người đến gần, bóng dáng hết sức quen thuộc khiến nàng bất giác dừng chân ngoảnh đầu nhìn. Thấy người đến đón nàng là Bạch Bình, theo sau là hai nha đầu lạ mặt, chắc là thị nữ mới tới.

“Biểu tiểu thư đến rồi ạ.” Bạch Bình cúi người hành lễ, “Mời biểu tiểu thư về Phủ viện nghỉ ngơi.”

“Ha, ha ha...” Tần Mi Uyển nâng tay áo cười khê, nhìn cô đầy khinh thường, khinh miệt trả lời: “Ai cũng vội vàng muốn tống ta đến Phủ viện? Sao nào, trong phủ này có kẻ nào không thể gặp hả?”

Bạch Bình ngẩng đầu lên, trên môi mâng theo nụ cười cung kính không hề xê dịch, lời nói ẩn khuất giễu cợt: “Thưa lại với biểu tiểu thư, trong phủ này, vốn chẳng có ai là không thể gặp cả.”

Ban đầu Tần Mi Uyển còn chưa nghe hiểu ẩn ý trong lời cô, đến khi nhận ra thì nổi giận giờ tay định đánh cô. Bạch Bình không tránh, chỉ giật khê chân mày, tận mắt nhìn cái tát kia không rơi xuống mà bị thị nữ của cô nương này ngăn cản.

Dưới tình thế cấp bách, thị nữ sau lưng Tần Mi Uyển đi vòng ra trước nàng can ngăn, gò má hao gầy thay Bạch Bình nhận một cái tát, bưng mặt khụy gối quỳ xuống, vội vã khuyên nhủ: “Xin tiểu thư đừng giận...”

Tần Mi Uyển nhìn cô một cái, trong lòng vừa giận vừa thương/ Nhớ lại hồi trước sau khi mình ra tay với Bạch Bình, mình thì bình yên vô sự nhưng hôm sau lại phát hiện hai má thị nữ tâm phúc của mình sưng đỏ, vết bầm ba ngày mới tiêu. Tần Mi Uyển nổi cơn tam bành tìm Đường Kiều Uyên nói phải trái, Đường Kiều Uyên chỉ hờ hững trả lời: “Tốc Ngữ là người của người, Bạch Bình không phải là người của ta chắc?”

Tần Mi Uyển đuối lí trước, khi đó mà còn nổi giận thì cũng không được lợi gì cả, đành phải nhận thua. Từ ấy dù có hoành hành ngang ngược trong phủ bao nhiêu cũng không thể không nhịn Bạch Bình mấy phần.

Thoát khỏi hồi ức, Tần Mi Uyển nhắm mắt hít sâu một hơi, nhìn Bạch Bình bằng ánh mắt sâu xa, như thể xuyên thấu qua cô để nhìn một người khác. Bỗng nhiên nghĩ đến, chỉ là một thị nữ tổng quản mà đã có thể khiến Đường Kiều Uyên bao che đến thế, thì không biết cái kẻ nhanh chân giành chỗ kia còn nhiều tới mức nào?

E rằng chỉ cần tùy tiện cũng có thể đè bẹp kiều hãnh trong nàng.

May thay, nàng vẫn còn một quân bài chưa lật trong tay. Với nàng, đây là quân bài then chốt, có thể lật ngược tình thế.

“Bạch Bình cô nương này.” Sắc mặt của Tần Mi Uyển bất chợt thay đổi, thoát biến vui vẻ với cô nương trước mặt, cơn giận vừa trút lập tức bay biến, ôn hoà nhã nhặn đáp lại lời cô, “Ta không phải người bệnh tật yếu ớt, chỉ đi có nửa ngày đường nào đâu đến nỗi không cựạ quạ nổi... Vừa quay lại Đường phủ, dĩ nhiên là đi thăm biểu ca trước rồi.”

Nghe nàng cố ý dùng chữ “lại”, Bạch Bình phản cảm cực kì. Nhưng dù không thích Tần Mi Uyển thì cô cũng không thể quá đáng quá, dẫu sao chủ tớ cũng khác biệt, đành phải cười lả giả trả lời nàng: “Biểu tiểu thư, thế thì không may rồi... Bây giờ trang chủ đang bận, nếu không được phép thì bất kể là ai cũng không thể tự ý đến gần chủ viện.” Dừng lại một lát, nom sắc mặt nàng ngày càng khó coi, Bạch Bình ung dung bổ sung, “Trang chủ còn cố ý nhấn mạnh, không ai là ngoại lệ cả.”

Mấy chữ cuối cùng nhấn nhá hết mức rõ ràng, Tần Mi Uyển hoàn toàn không nén giận nổi, giận dữ hừ một tiếng, phất tay áo xoay người rời đi.

Bạch Bình khẽ tránh người, đưa mắt nhìn theo đến khi bóng lưng nàng khuất hẳn, nụ cười trên môi biến mất, đôi ngươi không hề vui vẻ.

Cuối cùng hai thị nữ sau lưng cô cũng thả lỏng thân thể cứng đờ. Khi không ở cạnh người khác hai cô bé còn có vẻ hoạt bát, bấy giờ xung quanh đã không còn nguy hiểm thì lập bật cười ngay, bảo cô rằng: “Bạch Bình tỷ tỷ giỏi thật đó... Nói chuyện cùng trang chủ không sợ sệt gì cả, đối đáp với biểu tiểu thư này càng lợi hại hơn!”

Một người thì nói như thế, một người khác tới tập hùa theo.

Bạch Bình quay đầu, hai người thoáng chốc tém lại, im lặng không nói linh tinh nữa, chỉ giữ ý cười trong mắt. Lát sau, Bạch Bình cũng khẽ cong môi, nhắc nhở: “Vị vừa nãy không phải người dễ trêu, hai đứa các ngươi mới đến, sau này gặp nàng thì cố mà đi đường vòng, nếu thấy nàng làm bất cứ chuyện gì kì lạ thì nhớ nói với ta một tiếng.”

“Vâng thưa Bạch Bình tỷ tỷ.” Hai thị nữ gật đầu hành lễ, “Chúng em nhớ rồi ạ.”

Bạch Bình gật đầu.

Sóng gió đầu đá nho nhỏ nơi đây tạm ngưng, thăm nghĩ chỉ e vị kia sẽ chẳng ngoan ngoãn an phận, Bạch Bình xoay người đi về phía chủ viện.

Đường Kiều Uyên vừa mới dứt cho Phương Tổ hai bát cháo nhỏ, giờ cơm tối bị đẩy lùi nhưng dù gì vẫn phải ăn, thế là không dỗi y ăn tiếp nữa. Nếu còn khuyên y ăn thêm một bát thì với sức ăn ít ỏi của Phương Tổ, chắc chắn chắc nữa sẽ không chịu ăn thêm.

Đặt bát và thìa xuống, người ấy định cầm khăn lau miệng giúp y, nhưng tay chưa kịp ghé sát thì khăn đã bị Phương Tổ đoạt mất, nói giọng nhỏ xíu: “Ta tự làm được...”

Cứ nghĩ đến chuyện bị hấn xem như trẻ con mà dễ dàng là lại vừa xấu hổ, vừa lúng túng.

Đường Kiều Uyên bật cười, thầm nghĩ những chuyện gần gũi hơn còn làm hết rồi, có gì bây giờ lại ngại? Đang định mở miệng trên y thì bỗng nhiên nghe thấy ngoài cửa sổ truyền vào tiếng gõ rất nhẹ.

“Ai đó?” Đường Kiều Uyên lên tiếng hỏi, thật ra trong lòng đã có đáp án, ở trong chủ viện người gọi hấn chỉ có Bạch Bình, quá nửa là sợ quấy rầy hấn nên mới dùng cách như thế.

Quả nhiên ngoài cửa sổ truyền đến tiếng thưa của cô nương, không hề nói thưa, chỉ gọi khê một tiếng “Trang chủ”.

“Chờ chút.” Đường Kiều Uyên nói, hấn buông mắt nhìn y phục mỏng manh trên người Phương Tổ, không muốn làm y bối rối nên không cho Bạch Bình vào, vì thế dặn thêm, “Đợi ta ngoài cửa.”

Bóng của Bạch Bình hất lên cửa sổ, khom người, nghe lệnh đi về phía cửa phòng.

Lúc nào Đường Kiều Uyên cũng muốn gần gũi với Phương Tổ nên suốt cả buổi vẫn ôm y trong lòng, giờ muốn đứng lên ra ngoài, bèn để y tự mình ngồi dậy. Phương Tổ ngồi dậy khó khăn, người ấy lại chuyển y sang sập mềm, đặt tới đặt lui, dốc sức như thể sắp xếp cho bảo bối trân quý, khiến y cảm thấy vui vẻ vô cùng.

Phương Tổ nhỏ giọng cười khê, lúc người ấy cúi đầu xuống hôn thì ngẩng lên, sau đó cong mắt nhìn hấn ra ngoài.

Lát sau, ngoài hành lang truyền tới tiếng nói chuyện. Phương Tổ không muốn nghe lén, nhưng trong viện im ắng, hai người kia cũng không cố ý giấu giếm y nên toàn bộ đều rơi hết vào tai.

Đầu tiên, cô nương bên ngoài kể lại: “Ba người nhà họ Phương đã được đưa về rồi ạ.”

Đường Kiều Uyên gật đầu, đáp “Tốt” một tiếng, Phương Tổ trong phòng nghe thế tâm tình cũng thấy yên ổn.

Xong, Bạch Bình còn nhắc đến việc quan trọng hơn, chỉ là bây giờ Phương Tổ đã không còn nghe rõ ràng lắm.

“Trang chủ, người đã tới rồi, nô tì đã ngăn cản từ cửa phủ, không cho nàng đi đến chủ viện.”

“Ừ.” Đường Kiều Uyên gật đầu, nhưng giọng điệu cũng chẳng yên tâm là bao, dằn dò thêm, “Có lẽ cũng chỉ cần được nhất thời, với tính tình từ trước đến nay, nó sẽ chẳng nghe lời đâu.”

“Nếu nàng ấy không nghe thì phải làm sao ạ?” Bạch Bình hỏi, nhìn người trước mặt bằng ánh mắt bình tĩnh.

Đường Kiều Uyên cười khê một tiếng, trả lời: “Muốn làm thế nào thì làm thế ấy, làm gì thì trước giờ người vẫn không chế được chừng mực, chỉ cần không quấy rầy phu nhân thì muốn sao cũng được.” Liền sau đó lại hỏi ngược một câu, “Người hỏi như thế, là muốn nghe ta nói mấy lời này chứ gì?”

Bạch Bình không hề giấu giếm, vui vẻ hành lễ thưa lại: “Chẳng có gì gạt được trang chủ cả, nô tì chỉ chờ những lời này thôi.”

Đường Kiều Uyên lại cười hai tiếng.

Hai người bên ngoài nói thêm mấy câu, thi thoảng nhắc đến gì mà “hôn sự”, “đề phòng”, Phương Tố trong phòng nghe mà rơi vào mù mịt, dù chưa nghĩ kĩ nhưng vẫn vô thức cảm thấy có liên quan đến mình.

Nghĩ tới nghĩ lui cũng chẳng ra nguyên nhân, y chỉ có thể chờ Đường Kiều Uyên quay lại để hỏi thăm.

Nhưng trong khoảng thời gian ngắn ngủi ấy, đáy lòng Phương Tố lại thấy bất an, chẳng biết tại sao mà ngày càng mãnh liệt.

15. Chương 15: Biết Rõ Nguy Hiểm Nhưng Vẫn Bị Mê Hoặc, Ngoại Trừ Chung Tình, Còn Vì Lún Sâu Vào Dục Vọng Không Thể Tự Kiểm Chế

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Trans: Zaza ú ù x Beta: Red de Ed

“Kiều Uyên... Trong phủ xảy ra chuyện gì vậy?”

“Ừ?” Đường Kiều Uyên vừa trở lại phòng, vén màn lên, còn chưa đến gần đã nghe Phương Tố hỏi, cười đi tới, “Không có gì quan trọng đâu.”

Phương Tố bán tín bán nghi, chờ hần ngồi lại bên giường, mới nghiêng đầu hỏi: “Hình như có người đến?”

Người ấy khê khàng bật cười, nhướn mày vuốt ve gương mặt ngập tràn quan tâm của y. Trong khoảnh khắc có hơi thất thần mà nghĩ, thật ra Phương Tố của hần bẩm sinh đã thông minh, trực giác cực kì nhạy bén, chỉ là tính tình hướng nội, không phải lúc nào cũng bộc lộ những ưu điểm này ra.

Có lẽ xưa nay đã quen chịu thiệt nên Phương Tố luôn duy trì cảnh giác một cách đúng mực, nhưng với những người có thiện ý, y có thể nhanh chóng gỡ bỏ tất cả phòng bị, hoàn toàn tin cậy người ta. Nghe có vẻ mâu thuẫn, nhưng Đường Kiều Uyên lại thấu hiểu sâu sắc nguyên nhân. Là vì cho dù trước đây vô cùng

thiếu thốn, nhưng Phương Tổ vẫn luôn hi vọng rằng sẽ có người đối xử thật lòng với y, có người bằng lòng dành trọn cho y tất cả quan tâm và lo lắng.

Bây giờ ở chung, Đường Kiều Uyên nhận ra rằng, không phải rốt cuộc Phương Tổ cũng gặp được hần, mà là hần đã may mắn trở thành người độc nhất vô nhị, kết tóc thành thân với y.

Vì vậy, Đường Kiều Uyên thoả mãn, từ nay ước nguyện cả đời, chỉ là bầu bạn đến hết quãng đời còn lại mà thôi.

Thành ra sau cùng, không chỉ dốc hết tất cả dành cho Phương Tổ, mà Đường Kiều Uyên còn mong chuyện của hai người sẽ không bị bất kì kẻ ngoài cuộc nào quấy rầy. Tất nhiên nếu như có kẻ phiền toái tự tìm đến cửa, vậy để hần cản lại là được, Phương Tổ không cần nghĩ nhiều, thậm chí ngốc nghếch một chút cũng không sao.

Tâm tư Đường Kiều Uyên lan man hơi xa, sau khi hồi thần mới bất đắc dĩ thở dài, cười nói: “Tổ Tổ không cần để ý, là một người em họ xa tới, tính nết ngang ngược kiêu ngạo, khó gần, người không cần để ý tới nàng.”

Phương Tổ nghe mà khó hiểu, tuy là họ hàng xa, nhưng giữa anh em họ với nhau hần phải có tình cảm thân thích. Thế mà giọng điệu người ấy rõ ràng chẳng hề quan tâm, làm y mơ hồ nhận ra bất thường tế nhị, không kìm được hỏi: “Dù sao người đến cũng là khách... Cứ không để ý như vậy liệu có ổn không?”

Người trước mặt nghe xong tức thì lộ ra khuôn mặt hết sức vui vẻ, cũng không trả lời lo lắng của y, khẽ cười kéo y vào vòng tay mình, đắc ý nói: “Người chỉ cần nhớ kĩ câu người vừa nói, nàng ta tới đây là khách. Người thì khác, người là chủ nhân của nơi này.”

Phương Tổ ngẩn người, lập tức đỏ mặt rũ mắt.

Y vốn không hề có ý như thế, chẳng qua cảm thấy vị biểu tiểu thư kia đã đến Đường phủ thì cũng là khách tới nhà, đâu có ý nói mình là chủ nhân Đường phủ chứ. Từ khi y và Đường Kiều Uyên thành thân đến nay, mới chỉ qua nửa tháng ngắn ngủi, nhưng y đã coi hần là người quan trọng nhất rồi, ngoài ra chẳng còn gì khác. Thế nên cho dù không có Đường phủ, chỉ cần một mình Đường Kiều Uyên thôi cũng đủ rồi. Y tuyệt không cảm thấy tiếc nuối, càng không hề tồn tại bất kì ý nghĩ nào khác.

Lúc này Đường Kiều Uyên nói đùa như vậy, cố ý trêu ghẹo, muốn nhìn bộ dáng y thẹn thùng, y cũng chẳng biết phải đáp lại thế nào, đành ngậm miệng không nói gì nữa.

Đường Kiều Uyên biết y ngại, không đùa nữa, tiếp tục chủ đề vừa rồi, nghiêm chỉnh nói: “Nếu nàng có thể tự coi mình là khách, thì ta phải cảm tạ trời đất rồi. Nói chung nàng không phải người hiền lành gì, người không gặp nàng là tốt nhất, nếu đụng mặt thật, thì cứ không để ý là được.”

Phương Tổ nghe ra vài phần ẩn ý trong đó, đoán được người ấy cực kì không thích cô nương kia, bèn không phản bác, gật đầu với hần.

Nhìn bộ dáng dật dàng của y, lòng Đường Kiều Uyên yêu thích vô cùng, vươn tay nhéo má y một cái, sau đó một mình rời khỏi giường đi tới giá sách, nói rằng: “Lát nữa còn phải ăn cơm chiều, trời tối rồi, Tổ Tổ cũng không có sức ra ngoài tản bộ, hay là tướng công ta đây đọc sách cho người nghe nhé?”

Hỏi xong quay đầu lại, thấy Phương Tổ đang sững sờ ôm gò má bị nhéo, nghe hần nói xong, vành tai ửng đỏ, nom dáng vẻ khiến người ta rất muốn ăn hiếp.

Vừa nghĩ thế, Đường Kiều Uyên chọn ra một quyển sách, quyết định kể thêm cho y mấy chuyện về yêu ma quỷ quái.

“Lần trước kể chuyện yêu ma, hình như Tổ Tổ thích thú lắm, lần này kể tiếp những chuyện ‘truyền kỳ dị chí’ nhé?” Hần lắc lắc quyển sách trong tay.

Phương Tổ không thích lựa chọn, hơn nữa đúng là rất thích những truyền thuyết thú vị này, cong môi mỉm cười.

Đường Kiều Uyên trở về bên giường, cởi giày ngồi lên, dựa lưng vòng tay ôm Phương Tổ, lật lật quyển sách quen thuộc, tìm đến trang cần tìm, nghiêm túc nói: “Câu chuyện này kể về yêu tinh biến hình đi giết người.”

Phương Tổ tràn ngập hăng hái, gật đầu, vừa nghe hần kể truyện, vừa nghiêng đầu ngó vào sách, cố gắng nhìn hiểu mấy chữ phức tạp trong đó, tâm tình hết sức thoải mái.

“...Mấy yêu tinh này đa phần là động vật thường gặp ở nhân gian, như con mèo dưới mái hiên, con cáo ở trong rừng, hoặc là con thỏ núp trong lùm cây. Chúng tu luyện qua trăm ngàn năm, toàn thân có pháp lực, có thể tự mình biến thành hình người, con nào con nấy quyến rũ hấp hồn, dung mạo diễm lệ. Để hút lấy hồn phách con người, chúng qua lại nhân gian, chuyên chọn những thanh niên trai tráng mà quyến rũ, mây mưa cùng nhau, đến khi đối phương ‘tinh tấn nhân vong’, dương khí bị hút khô toàn bộ mới thôi.”

Phương Tổ nghe đến mê mẩn, hỏi rằng: “Vì sao con người cứ luôn bị lừa? Đa số yêu tinh xuất hiện hết sức kì lạ, những người này không biết phòng bị sao?”

“Bởi vì thích.” Nghe y hỏi vậy, Đường Kiều Uyên hết sức vui vẻ, trả lời, “Biết rõ nguy hiểm nhưng vẫn bị mê hoặc, ngoại trừ chung tình, còn vì lún sâu vào dục vọng không thể tự kiềm chế.”

Phương Tổ không hiểu lắm, y cho rằng vẻ ngoài dù xấu hay đẹp thì cũng chỉ là lớp da mà thôi, nếu như bên trong xương tuỷ là yêu quái hại người, cũng chẳng thật lòng qua lại, chỉ bằng sớm tách ra thì hơn.

Đang nghĩ đến nhập tâm, bỗng nhiên người bên cạnh ghé mặt tới gần, chạm chóp mũi với y, ra vẻ mờ ám hỏi thăm: “Không biết Tổ Tổ là loài gì biến thành, mà quyến rũ ta đến mức điên đảo thần hồn...”

Phương Tổ tức thì không biết ứng đối ra sao, vẻ mặt ngơ ngác nhưng không chỉ xấu hổ bối rối, dường như còn đang tự hỏi điều gì đó. Chẳng đợi y trả lời, Đường Kiều Uyên tiếp tục cười hỏi: “Cáo? Mèo? Hay là thỏ đây...”

Ánh mắt Phương Tổ sáng lên, ngoài dự kiến của hần, y bỗng lên tiếng, hỏi ngược lại: “Kiều Uyên, người... Vì sao lại thích ta?”

Vấn đề quen thuộc này, Đường Kiều Uyên nhớ mình đã từng nghe một lần. Hần thu lại vui đùa, vẻ mặt trở nên dịu dàng mà nghiêm túc, đáp: “Không rõ nữa, chỉ là thích thôi.”

Phương Tổ tỏ ra ngạc nhiên, cảm xúc khó lòng diễn tả thành lời.

Đường Kiều Uyên lo y càng nghĩ càng phức tạp, lại nghiêm túc nói: “Thật ra vì sao lại thích, đến giờ không quan trọng nữa, thích là thích thôi, ta chỉ biết sau khi thích người, thì không thể thích được ai khác nữa.”

Nghe xong, Phương Tổ trầm ngâm một lát, ngẫm nghĩ cảm thấy đúng là như vậy, là y tự đắm đầu vào ngõ cụt, vì thế không bản khoăn tiếp nữa, khẽ cười với hần.

Đường Kiều Uyên gấp sách lại, hai tay rảnh rang ôm lấy y, cười sâu hồi lâu.

Cuộc nói chuyện vừa rồi, người ấy không hề cảm thấy khó chịu, trái lại còn thấy sung sướng không gì sánh bằng, bởi vì Phương Tổ nghĩ gì hỏi nấy, không còn giữ khư khư trong lòng nữa.

Phương Tổ chẳng cần nói gì thêm, chỉ một câu “vì sao” thôi, đã đủ chứng minh tấm lòng y rồi...

Đường Kiều Uyên vui vẻ thoải mái.

Ngày ngày cứ thế trôi qua, tất cả đều là chuyện vui.

Ý nghĩ chỉ chợt hiện lên trong đầu Phương Tổ nháy mắt đã bị bỏ quên. Từ lúc ở bên Đường Kiều Uyên chưa từng gặp phải bất cứ chuyện gì bất mãn, nên cũng tự nhiên quên mất chuyện trong phủ đang có một vị khách không mời mà đến.

Hai ngày nháy mắt trôi qua. Hai ngày nay Phương Tổ không ra khỏi phủ, thậm chí không chỉ vậy, ngay cả chủ viện y cũng không rời. Đường Kiều Uyên vẫn luôn ở bên cạnh y, tựa hồ như hình với bóng. Dần dần, y muốn rời viện đi dạo, nhưng thấy dường như người bên cạnh không có ý định đó, nên không đề cập tới nữa, chỉ thỉnh thoảng trông ra ngoài viện mà thôi.

Đến chạng vạng hôm nay, hai người vừa ăn xong bữa tối, thấy tâm tình y không tệ, rốt cuộc Đường Kiều Uyên cũng chủ động mở lời hỏi: “Muốn ra ngoài à?”

“Ừm”, Phương Tổ gật đầu ngay, ánh mắt sáng rực nhìn hần, trả lời, “Muốn đi dạo vườn hoa, hai hôm nay cứ ở trong viện mãi rồi.”

Lúc nói ra lời này y không hề nghĩ tới gì khác, Đường Kiều Uyên vừa tự hỏi thì nghĩ đến Tần Mi Uyển vẫn ở trong phủ, không khỏi buồn bực.

Nhưng nghĩ đi nghĩ lại thì, vị tiểu thư kia chưa bao giờ chủ động rời đi, cũng không thể để Tần Mi Uyển một ngày chưa đi thì Phương Tổ một ngày không ra khỏi viện được. Hơn nữa còn có mình bên cạnh, dù sao đi nữa thì cũng không xảy ra vấn đề gì. Nói cho cùng thì Tần Mi Uyển chỉ là một cô gái, hình như hẳn phòng ngừa hơi quá rồi.

Nghĩ đến đây, Đường Kiều Uyên không bắn khoả nữa, tâm tình cực tốt nắm tay Phương Tổ ra ngoài.

Chẳng biết là trùng hợp hay Tần Mi Uyển nghe được tin tức từ nha hoàn, quả nhiên hai người Đường Kiều Uyên vẫn gặp nhau ở vườn hoa.

Tần Mi Uyển đã thấy họ từ lâu, nhưng chỉ đứng từ xa nhìn lại. Đợi tới khi hai người trông thấy nàng thì mới bình tĩnh, ra vẻ hoà nhã phúc thân*, rất có phong độ tiểu thư khuê các.

*Phúc thân:

Khi Tần Mi Uyển xoay người rời đi, Phương Tổ mới muộn màng hồi thần, ngoảnh nhìn Đường Kiều Uyên hỏi: “Người đó là em họ của ngươi à? Thoạt nhìn không hề khó gần, còn rất xinh đẹp nữa...”

Đường Kiều Uyên trầm ngâm gật đầu, trong lòng lại ngờ vực cử chỉ hoàn toàn không giống xưa kia của Tần Mi Uyển. Lát sau hẳn cũng không nghĩ nhiều nữa, chỉ nghĩ là cứ tiếp tục đề phòng nàng ta, dẫn Phương Tổ đi dạo tiếp.

Lúc này người ấy không hề suy nghĩ sâu xa về điều dị thường trong đó, càng chẳng ngờ được hôm sau, rốt cuộc Tần Mi Uyển không còn an phận nữa.

Đúng sáng sớm hôm sau, một thị nữ bưng canh nắm tuyết** vào phòng ngủ. Một mảnh giấy được để bên dưới đáy chén nhỏ nhắn, Phương Tổ mở ra xem, ánh mắt không kìm được sự kinh ngạc.

**Canh nắm tuyết:

Y nghiêng đầu nhìn về phía Đường Kiều Uyên đang ở sau bức bình phong, lặng lẽ giấu tờ giấy kia vào vạt áo.

Trên tờ giấy viết hai chữ “Tình độc”, tựa như có thứ gì đó sắp sửa đập tan nghi ngờ chôn sâu dưới đáy lòng y...

16. Chương 16: Hoá Ra Chân Tướng Lại Hoang Đường Như Vậy

Trans: Zaza ú ù x Beta: Red de Ed

“Sao vậy?”

Người ở sau tấm bình phong đi ra, lúc Đường Kiều Uyên đi tới bàn thì thấy Phương Tổ đang cầm muống sứ ngẩn người, hẩn cúi người ôm y từ phía sau, liếc mắt nhìn bát canh nấm tuyết, lại hỏi: “Canh hôm nay không ngon sao?”

Phương Tổ hồi thần, khẽ lắc đầu.

Đường Kiều Uyên cong môi cười nhẹ, vươn tay múc nửa muống đưa vào miệng mình nếm thử, dường như tự hỏi tự trả lời mà rằng: “Ừm, rất ngon.”

Phương Tổ không khỏi bật cười, theo đó kìm nén trái tim loạn nhịp bất an trong lồng ngực. Ý nghĩ chưa thành hình trong đầu chỉ là suy đoán mà thôi, tạm thời y không muốn cho người ấy biết, bởi thế che giấu hết đi.

Đường Kiều Uyên không hề hay biết, nhưng thấy y đã thoải mái lại, cũng yên tâm ngồi xuống bên cạnh, vui vẻ ăn sáng cùng y.

Bầu không khí có vẻ bình yên, nhưng dường như mảnh giấy trong vạt áo lại vừa sắc nhọn và nặng nề, cứ

nóng hầm hập, khiến Phương Tổ như bị giày vò. Đến tận hồi lâu sau, y vẫn cứ ánh lên mấy phần bất an, thâm suy đoán nguồn gốc của mảnh giấy này.

Thực ra câu hỏi này không khó, trước nay Đường phủ vẫn sóng êm biển lặng, tuy rằng Phương Tổ mới đến được nửa tháng, nhưng ngày ngày bình an, đến giờ chưa từng gặp phải sóng gió gì lớn. Mà bây giờ, bỗng nhiên có người tới phủ, hôm qua gặp mặt từ xa, quay lưng đưa tới hai chữ nặng nề này. Nét chữ uyển chuyển thanh tú, chẳng khó đoán ra là từ tay ai.

Phương Tổ biết mình nên tìm ai, nhưng người bên cạnh bầu bạn cả ngày, làm y không tìm ra cơ hội rời khỏi chủ viện, chỉ đành bất đắc dĩ chờ đợi một cách lặng lẽ.

Vừa lúc, đến giờ Ngọ ba khắc, một sông bạc ở phía bắc thành Lâm Châu có người gây sự đập phá.

Phương Tổ nằm nghiêng trên tháp ngủ trưa, nghe tiếng Bạch Bình ngoài hành lang đang hạ giọng, hơi hé mắt ra.

Y không nghe rõ đối thoại thế nào, chỉ biết lát sau Đường Kiều Uyên quay lại phòng, nhẹ nhàng đắp một tấm chăn mỏng lên người y, sau đó lại vội vã rời đi, không còn tiếng người nói nữa.

Phương Tổ chậm chậm siết chặt chăn, xoay người xuống giường, một mình đi ra ngoài.

Phủ viện và chủ viện trong Đường phủ cách nhau một hoa viên, trong viện im ắng, dường như hết sức hạn chế người hầu ở trong. Phương Tổ đặt chân vào, ngay cả nửa bóng người cũng không thấy. Nghĩ đến vị tiểu thư kia quá nửa là đang chờ, y cũng không do dự lâu, đi thẳng đến phòng nghỉ trong viện.

Trong phòng, nữ tử ngồi ở sảnh ngoài, tay cầm gương nhỏ tỉ mỉ tự vẽ lông mày. Nghe tiếng bước chân thì cười tươi tắn, ngừng động tác trong tay lại, quay đầu nhìn ra cửa.

Sau khi vào cửa, Phương Tổ không tiến thêm nữa. Đối mắt với nàng ta, gật đầu coi như chào hỏi.

Tần Mi Uyển nhếch môi, vẽ tiếp đôi mày liễu, thích chí mở miệng: “Ta còn sợ ngươi không biết đến tìm ta, hoá ra cũng không ngu ngốc như ta tưởng.”

Ý mĩa mai rõ ràng trong lời nói, Phương Tổ lại không để ý lắm, lắc đầu nói thẳng: “Không biết Kiều Uyên sẽ về lúc nào, biểu tiểu thư không ngại thì nói hết mọi chuyện đi thôi.”

Tần Mi Uyển liếc xéo y, ghen ghét hiện lên trong mắt, cười lạnh đáp: “Kiều Uyên... Ngươi gọi đến là thân thiết. Nhưng ngươi có đoán được vì sao huynh ấy lại ra khỏi phủ không? Ta đã có thể nghĩ cách khiến huynh ấy ra ngoài, cũng có thể nghĩ cách níu chân huynh ấy.”

Phương Tổ giật mình, giờ mới hiểu được, còn đang nghĩ sao lại trùng hợp thế, không ngờ lại do cô gái trước

mặt cổ ý tạo ra. Vì vậy cũng không lên tiếng giục nàng giải thích, chỉ đợi nàng nói tiếp.

Tần Mi Uyển không để ý tới ý, đợi trang điểm cẩn thận xong mới bỏ dụng cụ trong tay xuống. Ngẩng đầu đứng dậy, khuôn mặt vốn xinh đẹp được trang điểm xong càng thêm sắc nét, kiều ngạo giữa đôi chân mày càng nồng đậm hơn. Nàng đến gần, túm lấy cổ tay Phương Tổ, kéo y ngồi vào ghế, cúi đầu nhìn chăm chăm vào y hồi lâu, lát sau, mới mở miệng kể lại chuyện cũ.

“Ta và biểu ca quen nhau từ nhỏ, có thể nói là thanh mai trúc mã. Từ khi hiểu chuyện ta đã bắt đầu ái mộ huynh ấy, mười mấy năm qua chỉ thừa nhận một người, không phải huynh ấy thì sẽ không gả...” Tần Mi Uyển kể, những móng tay dài chậm rãi vạch qua gương mặt Phương Tổ, cười mấy tiếng oán hận, giọng nói nhẹ nhàng, “Ta biết trong lòng biểu ca không có ta, nhưng ta vẫn không muốn buông tay. Trên đời có nghìn vạn cách, cuối cùng ta cũng có cách khiến huynh ấy động lòng... Nhưng người từ đâu chui ra? Chẳng chỗ nào sánh được với ta, lại dám nhanh chân đến trước.”

Nghe mùi hương phấn gần sát, Phương Tổ cau mày, ngăn tay nàng lại.

“Rõ ràng là đàn ông, lại như đàn bà gả cho người khác, lòng người có khó chịu không?”

Lời vừa nói ra, Phương Tổ không im lặng nữa, y lắc đầu bình thản đáp: “Vì sao phải khó chịu? Là nam hay nữ, cũng đều muốn tìm một người bầu bạn đến hết quãng đời còn lại... Kiều Uyên rất quan tâm đến ta.” Lấy mảnh giấy đã giấu cả nửa ngày ra, y không muốn dây dưa thêm nữa, hỏi rằng, “Đây hẳn là biểu tiểu thư tự mình viết... Chẳng hay hai chữ ‘tình độc’, rốt cuộc là ý gì?”

Tần Mi Uyển nhướn mày, nhận lấy tờ giấy, vò nó rồi ném xuống đất. Ý cười trên mặt nàng sâu thêm, lại có vẻ dị thường, thản nhiên hỏi ngược lại: “Đường Kiều Uyên không để ai vào mắt, người có từng nghĩ vì sao hẳn lại thích người không?”

Phương Tổ không nói, ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào đôi mắt trong veo xinh đẹp kia.

“*Tình hữu độc chung...* Chỉ cần có được thứ thuốc ‘Độc Chung’ này, cho dù vô tình cũng có thể sinh tình. Gì mà tình cảm sâu đậm, từ đầu đến cuối, chỉ là hấn trúng độc mà thôi... Cho dù không phải người, cho dù khi đó xuất hiện trước mắt hẳn là ai đi nữa, hẳn cũng sẽ thành thân, cũng sẽ cho rằng mình động lòng thật sự...”

Như thể sét đánh ngang tai, đáy lòng Phương Tổ lạnh cóng. Dù không muốn tin, nhưng không tin không được, quả nhiên suy đoán mông lung trong đầu y đã biến thành sự thật.

Trong khoảnh khắc, Phương Tổ nhớ lại cuộc đối thoại xảy ra mấy hôm trước.

Tại sao lại đối xử với y tốt thế?

Bởi vì thích.

Vậy tại sao lại thích?

“Đúng vậy, tại sao nhỉ...”

Người ấy đáp lại như thế.

Cho đến giờ, Đường Kiều Uyên cũng không biết được tại sao, lúc đó Phương Tổ cũng không hiểu, giờ đây đã hoàn toàn thông thấu...

Chẳng qua chỉ là vì tình độc mà thôi.

Người trúng tình độc, thân bất do kỷ, gì mà chung tình, gì mà tương tư, thực ra tất cả đều là hư ảo.

Độc được “Độc Chung” hiếm thấy trên đời, khi đó Tần Mi Uyển vất vả mãi mới có trong tay. Loại độc mê hoặc tâm trí này cũng không vô hại hoàn toàn với con người, nếu người trúng độc không uống thuốc hàng tháng, chưa đầy một năm sức khoẻ sẽ cạn kiệt mà chết.

Tuy Tần Mi Uyển si mê Đường Kiều Uyên, nhưng mấy năm qua bị lạnh nhạt nhiều lần, khó tránh nảy sinh lòng thù hận, tình ý phức tạp. Nếu không phải chấp niệm thật sự quá sâu, sao nàng có thể dùng loại độc này đi tổn thương người đó.

Đường Kiều Uyên trúng độc chưa đầy một tháng. Khi đó Tần Mi Uyển tận mắt nhìn hắn uống thuốc vào miệng mà không hề hay biết, trong lòng vừa yêu vừa hận, điên cuồng vịn bàn cười to, lặp đi lặp lại một câu nói: “Lần này huynh sẽ phải thích ta...”

Nàng cười mà gần như khóc, Đường Kiều Uyên sinh nghi, sau khi biết được sự thật thì vô cùng tức giận, lập tức đẩy nàng ra, rời khỏi Đường phủ, cưỡi ngựa phóng ra khỏi thành chạy vào khu rừng không người.

Vốn dĩ, Đường Kiều Uyên không muốn vô cớ động lòng với ai, định cứ thế ở trong rừng một mình chịu qua thời kỳ thuốc phát tác. Nhưng hắn đã quên, “Độc Chung” không phải tình được, mà là tình độc loại mạnh. Không chỉ không phai nhạt theo thời gian, mà ngược lại, nếu cứ trì hoãn không động lòng, cơ thể sẽ bị bức ép phát điên.

Đường Kiều Uyên ngồi tựa dưới tàng cây, hai mắt mơ hồ đỏ au. Nhưng đúng lúc đó lại nghe thấy có người đến gần. Ý thức mơ hồ, hắn quay đầu lại, cách vài lùm cây nhìn thấy Phương Tổ tới thấp hương cho mẹ.

Đường Kiều Uyên lặng lẽ nhìn, lát sau cong môi cười khê, chậm rãi mê man...

Tỉnh lại lần nữa, người ấy đã quên tất cả. Sau khi phát độc sẽ không nhớ bất cứ nguyên nhân kết quả nào, chỉ biết trong lòng có một hình bóng không sao quên được. Hắn đến trước mộ bia nhớ tên, sau khi về cho người đi điều tra rõ thân thể Phương Tổ.

Cho đến hôm nay, vẫn ngày đêm ở chung cùng Phương Tố.

Khi đó Tần Mi Uyển không hề hay biết chuyện này, tuy chỉ nghi ngờ vì sao Đường Kiều Uyên trở về bình yên vô sự, nhưng không có nhiều thời gian tìm hiểu nguyên do. Bởi hai ngày sau, cha Tần gửi thư tới, nàng đành không cam lòng tạm quay về thành Liễu.

Hoá ra chân tướng lại hoang đường như vậy.

Phương Tố yên lặng nghe nàng nói hết, cơn sóng mãnh liệt ẩn sâu trong mắt, vẻ mặt bình tĩnh như ban đầu, ngắt đầu nhẹ giọng hỏi: “Thuốc giải đâu?”

Tần Mi Uyển hơi ngạc nhiên, vẻ mặt thoáng chốc cay độc, tức giận lớn tiếng: “Người không nên đòi ta mới đúng?! Đáng lẽ người phải cầu xin ta giấu giếm việc này cho người, vờ như không biết gì cả, để người tiếp tục làm trang chủ phụ nhân chứ!”

Phương Tố nhìn nàng phát điên, chỉ lắc đầu nói: “Nếu không có thuốc giải, chẳng biết Kiều Uyên sẽ sống được bao lâu nữa...”

“Ha ha ha...” Tần Mi Uyển cười ngặt nghẽo, “Người giả vờ hiền lành quan tâm như thế, hắn cũng chẳng cảm kích đâu! Hắn nhớ ra nguyên nhân rồi sẽ chán ghét người, thậm chí còn có thể hận người nữa... Nếu người muốn thuốc giải, thì nhất định phải rời khỏi Đường phủ!”

Nàng nói từng câu từng câu không ngừng, lời lẽ uy hiếp, tràn ngập ý muốn đuổi y đi. Phương Tố kiên nhẫn chờ nàng nói xong, không hề phản bác dù chỉ một chữ, chìa tay ra với nàng.

Hồi lâu sau, rốt cuộc Tần Mi Uyển cũng bình tĩnh. Vẻ mặt trở nên mệt mỏi nồng đậm, lấy từ ống tay áo ra một gói giấy.

Phương Tố nhận vào tay, nhẹ nhàng siết lại, cuối cùng nở nụ cười bất đắc dĩ. Thăm nghĩ, giấc mộng đẹp đã mơ lâu như vậy, rốt cuộc cũng phải tỉnh lại rồi...

May mà trong mộng viên mãn, không uống công quen biết.

17. Chương 17: Nửa Tháng Tuy Ngắn, Nhưng Đã Là Đủ Cho Nửa Đời

Trans: Zaza ú ù x Beta: Red de Ed

Chuyện sòng bạc là do Tần My Uyển dựng lên, nên Phương Tố nghĩ Đường Kiều Uyên sẽ về muộn, vì vậy sau khi rời khỏi Phủ viện thì chậm chậm đi quanh, mãi tới khi không cất nổi bước nữa mới tìm một chỗ

trong vườn ngăn ngó ngồi xuống.

Trong vườn im ắng, không người qua lại, Phương Tổ hồi tưởng từng mẩu chuyện nhỏ quanh nửa tháng này, rồi cuộc không tìm được ý cười bên môi. Sau đó tựa như gác lại mọi suy nghĩ, chỉ không ngừng nhớ về từng lời tâm tình ấm áp của Đường Kiều Uyên, nhớ rõ dáng vẻ hẩn dợt mình viết, cảm thấy cũng khá mãn nguyện.

Sống trên đời không nên đòi hỏi nhiều quá, vốn dĩ người và vật đều không thuộc về y, vô duyên vô cớ bị y chiếm dụng nửa tháng, đã là thần phật ban ơn rồi, nếu cứ tham lam vô độ thì sẽ dễ dàng gặp phải báo ứng...

Nghĩ tới thuốc giải trong tay áo, Phương Tổ càng sợ báo ứng sẽ đến nhanh hơn. Vốn dĩ mình y chịu đựng là được rồi, nào ngờ lại ập lên cả Đường Kiều Uyên.

Từ nay về sau, dầu có cô độc thì y cũng chẳng màng, chỉ mong Đường Kiều Uyên bình an vô sự, có lẽ đến một ngày, sẽ mang trái tim không trúng tình độc trao tẩm chân tình cho người khác, chưa chắc đã không phải một chuyện vui... Người nọ, ắt hẳn vô cùng may mắn.

Phương Tổ càng nghĩ càng xa, nhưng chỉ ngồi chùng nứa khắc, chợt nghe thấy tiếng bước chân vội vã truyền từ ngoài tới. Y ngẩng đầu nhìn về phía âm thanh phát ra, đã thấy người ấy đang vội vã đi tới, hai hàng lông mày đang cau lại khiến y đau lòng. Nhưng khi thấy hẩn vẫn đang bình yên vô sự, nháy mắt lo lắng đã biến mất, thay vào đó là gương mặt mỉm cười an tâm.

Phương Tổ điều chỉnh lại trái tim được sưởi ấm đến nhói đau, đứng dậy chờ đợi, sau khi Đường Kiều Uyên đến gần thì được ôm vào lòng, siết chặt hồi lâu, ghé mặt qua hôn hai cái.

“Có thị nữ tới tìm ta, nói người đi gặp Tần My Uyển một mình” Người ấy xưa nay chẳng sợ bất cứ điều gì, nay trong giọng nói lại mang theo vài phần kinh hãi, còn không dám hỏi dồn dập quá, nhẹ giọng dò hỏi, “Nàng ta có làm gì không, hửm?”

Phương Tổ khẽ cười lắc đầu, dỗ dành hẩn, nói: “Không có... Sau khi người đi ta tỉnh dậy, một mình hơi chán, đành đi gặp nàng một lát... Hôm qua đã chạm mặt rồi, cũng đâu thể không để ý đến nàng mãi.”

Đường Kiều Uyên vẫn lo lắng trong lòng, hỏi tiếp: “Vậy nàng ta có nói gì khiến người mất vui không?”

“Làm gì có gì.” Để hẩn khỏi sinh nghi, Phương Tổ cũng không lừa hẩn toàn bộ, nửa thật nửa giả trả lời, “Chỉ nói là nàng một lòng hướng về người thôi.”

Đường Kiều Uyên lại tin không hề nghi ngờ, vốn dĩ cũng chẳng định gạt y chuyện này, thở phào nhẹ nhõm nói: “Tổ Tổ không quan tâm là được rồi, vị biểu muội này của ta phách lối ngang ngược, người đừng thương hại. Có lẽ phải tiếp tục lạnh nhạt cho nàng ta bỏ suy nghĩ đó đi.”

Phương Tố không phản bác, gật đầu cười nhẹ với hắn, trong lòng lại tràn đầy bất đắc dĩ và hụt hẫng, chỉ cảm thấy tình ý trong lòng một số người, đúng là không dễ dàng buông bỏ được.

Kỳ thực, Tần My Uyển như vậy, chẳng phải y cũng tự mình ném trái rồi ư? Chỉ là tính chất khác nhau một trời một vực, nên hành vi cư xử mới trái ngược mà thôi...

“Kiều Uyên...”

“Ừ?” Đường Kiều Uyên đáp, xoay người dẫn y về chủ viện.

Phương Tố bỏ qua không nhắc đến đề tài vừa rồi nữa, làm như không biết chuyện gì mà hỏi: “Người vừa đi đâu vậy?”

“Đến thành Bắc,” Đường Kiều Uyên nghiêng đầu trả lời, cầm tay y miết nhẹ, “Có người gây chuyện ở sông bạc.”

Phương Tố lặng lẽ nhìn hắn, nghe hắn tiếp tục kể: “Thường hay có chuyện như thế, kẻ thua cuộc, người say rượu, đều dễ nóng tính, nhưng trong sông bạc có người quản lý, nên kỳ thực cũng chẳng cần ta tự ra mặt. Vì thế khi nghe nói người tỉnh dậy là ta về ngay.”

Phương Tố biết hắn cố ý nói giảm nói tránh mọi việc, dù sao cũng là Tần My Uyển lập mưu dụ hắn rồi phủ, còn tin tưởng chắc chắn rằng có thể níu chân hắn, như vậy dĩ nhiên phiền phức nàng ta gây ra không nhỏ.

Nhưng bất kể như thế, Đường Kiều Uyên vẫn quay trở lại, bất kể có chuyện gì thì cũng thua xa Phương Tố đang ở trong phủ.

Phương Tố không khỏi thất thần, y cảm thấy, phần tình cảm này nếu không phải do “Độc Chung” sinh ra, vậy nhất định sẽ là thứ trân quý nhất thế gian này...

Không, cho dù là bị tình độc mê hoặc tâm trí, y vẫn cảm thấy trân quý khôn cùng, là ý niệm y sẽ cất sâu trong lòng mãi mãi.

“Kiều Uyên, ta có một điều muốn hỏi ngươi...” Phương Tố ngược mắt, khoé mắt hơi cong, hỏi rằng, “Ngươi cứ nghe thử thôi... Đừng nghĩ ngợi nhiều quá.”

“Được, ngươi hỏi đi.” Đường Kiều Uyên nắm tay y lên, khề hôn để trấn an, kiên nhẫn chờ đợi.

Phương Tố hỏi: “Giả như ngươi chưa từng quen biết ta, cũng vĩnh viễn không gặp ta, ngươi sẽ thích kiểu người gì?”

Đường Kiều Uyên không ngờ lại chờ được câu hỏi này, cúi đầu cười, không hề do dự trả lời: “Thì thích người có tính cách như người vậy, ngoại hình cũng giống người, tên là Phương Tổ, người cũng là Phương Tổ.”

Nụ cười tưởng chừng đọng lại trên gương mặt Phương Tổ, hai mắt gần như nhoè đi.

Y nghe không chán những lời yêu thương của người ấy, ngay từ ban đầu khi vẫn còn mấy phần sợ hãi, y đã không kháng cự được sự dụ dỗ ấy rồi. Thế nên mới nhanh chóng đắm chìm mà không thể kiềm chế.

Nếu có thể ích kỷ hơn, Phương Tổ hận không thể tiếp tục nói dối để duy trì tình trạng hiện tại, cuối cùng có thể chết chung với Đường Kiều Uyên cũng tốt.

Nhưng y không thể đưa ra quyết định ấy, chỉ cần vừa nghĩ rằng Đường Kiều Uyên sẽ phát độc bỏ mạng, Phương Tổ đã ớn lạnh cả người, chỉ mong có thể chịu tội thay hắn...

Cố gắng che giấu không để lộ bất kì cảm xúc nào, Đường Kiều Uyên thôi cười, đôi mày cau lại không rõ, gần như chắc chắn Tần My Uyển đã làm gì đó khiến Phương Tổ suy nghĩ lung tung, đau buồn trong lòng, lập tức hỏi: “Rốt cuộc Tần My Uyển bắt nạt người thế nào?”

Phương Tổ vội vàng lắc đầu, kéo tay áo hắn, dường như sợ hãi cứ đào sâu tìm hiểu vấn đề này, đành gượng cười nói: “Không có gì cả, một cô nương như nàng ta sao có thể bắt nạt ta? Ta chỉ nghĩ... Nàng không tốt... Kiều Uyên, nàng không phải người tốt, ngày tháng sau này còn dài, cho dù xảy ra chuyện gì thì người cũng đừng ở gần nàng, cần phải đề phòng... Người...”

Phương Tổ dừng lại, đột nhiên chẳng biết nói gì nữa.

Ban đầu Đường Kiều Uyên nghe thì hơi khó hiểu, hắn cúi đầu nhìn đôi mắt lo lắng của y, buồn cười nói: “Tổ Tổ đang lo cho ta à? Một cô nương như nàng không bắt nạt được người, chẳng lẽ bắt nạt được ta sao?” Hắn cười thờ dãi, ôm y vào lòng, nói tiếp, “Không biết rốt cuộc nàng ta đã nói những gì khó nghe, tóm lại ngày mai ta sẽ đuổi nàng ta về, nếu nàng ta cố chấp, ta sẽ nghĩ mọi cách để đuổi nàng ta đi, được chưa?”

Thân thể vẫn áp áp như trước, trái tim đang loạn nhịp của Phương Tổ cũng dần bình tĩnh, y giơ tay lên ôm ngược lại hắn, tham lam lưu luyến hồi lâu, không nói gì gạt đầu.

Nửa ngày còn lại, Phương Tổ ít nói hắn, có lúc lại thất thần, khó mà vui nổi.

Đường Kiều Uyên hối hận không thôi, cảm thấy lúc trưa không nên xuất phủ một mình. Khi đó hắn thấy Phương Tổ đang ngủ, không nỡ đánh thức y, đầu gối trong thời gian ngắn như thế, lại xảy ra việc khiến y cả ngày tâm tình không yên.

Đường Kiều Uyên không có lòng dạ nào tìm hiểu chân tướng, chỉ hi vọng mau chóng đỡ Phương Tổ vui lên, hôm sau đuổi Tần My Uyển đi, mọi chuyện đều sẽ trở nên tốt đẹp.

Hắn kể chuyện thần thoại cho y nghe, dạy y viết chữ, ôm y trước bàn đọc sách chấm mực vẽ tranh, thỉnh thoảng còn vẽ ra mấy con chó con mèo ngây thơ dễ thương. Tuy Phương Tổ vẫn luôn nghe nhìn hết sức nghiêm túc, nhưng vẫn không thoải mái lắm.

Đến đêm khuya, rốt cuộc Phương Tổ mới thả lỏng được vài phần, rót một chén nước cho người đã nói chuyện cả ngày nhuận giọng, sau đó thối đèn lên giường, ôm nhau ngủ như mọi khi.

Đường Kiều Uyên mân mê ngón tay hơi lạnh của y, từng câu từng chữ phát ra đều là dỗ y vui vẻ, chỉ là tối nay hắn buồn ngủ hơn mọi khi, Phương Tổ biết được nguyên do, nhưng Đường Kiều Uyên lại chẳng hề để ý, giọng nói nhẹ dần, chậm dần.

Phương Tổ nghĩ, ngày mai sẽ không thể nghe hắn nói những lời ngọt mềm như thế nữa, y đưa tay vuốt ve gương mặt hắn, thấp giọng gọi một tiếng: “Kiều Uyên”.

Đường Kiều Uyên chưa ngủ say hoàn toàn, mơ màng đáp lại một tiếng.

“Kiều Uyên...” Phương Tổ lại gọi hắn một tiếng, nhẹ giọng nói, “Từ trước đến nay ta chưa từng nghĩ mai sau sẽ ra sao, sau khi gặp người vẫn chẳng dám nghĩ... Vẫn không nghĩ ra được nguyên nhân người tốt với ta, hôm nay ta đã biết rồi, không thể cố ý lãng tránh được nữa, rõ ràng phải mất đi tất cả thôi, nhưng mà bỗng dưng lại cảm thấy yên lòng... Không cần thấp thỏm mãi nữa, không cần phải lo được lo mất...”

Người đang trong mộng bất chợt nhíu mày, không biết có phải vì trong vô thức nghe được hay chẳng, mơ màng cảm thấy bất an.

Phương Tổ nhẹ nhàng day vết nhăn giữa đôi mày hắn, cười nói: “Ngày mai khi người tỉnh lại sẽ không còn khó chịu nữa, tất cả những gì không tốt, để mình ta nhận là được rồi... Nửa tháng tuy ngắn, nhưng đã là đủ cho nửa đời, tất cả những gì người cho ta, ta không thể báo đáp được hết, có lẽ điều duy nhất có thể làm... Đó là bất luận ra sao, đều chung tình với người suốt kiếp...”

Phương Tổ nở nụ cười, nhưng giọng nói lại lẩn khuất bất an, ngừng lại hồi lâu, gọi một tiếng “Tướng công” bé xíu, lập tức tự mình cười khê một tiếng.

Sau đó không sao nói lên lời, trong lòng đau buồn khôn xiết, chẳng thể nói rõ.

Không biết là ban đêm canh mấy, Đường Kiều Uyên hoàn toàn ngủ say. Mà rốt cuộc, người vẫn luôn thao thức cũng đứng dậy, mặc quần áo, buộc tóc, mang theo cây trầm gỗ trong hộp trang điểm, thừa dịp đêm tối lặng lẽ rời phủ.

Gió lạnh từng cơn, dường như sắp mưa.

Doanh Quyền tư thực phía đông thành Lâm Châu, đêm khuya nghe tiếng gõ nơi cửa hông, tiên sinh dạy học khoác áo đi tiếp, mở cửa gỗ ra.

Người ngoài cửa áy náy hỏi: “Đêm khuya quấy rầy tiên sinh rồi... Ta muốn rời khỏi Lân Châu, chẳng hay tiên sinh có thể thu lưu mấy này, đợi ta kiếm đủ lộ phí?”

Gương mặt Uông tiên sinh hiện lên kinh ngạc.

Đêm hè nổi cơn mưa to, quật ầm ầm vào mái ngói.

18. Chương 18: Phương Tố, Ở Lại Bên Ta

Trans: Zaza ú ù x Beta: Red de Ed

Sáng sớm tinh mơ, trên hành lang trong phủ truyền đến tiếng bước chân.

Bạch Bình nhấc váy chạy chậm tới, mấy phút trước cô nghe thị nữ từ chủ viện truyền lời, nói rằng trang chủ có việc gấp cần gặp cô, bấy giờ khiến lòng cô hết sức bất an.

Theo Bạch Bình thấy thì, Đường Kiều Uyên ít khi dùng tới từ “gấp” lắm, vì thế cô lập tức bỏ công việc đang làm trong tay xuống, thở hồn hển chạy đến.

Nhưng kỳ thực, người truyền lệnh cũng chẳng gấp đến mức không chịu nổi. Sáng sớm Đường Kiều Uyên tỉnh lại trong suy nghĩ hỗn độn, dường như trong đầu khuyết mất một khoảng, lại tựa như ngập tràn vô vàn hình ảnh hỗn loạn, loạn đến nỗi hẳn phải ngỡ ngàng nghi hoặc, ngay khi vô ý nói ra từ “gấp”, không hiểu sao chính hẳn cũng cảm thấy kinh ngạc.

Bạch Bình chạy đến chủ viện, hiếm khi không kịp chào hỏi đã chạy vào trong phòng, vén rèm châu lên mới dừng bước lại. Cô nường thở gấp, ngược mắt lên nhìn mới khựng lại, thấy Đường Kiều Uyên vẫn chưa ngẩng đầu nhìn mình, mà chỉ im lặng ngồi bên bàn, cúi đầu mắt hôn nhìn vật trong tay.

“Trang chủ.” Bạch Bình bình tĩnh lại, đưa tay ngang hông hành lễ chào hỏi.

Đường Kiều Uyên nghe có tiếng người mới hồi thần, quay đầu nhìn cô, không biết là nghi vấn hay trần thuật, chậm rãi lên tiếng: “Ta thành hôn rồi.”

Bạch Bình sửng sốt, bấy giờ mới để ý thấy giường chiếu trống trơn, một ý nghĩ mơ hồ hiện lên trong đầu, mang theo vài phần kinh hãi, cũng có vài phần hoang mang.

Đường Kiều Uyên lật mặt ra mặt sau của thứ đang cầm trong tay, nhìn hàng chữ được thêu hơi gồ ghề bên trên, thấp giọng thăm tự hỏi: “‘Tố’... Phương Tố?”

Bạch Bình không trả lời, cô không sao đoán nổi chuyện gì xảy ra, lúc này ngoài ngạc nhiên và khó hiểu ra thì cũng chỉ còn căng thẳng mà thôi. Hiếm khi gặp phải chuyện gì khiến cô hoàn toàn không hiểu nguồn cơn, cảm thấy hết sức bất lực.

Hai hàng lông mày cau chặt của Đường Kiều Uyên dần giãn ra.

Sáng nay sau khi tỉnh lại, hần cảm giác như bản thân vừa mơ một giấc mộng dài, tất cả những mảnh ghép vụn vặt của giấc mơ đều ở trong đầu, nhưng lại như bị ngăn cách bởi một lớp vải mỏng, hệt như đang bàng quan xem người khác diễn kịch.

Kỳ thực có rất nhiều chuyện trong nửa tháng này Đường Kiều Uyên vẫn chưa quên, chỉ là ngay lúc này đây lại cảm thấy không chân thật, trong lòng nặng nề buồn bực, không nói rõ được rốt cuộc tâm trạng ra sao.

Đường Kiều Uyên im lặng hồi lâu, lại nhìn về phía Bạch Bình, chợt hỏi: “Ta rất thích sao?” Hỏi xong thấy cô im lặng, mới gian nan nhận ra sự bất thường của mình, cuối cùng lắc đầu giải thích, “Tần My Uyển hạ tình độc cho ta, trời xui đất khiến thế nào biến thành như bây giờ.”

Bạch Bình bừng tỉnh, kinh hãi trợn to mắt, trong đầu hiện lên vô vàn ý nghĩ, chỉ nghĩ nữ nhân kia đúng là không biết điều, nào ngờ lại hoang đường đến thế, cô hận nàng ta tới nghiêng răng nghiêng lợi. Cuối cùng lại thoát hiện một phần huyệt hắc: Lẽ nào nàng ta lại đặt cược vào Phương Tố, thực sự là nghĩ đơn giản quá đấy...

“Theo ý của trang chủ, nên làm gì với biểu tiểu thư ạ?”

“Nói sau đi.” Đường Kiều Uyên lắc đầu, “Dù sao ta cũng không thể hoàn toàn làm ngơ bên phía biểu cữu.”

Hần đã nhắc tới trưởng bối, đương nhiên Bạch Bình không thể cãi lại, đành phải hỏi tiếp: “Vậ phu nhân...” Hỏi được một nửa thì ngừng, để hần tự mình cân nhắc.

“Phu nhân...” Đường Kiều Uyên gọi khê mấy lần, không biết nghĩ đến điều gì, lắc đầu cười khê, cầm túi tiền trong tay đeo bên hông, trả lời, “Nếu là phu nhân, thì phải đón về, dù sao báỉ đường thành thân cũng là sự thật.”

Bờ mi Bạch Bình khê rung, hành lễ nói: “Nô tỳ phái người đi tìm cả trong lẫn ngoài thành.”

“Không cần đâu.” Hần nghĩ một chút, ký ức thoáng qua tuy hơi hợt không chân thật, nhưng nhớ lại rất dễ dàng, hần dặn dò, “Chuẩn bị xe đi thành Đông, còn nữa, không để Tần My Uyển rời khỏi Phỉ viện, đợi ta rảnh... Mới tính xem nên làm thế nào.”

“Vâng.” Khoé mắt Bạch Bình hiện lên ý cười, không hề che giấu tư oán trong lòng, vui vẻ đáp, “Nô tỳ nhất định sẽ cho người bao vây cả viện.”

Trước giờ Đường Kiều Uyên vẫn luôn bao che, cười một cái cho qua, giả bộ không phát hiện ra tư tâm của cô. Sau đó đứng dậy, tiện tay lại siết lấy túi tiền bên hông, cho dù trong đầu mờ mịt mơ hồ, vẫn thấy vui vẻ một cách khó hiểu.

Trận mưa lớn đêm qua khiến thời tiết thay đổi hoàn toàn, sau khi trời quang mây tạnh mặt trời chói chang, tiết trời ngày càng nóng.

Giọng trẻ con ồn ào cất lên từ trường tư thực. Lúc này là sau giờ giải lao, Uông tiên sinh tay cầm cuốn sách thông thả đi vào trong viện, thoáng chốc, ông bắt gặp một chiếc xe ngựa quen mắt dừng lại bên ngoài tư thực.

Uông tiên sinh dừng bước, hơi nheo mắt nhìn, chờ khách vén rèm xuống xe.

Khoé môi Đường Kiều Uyên cong lên một nụ cười nhẹ, sau khi vào viện thì đi tới chỗ ông, cũng không hỏi Phương Tổ có ở đây không, chỉ hành lễ chào hỏi, nói thẳng rằng: “Quấy rầy tiên sinh, tại hạ đến đây đón thê tử về phủ.”

Đêm qua Uông tiên sinh mới được hành lễ, hôm nay lại được hành lễ nữa, nghe vậy vuốt chòm râu dưới cằm trầm ngâm một lát, ông bất đắc dĩ thở dài, cầm sách chỉ vào viện bên cạnh, lắc đầu cười nói: “Tìm được người hợp lòng không phải là chuyện dễ.”

“Tiên sinh nói phải.” Đường Kiều Uyên không giải thích, nói thêm một câu “Đa tạ”, rồi đi tới viện bên cạnh.

Còn chưa đến gần thì đã loáng thoáng nghe được tiếng nói chuyện từ trong truyền ra. Hình như là một bà lão, đang kiên nhẫn chỉ dạy điều gì đó, thỉnh thoảng Phương Tổ khẽ giọng đáp lại, hoặc đưa ra những câu hỏi đơn giản.

“Cái này mà mua với bán gì chứ, sao mà so với đồ nhà mình được, không chỉ không bền, lại chẳng được đẹp và khéo... Cách thêu của con chưa ổn, tới đây ta dạy con.” Bà lão nói, rồi nhận lấy chỉ thêu từ tay Phương Tổ, chẳng mấy chốc lại đau lòng thở dài, “Nhưng mà cũng đúng, một nam nhi như con làm mấy việc này cũng là hơi khiên cưỡng rồi... Con cần lộ phí, ông già cho con là được, lúc trước con tặng trường rất nhiều thứ, sao con còn phải...”

Phương Tổ nghiêng đầu nhìn động tác trong tay bà, cũng không ngại người già đông dài, lắc đầu trả lời: “Sư nương, bạc đưa cho trường không phải của con.”

Người đang muốn đến gần, nghe thấy lời ấy thì khựng lại, sau đó tiếp tục đi vào trong, nghe bà lão kia nói một câu “Cứng đầu.”, bất chợt xuất hiện trước mắt hai người.

Phương Tố cảm thấy bóng người vụt qua khoé mắt, vô thức ngoái đầu lại nhìn, vừa nhìn tức thì về mặt đờ đẫn.

Y đã một đêm không ngủ, vốn dĩ tinh thần có hơi ngơ ngẩn, lại có vài phần khó tin, tự hỏi người đang xuất hiện trước mắt là thật hay giả. Phương Tố muốn mở miệng gọi tên hắn, nhưng lời đến bên môi lại không biết xưng hô thế nào.

Tuy rằng chỉ trong chớp mắt, y lại suy nghĩ rất nhiều điều. Nghĩ rằng vì sao Đường Kiều Uyên vẫn còn nhớ y, vì sao còn đến tìm y, lẽ nào ghét y hận y đến tận xương tủy, lẽ nào muốn đích thân đuổi y khỏi thành Lâm Châu...

Nếu như không phải, lẽ nào... Thuốc giải mà Tần My Uyển cho y là giả?

Y tự nghĩ rồi tự hoảng sợ, ánh mắt hoang mang trống rỗng, còn chưa kịp nghĩ rõ thì người nọ đã đến trước mặt, nhìn y, rồi vươn tay ra với y.

Động tác quen thuộc như thế, dường như trở về ngày đó khi hạ kiệu hoa, bên dưới khăn hỉ đỏ thắm nhìn thấy bàn tay ấm áp ấy.

Phương Tố thẳng thốt, vô thức muốn đáp lại, đưa tay đến nửa đường lại dừng, vội vàng muốn rút về.

Đường Kiều Uyên nhìn thấy rõ ràng, bước lên nửa bước chủ động nắm lấy bàn tay ấy, kéo y đứng dậy, sau đó gật đầu chào hỏi với bà lão ở bên cạnh kia.

Bà lão ngừng thêu, lúc trước bà đã gặp người ấy một lần rồi, vậy nên không hề nghi ngờ, cười vui vẻ, yên tâm tiễn người đi. Trong lòng bà không biết rõ chân tướng, nhưng nói chuyện lại hết sức nhiệt tình, cho rằng hai người mâu thuẫn cãi nhau, chỉ sợ Phương Tố còn giận, nên nói toàn lời trấn an.

Thế mà Đường Kiều Uyên cứ dậm chân đáp lại, nắm bàn tay Phương Tố trong lòng tay mình, không ngờ lại cảm nhận được cảm xúc quen thuộc không gì sánh bằng, mềm mại êm ái, hết sức thoải mái.

Phương Tố thần thờ đi theo hắn, quên sạch những lo lắng vừa rồi.

Bạch Bình vẫn đang chờ trong tiền viện, sau khi trông thấy người đến, cô cong mắt cười nhẹ, nghiêng người trước Ông tiên sinh, dịu dàng hành lễ: “Phu nhân nhà ta giận dữ với trang chủ, lần này đa tạ tiên sinh chiếu cố...”

Ông tiên sinh cười phát tay.

Xe ngựa chạy theo đường lớn từ thành Bắc về phủ, Phương Tố bứt rứt ngồi trên xe, bên cạnh ngoại trừ người y quan tâm nhất, còn có Bạch Bình cô nương, khiến y muốn hỏi cũng hỏi không được.

Người ngồi đối diện đúng là thay đổi bộ dáng khác, không còn thân thiết như trước, nhưng vẫn mang theo nụ cười nhẹ hoà nhã nhìn y, ánh mắt cũng nhiều hơn mấy phần nghi ngờ và hứng thú.

Đường Kiều Uyên đã nhìn ra Phương Tổ có chuyện muốn nói, nhưng hắn không hỏi, nom dáng vẻ y âm thầm bút rút mà thích thú.

Khó khăn lắm mới về tới chủ viện ở Đường phủ, cuối cùng hai người cũng được ở riêng, Phương Tổ mới mang trái tim loạn nhịp hỏi rằng: “Người... Khỏe chưa?”

Đường Kiều Uyên nghe vậy thì ngừng một lát, lập tức cười thành tiếng. Hắn bỗng cảm thấy thế này rất tuyệt, nguồn cơn hoang đường như vậy mà hắn cũng đánh bậy đánh bạ, lấy được một phu nhân vô cùng đáng yêu.

Nghĩ rồi hắn gật đầu trả lời: “Khỏe rồi.”

Hắn vừa nói vừa đi ra sau bàn đọc sách, Phương Tổ cách hắn vài bước, vẫn luôn do dự không tới gần, đứng yên tại chỗ nhìn theo hắn.

Đường Kiều Uyên làm bộ không thấy, khẽ vuốt lên bức tranh trên bàn, nét mực đã khô, trên giấy là hình vẽ những con vật dễ thương mà trước nay hắn chưa từng vẽ. Đôi mày hắn khẽ giật, ngược mắt nhìn Phương Tổ, lại rũ mắt xuống nhìn con vật trên giấy vẽ, cảm thấy đúng là có mấy phần giống nhau.

Đường Kiều Uyên lặng lẽ cong môi, nhớ đến dáng vẻ thân mật khi ôm Phương Tổ trong lòng vẽ tranh hôm qua, không hiểu sao trong lòng lại thấy ngứa ngáy. Dừng lại một lát, mỉm cười hồi lâu, hắn thành linh kể: “Thụ yêu thầm có tình cảm với thư sinh, che chở không để hắn bị các yêu quái khác gây thương tích, lại vì thế mà phải chịu biệt ly’... Có phải hôm qua ta đã kể tới đây không?”

Trong phòng im ắng hồi lâu, Đường Kiều Uyên kiên nhẫn chờ, dường như đã chờ lâu lắm, cuối cùng mới nghe thấy âm thanh ngập ngừng cất lên: “...Sau đó thì sao?”

Hắn không kìm được vui vẻ, đưa mắt nhìn y, nói: “Để cứu sống thư sinh, thụ yêu dứt áo ra đi, để bảo vệ thư sinh chu toàn, không quan tâm bản thân phải chịu khổ. Sau này thư sinh quên hết mọi chuyện, trọn đời viên mãn, thụ yêu thì rễ khô lá rụng, không thể sống sót.”

“Vậy chẳng phải là bi thảm lắm sao...” Phương Tổ nghe mà trong lòng tiếc nuối.

Đường Kiều Uyên gật đầu cười khê.

“Đúng vậy, gốc cây tự tay gieo trồng lại có kết thúc đau buồn như thế, đến cùng là hại người hay hại mình đây? Rõ ràng kết cục không cần phải thế, thư sinh này không phải người tầm thường, chẳng nhẽ còn không che trở được một thân cây hay sao?”

Phương Tố ngẩn ra, bất chợt phát hiện, hóa ra người ấy cố ý phóng đại kết cục, là để âm thầm ám chỉ điều gì...

Chưa nghe được lời hồi đáp, Đường Kiều Uyên đã từ sau bàn đi ra, tới gần Phương Tố, đưa mu bàn tay lên vuốt nhẹ gương mặt y, hết như động tác dịu dàng trong ngày thành thân hôm ấy, còn nói: “Phu nhân của Đường Kiều Uyên ta đáng ở lại đây, do ta bảo vệ, lòng người không cần đắn đo, nếu đã tin tưởng một lần, ngại gì không tin thêm một lần nữa?”

Lời nói hùng hồn khí thế, khoé mắt Phương Tố dần đỏ lên, từng câu từng chữ nặng trĩu rơi vào tai.

“Cho dù không phải nhất kiến chung tình, nhưng chưa chắc không thể lâu ngày sinh tình... Phương Tố, ở lại bên ta.”

19. Chương 19: Chỉ Là Trái Tim Không Lớn, Sẽ Chẳng Gặp Ai Cũng Trao

Trans: Zaza ú ù x Beta: Red de Ed

Hai mắt chua chất, Phương Tố không thể giả vờ bình tĩnh được nữa, qua hơi nước mờ mờ nhìn người trước mắt, y không dám cất lời, chỉ sợ vừa lên tiếng sẽ chẳng kiềm được nước mắt.

Bất luận Đường Kiều Uyên có yêu thương y thật lòng hay chẳng, thì ít nhất hắn đã hăm sâu vào chuyện này. Phương Tố không phải dạng người kiêu cách, chỉ cần vẫn còn khả năng, đương nhiên y sẵn lòng tiếp tục hi vọng và ở lại bên người ấy...

Sở dĩ đêm qua rời đi, là bởi trong lòng y có nỗi sợ, sợ sau khi tỉnh dậy sẽ nhìn thấy ánh mắt hoàn toàn xa lạ của Đường Kiều Uyên, hoặc đau đớn hơn cả, sẽ là thái độ càng thêm lạnh lùng lãnh đạm, cùng với vẻ mặt chán ghét.

Thế nhưng thật lòng Phương Tố không muốn đi.

Gì mà muốn gom đủ lộ phí, tá túc nơi trường tư thực, Ưông tiên sinh là người tốt bụng, y hoàn toàn có thể mở lời xin mượn ít bạc, sớm ngày lên đường mưu sinh, sau này sẽ từ từ trả lại.

Nhưng Phương Tố không làm vậy.

Y thà kiếm một cái cớ để làm phiền, để có thể ở lại thành Lâm Châu được ngày nào hay ngày ấy. Chỉ cần có thể ở gần Đường Kiều Uyên hơn một chút, có cơ hội ngắm nhìn hắn từ xa, ngắm được hỉ nộ ái ố của hắn, thì cho dù phải bí mật sống trong bóng tối, y cũng cảm thấy an ủi, sẽ không cảm thấy chơi vơi lạc lõng...

Nhưng mà, thực tế luôn khác xa với tưởng tượng, ngay cả một ngày mà Đường Kiều Uyên cũng chẳng cho y, sau khi tỉnh dậy đã thành linh đến tìm người, đón y về phủ.

Đêm qua Phương Tổ không hề chớp mắt, cô độc nằm trên giường, đầu lòng nghĩ đến rất nhiều khả năng có thể xảy ra, duy chỉ có kết cục trước mắt là chẳng ngờ tới. Giống như ban đầu khi phải thành thân với Đường Kiều Uyên, hết thấy đều đột ngột ập đến, nằm ngoài dự đoán của mọi người, khiến y trở tay không kịp.

Lúc này Đường Kiều Uyên đã nói xong suy nghĩ trong lòng mình, chỉ dùng một câu chuyện đơn giản đã thần nhiên an ủi được y, sau đó rũ mắt dịu dàng nhìn y, chờ y đồng ý.

Ngón tay hần vẫn đang ve vuốt gương mặt y, lát sau, lướt qua khoé mắt đang ầng ậc nước, ngón cái khẽ khàng ấn xuống, khiến đôi mắt kia không tìm được mà chớp, nước mắt gồng gượng giữ lại bấy lâu lập tức trào ra.

Phương Tổ khó xử cúi đầu, hôm qua vẫn luôn kìm nén, không rơi một giọt nước mắt, nhưng lúc này đây cảm xúc chỉ vừa rạn nứt sắp sửa trào ra không ngừng. Không muốn người ấy thấy mình tủi thân, nhưng muốn tránh cũng chẳng được nữa, ngón tay của Đường Kiều Uyên ướt nước, trong lòng đau tựa kim đâm, thương tiếc lẫn ắt lí trí, bất giác muốn dỗ dành y.

Đường Kiều Uyên không nâng mặt Phương Tổ lên, mà tự mình cúi đầu xuống, khẽ hôn lên má Phương Tổ, cố ý mang theo trấn an. Nước mắt mặn chát vào miệng lại thành vị ngọt lành, sau một lát, mắt hần ánh lên ý cười, thỉnh thoảng đặt lên môi y một nụ hôn.

Nụ hôn này vẫn dịu dàng như trước, Phương Tổ nhắm mắt lại, bàn tay đặt lên lồng ngực hần, cảm nhận nhịp đập vững vàng của trái tim bên trong, rốt cuộc cũng dần bình tĩnh.

Đường Kiều Uyên khẽ mút đôi môi Phương Tổ, kỳ thực trong lòng cũng thấy bất ngờ khi mình lại đột nhiên hành xử thế. Nhưng trong chớp mắt vừa nãy, khi hần thấy được những tình tự phức tạp trong đôi người kia, thâm tình hoà cùng tủi thân và may mắn sâu sắc, khiến trái tim hần mềm nhũn.

Không biết là thói quen đã lưu lại hay thế nào khác, Đường Kiều Uyên thẳng thốt suy nghĩ, ban đầu hần cho rằng mình chỉ xuất phát từ lương tâm mới đón Phương Tổ về phủ. Nhưng trên thực tế, nói một cách công bằng thì, hần thật sự không đối xử lạnh nhạt được với vị phu nhân này của mình. Dù xét về lý, Phương Tổ vô tội biết bao, tuy không phải cố ý, nhưng bất kể thế nào cũng là người hữu duyên gặp được khi hần trúng tình độc.

Nay đã thành thân rồi, vậy thì hần mong Phương Tổ không phải chịu liên lụy vì chuyện này, cứ cho y những điều tốt nhất như trước, thương y yêu y, như để đền đáp ái tình ẩn sâu trong chén thuốc giải mà y chẳng chút do dự trao đi.

Đường Kiều Uyên càng nghĩ càng vui vẻ, trước đây đường tình của hần nhạt nhẽo, dùng cách nói đùa của Tần Mi Uyển để miêu tả, thì có thể xem là lạnh lùng vô tình. Nhưng thực tế đâu phải như thế, kỳ thật nội tâm của Đường Kiều Uyên hết sức tinh tế dịu dàng, tuyệt đối sẽ không dễ gì thay lòng đổi dạ – chỉ là trái

tìm không lớn, sẽ chẳng gặp ai cũng trao.

Trước đây hẳn chưa bao giờ muốn tìm bạn đời, nay xem ra, người đó ắt phải là Phương Tố.

Đường Kiều Uyên nghĩ rất lâu, vừa nghĩ vừa dịu dàng hôn Phương Tố, mãi hồi lâu sau mới buông ra, đến khi bàn tay Phương Tố đặt trên ngực hẳn đã mềm nhũn trượt xuống, để lộ vài phần mệt mỏi mất sức mới thôi. Hắn mở mắt lùi lại mấy tấc, nhìn gương mặt đầy nước mắt của Phương Tố, thấy hai quầng thâm nhật dưới khoé mắt, hỏi rằng: “Đêm qua có ngủ không?”

Phương Tố thực sự rất mệt, chậm chạp mở mắt gạt đầu với hắn, sau khi nhìn thấy ánh mắt hắn, lại thật thà gạt thêm lần nữa. Người ấy cười khẽ, cúi người bế y lên giường, cởi tất, đắp chiếc chăn mỏng cho y.

Phương Tố vừa đặt lưng xuống chiếc giường ấm áp đã thả lỏng tâm trạng nặng nề, trước khi ngủ y mở mắt ra, nhìn Đường Kiều Uyên vẫn ngồi bên giường không định rời đi, do dự một lát, ló tay ra khỏi chăn núp lấy ngón tay hắn.

Đường Kiều Uyên cong môi nắm ngược lại, để y yên tâm nên không hề buông tay, ngồi bên giường trông rất lâu.

Ngoài phòng vang lên tiếng ve kêu nhẹ nhẹ, càng làm nổi bật sự tĩnh lặng trong phòng...

Vụ việc tình độc xảy ra thoáng chốc, trong phủ ngoài Bạch Bình ra không còn ai biết chuyện. Chỉ có thằng nhóc gác cổng từ lúc sáng sớm đã vò đầu, mãi vẫn chẳng nghĩ ra tại sao mới sáng sớm mà trang chủ đã ra ngoài một mình, sau khi về lại dẫn theo phu nhân, ngay cả chuyện Phương Tố đi ra khi nào, nhóc cũng hoàn toàn chẳng có ấn tượng.

Thằng nhóc gác cổng chỉ sợ trang chủ trách tội nó ngủ gật ban đêm, nhưng thấy Đường Kiều Uyên không định truy cứu, thì mới thở phào một cách khoa trương, vui vẻ đổi ca gác, đi ngủ thật ngon.

Tất thấy như thường, duy chỉ có một nơi trong phủ là không khí khác hẳn.

Phủ viện nằm cạnh vườn hoa bị mười mấy tên đầy tớ vây chặt như nêm, Tần Mi Uyển chẳng bước nổi khỏi đình viện nửa bước, ném hết gần như tất cả những thứ có thể ném trong phòng.

Thị nữ trong viện run sợ, thực sự không chịu nổi nữa, đành phải chạy đi phủ viện tìm Bạch Bình.

Lúc này đã xế chiều, mặt trời chưa lặn, là khoảng thời gian nhàn rỗi của Bạch Bình. Cô ngồi bên bàn đá trong phủ viện, quần thêm chỉ màu lên chiếc trâm hoa đang cầm trên tay, nghe người tới nói được một nửa thì dừng tay lại, vui vẻ ngắt đầu, trả lời: “Người vội gì chứ? Cứ để nàng ta phá đi.”

Thị nữ lộ ra vẻ mặt khó xử: “Bạch Bình cô nương... Biểu tiểu thư cáu giận sẽ đập phá đồ đạc, bất kể đồ gì

cũng cầm mà ném lên người chúng tôi hết...”

“Vậy thì đừng vào phòng nàng ta nữa, đưa cơm lấy đồ, cứ nhanh tay nhanh chân là được, nhốt nàng ta thêm vài ngày nữa đi.” Bạch Bình cười nói, nghiêng đầu nhìn về phía cửa sổ phòng ngủ, có thể trông thấy người đang đọc sách cùng Phương Tổ, cô vui vẻ nói, “Quấy rầy trang chủ vì nàng ta chẳng đáng chút nào.”

Thị nữ không hề phản bác, nghe được trong lời cô nói chẳng có nửa phần nhân nhượng, đành phải đáp lại một tiếng “Vâng”, sau đó hành lễ rồi đi.

Bạch Bình cười tủm tỉm tiếp tục quán trà hoa, lát sau mới cất chỉ, cầm gương đồng lên cài trâm vào búi tóc, không ngừng tự khen bản thân, cảm thấy hết sức ưa nhìn, dường như bầu không khí trong phủ cũng thanh sạch thoải mái hơn hẳn.

Trên bàn vẫn còn một ít chỉ màu ngũ sắc, Bạch Bình cầm lên, ngón tay nhanh nhẹn tết một con bướm nhiều màu.

Thời gian thấm thoát qua đi.

Tâm sự trước đây đã buông xuống, rốt cuộc Phương Tổ cũng yên ổn ngủ say. Khi tỉnh lại, Đường Kiều Uyên vẫn ngồi bên, dựa người vào thành giường nhắm mắt nghỉ ngơi. Ngón tay y vừa cử động, người ấy liền mở mắt ra, cúi đầu cười khẽ với y.

Sau đó đỡ y đứng dậy, cùng y vẽ tranh viết chữ, săn sóc như dĩ vãng.

Phương Tổ có lại được thứ đã mất, vốn cứ tưởng rằng đời này sẽ chẳng còn bất kì liên quan đến người ấy, vậy nên cảm thấy hạnh phúc.

Nhưng cùng lúc đó, y cũng rối bời vì cảm giác hụt hẫng, có lẽ là do lòng người không còn như xưa, luôn cảm thấy Đường Kiều Uyên dịu dàng thế này chẳng giống hoàn toàn khi trước, không còn là người thời thời khắc khắc treo lời tình tứ bên môi, gần gũi không rời với y.

Hôm nay Đường Kiều Uyên tự mình đón y về phủ, muốn y ở lại, khi nghe được những lời ấy gần như Phương Tổ vui mừng phát điên, nhưng lòng lại chột căng thẳng, nghe hai tiếng “Phương Tổ” mà tử thân nghĩ đến xưng hô thân thiết Đường Kiều Uyên gọi y khi lần đầu gặp mặt...

Cảm xúc trong Phương Tổ âm thầm mâu thuẫn, chỉ đành cố gắng đè xuống tâm tư trong lòng.

Hoàng hôn dần buông, thị nữ bưng từng món ngon lên, nơi góc mâm đặt một con bướm nhiều màu, khẽ khàng lắc lư theo bước chân của thị nữ.

Mắt Phương Tổ sáng lên, cứ nghiêng đầu tò mò nhìn, mãi đến khi con bướm được đặt lên bàn theo món ăn.

Y định đưa tay ra lấy, đang do dự thì bị người khác đoạt đi, Đường Kiều Uyên một tay kẹp con bướm lên, tay kia thuận thế ôm lấy hông y từ phía sau, cười nói: “Vừa nhìn đã biết là do Bạch Bình làm.”

Dứt lời đưa con bướm lại gần mấy tác đến trước mặt Phương Tố.

Phương Tố vươn tay nhận lấy, yêu thích không rời, nói: “Bạch Bình cô nương khéo tay quá...”

“Đây là Bạch Bình đang nói với ngươi đấy.” Người ấy cười nhấc con bướm qua, sau đó thuận tay cài lên tóc Phương Tố. Phương Tố không tự nhìn thấy, hắn thì lại cười đến mức ánh mắt như thể tan ra, nói đùa, “Xem ra cũng hợp quá nhỉ?”

Phương Tố ngơ ngác nhìn hắn, không quan tâm đến nửa câu sau, chỉ khó hiểu hỏi rằng: “Nói gì chứ...”

Người ấy nhướn mày trả lời: “Trung thành bảo vệ ngươi, chính là ý này. Xưa nay Bạch Bình chỉ đối xử tốt với người mà mình thật lòng quý mến thôi.”

Phương Tố nửa hiểu nửa không, bộ dạng mơ hồ đổi lại được một nụ hôn nhẹ lên mi mắt.

“Đừng nghĩ nhiều, những việc trước kia đã qua, chuyện nhân quả cũng không quan trọng đến thế, ngươi chỉ cần nhớ kĩ mình là chủ nhân của Đường phủ.” Đường như người bên cạnh nhìn thấu nỗi hốt hắng mờ nhạt của y, cố ý nói thật rõ ràng, “Từ nay đến hết cuối đời, Đường phủ sẽ không có chủ nhân thứ ba nào khác.”

Một lời này, rốt cuộc Phương Tố cũng nghe hiểu, trái tim không kìm được run khẽ. Mặc dù rất chậm, nhưng cô đơn trong ánh mắt y thật sự đã dần biến mất, y chậm rãi nở nụ cười với người ấy.

Sáng tỏ và thông suốt khi ấy, bỗng nhiên khiến y vô cùng tin tưởng, thứ gọi là lâu ngày sinh tình, hắn sẽ chẳng còn cách y quá xa.

20. Chương 20: Hai Người Bên Nhau Là Tình Cảm Hai Phía, Vốn Dĩ Không Nên Cường Cầu

Trans: Zaza ú ù x Beta: Red de Ed

Trong phủ yên bình, mùa hè hơi nóng khiến người ta trở nên lười nhác, xung quanh một vẻ tĩnh mịch an nhiên, không còn gì ngoài tiếng ve kêu chim hót.

Càng ngày càng nhàn rồi, quá mức tẻ nhạt mà bỗng nhiên Bạch Bình nhớ ra cái người đang bị nhốt trong Phủ viện kia.

Vị biểu tiểu thư kia từ xưa đến nay sống trong nhung lụa, dạo này oi bức như thế, nàng ta vẫn cứ bị nhốt một mình trong phòng hết sức ngột ngạt, chẳng biết đã sắp điên hay chưa?

Bạch Bình mang tâm trạng thoải mái phe phẩy quạt nhỏ kiếm chút gió mát, nhớ ra rồi thì đứng dậy đi đến Phỉ viện, nghĩ rằng khó lắm cô mới nhớ được chuyện này, vẫn nên đi xem thử thì hơn. Dù sao chỉ e là Đường Kiều Uyên cũng quên mất rồi, quên còn sạch sẽ hơn cả cô nữa, nếu lần lượt ức hiếp Tần Mi Uyển quá, đến lúc đó Tần lão gia bên thành Liễu lại đòi lời giải thích, Đường Kiều Uyên hẳn sẽ hết sức khó xử...

Lúc này Đường Kiều Uyên đang hóng mát cùng Phương Tổ ở dưới tàng cây trong sân, Bạch Bình chậm rãi băng qua hoa viên một mình, tới khi nhìn thấy đám tôi tớ thủ vệ ở ngoài viện từ đằng xa thì vui vẻ ra mặt.

Bạch Bình đã mấy lần tưởng tượng ra cảnh tiều tụy của Tần Mi Uyển rồi, càng tưởng tượng càng thâm trầm hơn, thậm chí vẫn nhớ từng hành động vênh váo hống hách ức hiếp thị nữ Đường phủ trong mấy năm qua của nàng ta, đúng là gieo nhân nào gặt quả đó. Lúc này đây Tần Mi Uyển làm ra chuyện mà Đường Kiều Uyên tuyệt không thể tiếp tục dung thứ nữa, chỉ sợ đây sẽ là lần “làm khách” cuối cùng trong phủ, từ nay về sau suốt đời không gặp lại nàng ta nữa, Bạch Bình nghĩ thôi cũng thấy vui mừng.

Mà trước khi tổng khứ nàng ta đi còn có thể giam nàng ta thêm mấy ngày như thế, đúng là hả giận...

Bạch Bình khẽ cười thầm, bước tới Phỉ viện.

Đang định đi vào, một thị nữ thành linh từ trong chạy ra xô vào người cô. Bạch Bình bị đẩy lùi hai bước, thị nữ xông tới hốt hoảng ra mặt hành lễ với cô, nhưng lời nói ra lại không phải xin lỗi, mà là vội vàng thưa chuyện: “Bạch Bình cô nương! Biểu tiểu thư vừa mới thắt cổ tự tử trong phòng, thật sự không thể nhốt thêm nữa đâu ạ!”

Bạch Bình thoáng sửng sốt, chân mày khẽ động, ngoài mặt vẫn bình tĩnh, hỏi: “Nàng đã chết chưa?”

“Biểu tiểu thư tạm thời không sao, các cô nương ôm chân, không để cho nàng ta đá ghế...”

“Vậy thì không chết được đâu.” Bạch Bình hiểu rõ, Tần Mi Uyển chẳng qua đang diễn trò mà thôi, nên cô cũng không nóng vội nữa, dặn dò, “Ta đi nói với trang chủ, các người giữ nàng ta thêm một lát, giữ không được thì cứ kệ nàng ta treo cổ đi.”

“Dạ? Vậy...” Thị nữ vẫn còn sợ hãi trong lòng, căng thẳng nhìn cô.

Bạch Bình lườm cô ta: “Nếu nàng ta dám chết thật, thì ta sẽ tự lấy đầu mình xuống, đặt trong viện này cùng nàng ta.”

Thị nữ kinh ngạc gật đầu.

Từ phòng ngủ trong viện mơ hồ truyền ra tiếng ồn ào tranh cãi, Bạch Bình xoay người, bình tĩnh trở về.

Mà trong chủ viện lại là một cảnh tượng khác.

Đường Kiều Uyên ngồi tựa vào thân cây, nương theo bóng râm hóng mát, tay hất nửa ôm lấy Phương Tố, thích thú đọc câu đố cho y nghe: “Ngày mười tháng mười?”

Phương Tố suy nghĩ, thử trả lời: “Sớm? Trong ‘sớm sớm tối tối’[1].”

[1] Chữ “sớm” trong “sớm sớm tối tối” là , chữ này được viết theo thứ tự như sau: Bộ thập () – bộ viết / bộ nhật () – bộ thập () – bộ nguyệt (). Ghép lại ta có: *Thập – nhật – thập – nguyệt*(), cũng có nghĩa là “ngày mười tháng mười”.

Đường Kiều Uyên cười khê gật đầu, lại hỏi một câu khác: “Mặt trời chiếu Tây hồ[2].”

[2] Hán Việt: Nhật xuất chiếu Tây hồ ().

Lần này Phương Tố nghĩ không ra, xòe tay trái ra thử vẽ vào lòng bàn tay một lát, suy tư một hồi vẫn không tìm ra manh mối, đành phải lắc đầu với hân: “Khó quá...”

Đường Kiều Uyên dịu dàng rũ mày, cầm lấy tay y vừa cẩn thận viết, vừa nói: “Là một chữ ‘ương’[3].”

[3] .

“Vì sao?” Lòng bàn tay Phương Tố hơi ngứa, cười khê hỏi hân.

Người ấy đang định trả lời, khoé mắt chợt thấy cô nương vào viện, vì vậy hân lên ngón tay Phương Tố, cười nói: “Đợi lát sẽ kể cho người.”

Phương Tố mím môi gật đầu.

Cách đó không xa, Bạch Bình từ từ tiến đến, cô hành lễ, như có điều muốn nói, lại chẳng biết có nên cho Phương Tố nghe chuyện này hay chẳng. Đang do dự thì Đường Kiều Uyên để ý thấy vẻ mặt cô, chủ động hỏi: “Xảy ra chuyện gì thế?”

“Là chuyện của biểu tiểu thư.” Bạch Bình trả lời, nói xong thấy Đường Kiều Uyên không có ý muốn giấu Phương Tố, chỉ là vẻ mặt bình tĩnh, bất chợt nhớ đến nàng ta, cô không bắn khoăn nữa, nói tiếp, “Đang đòi thất cổ tự tử trong phòng đấy ạ.”

Đường Kiều Uyên nhướn mày, lại hỏi một câu giống hệt cô: “Chết chưa?”

Bạch Bình dịu dàng nhếch môi, lắc đầu nói: “Vẫn chưa ạ.”

“Vậy ta qua đó xem sao.” Đường Kiều Uyên nói, tay buông Phương Tổ ra đứng dậy.

Nghe thế Phương Tổ hết sức ngạc nhiên, y cũng đứng dậy, vốn định đi theo xem, lại bị hấn ngăn lại.

“Ở đây chờ ta là được rồi.” Đường Kiều Uyên vuốt vành tai y, không muốn cho y theo lắm – tuy rằng gần đây hết sức thoải mái, nhưng hấn vẫn nhớ rất rõ Tần Mi Uyển là một nữ nhân vô cùng phiền phức.

May mà Phương Tổ ngoan ngoãn nghe theo, nghe hấn nói thế cũng không gắng hỏi nguyên do, gật đầu đồng ý.

Đường Kiều Uyên nhìn đến mức vui vẻ, mấy ngày nay ở chung, càng ngày càng không tìm được muốn gần gũi với y, những ký ức xưa kia vẫn lưu lại trong trí nhớ, tầng tầng lớp lớp, không phân biệt nổi đâu là thật...

“Ở phía Tây chữ ‘hồ’ là ‘thuỷ’, lấy ‘thuỷ’ thay cho ‘nhật’, thì tức là chữ ‘ương’[4].” Hấn cười nhẹ, đột nhiên giải thích câu đố khi này.

[4] Chỗ này mình giải thích ai hiểu thì hiểu nhé =)). Ở trong câu đố gốc là “nhật xuất chiếu Tây hồ” (), nếu như cắt từng chữ ra thì sẽ là: *Nhật xuất – chiếu – Tây hồ* (– –), có thể hiểu là: *Bỏ “nhật” đi – chiếu – phía Tây của chữ hồ (thuỷ)*. Phía Tây là phần ở bên tay trái, tức là bộ thủ đầu tiên trong chữ đó. Chữ “chiếu” () có bộ đầu tiên là bộ “nhật” (), bỏ bộ nhật đi thay bằng bộ thuỷ () ta sẽ được chữ “ương” ().

Phương Tổ ngược mắt lên, Đường Kiều Uyên thu bàn tay đang vuốt ve vành tai y lại, nói: “Chờ ta về nhé.”

Giọng nói dịu dàng, trong lòng Phương Tổ vui vẻ đến mức ảm áp, cong mắt gật đầu.

Đường Kiều Uyên nhìn y giây lát rồi mới xoay người rời đi, cùng Bạch Bình đi đến Phỉ viện.

Lúc này phòng ngủ bên trong viện lại không truyền ra tiếng ồn ã nữa, Bạch Bình dừng lại ngoài cửa không vào, hành lễ chờ đó, Đường Kiều Uyên một mình đẩy cửa đi vào, chẳng mấy chốc đôi mày đã cau lại

Trong phòng hỗn loạn, hoàn toàn không nhìn ra là phòng ngủ của một vị tiểu thư, gồm võ lụa rách đầy đất, ngay cả giá sách cũng đổ kênh, bừa bãi như vừa trải qua một trận cướp bóc khủng khiếp.

Tần Mi Uyển uể oải ngồi trên giường, vài thị nữ trong phòng run sợ đứng bên, thấy Đường Kiều Uyên rót cuộc cũng tới thì vội vàng hành lễ vãn an hấn.

Đường Kiều Uyên xua tay cho các cô ra ngoài, hần bước đến bàn, dựng chiếc ghế tròn lăn lóc dưới đất lên, thản nhiên ngồi xuống. Sau đó đưa mắt nhìn mặt bàn trống rỗng, ngay cả một ấm trà chén trà lạnh lặn cũng chẳng thấy, mở miệng hỏi người trên giường: “Vứt hết ấm chén đi thì người uống nước thế nào?”

Tần Mi Uyển nhìn hần chăm chăm hồi lâu, nàng đã không được ăn uống tử tế nhiều ngày nay, gầy gò tiều tụy, mãi một lúc sau mới hừ lạnh cười nói: “Biểu ca vẫn còn quan tâm sống chết của ta sao?”

“Nói vậy là, người từng quan tâm đến an nguy của ta?” Đường Kiều Uyên lạnh nhạt mĩa mai, ý trong lời nói nhắm thẳng vào tình độc “Độc Chung”, không kiêng dè bảo, “Khi người hạ độc, người có từng nghĩ ta có thể sẽ chết hay không?”

Tần Mi Uyển nghe mà cười không dứt, sau mới gật đầu trả lời: “Có chứ.” Nàng nghênh đón ánh mắt vô tình của người ấy, nói, “Dĩ nhiên ta từng nghĩ chứ... Ta nghĩ, nếu huynh cứ không thích ta, thì chẳng thà chết đi... Nhưng mà đến giờ khắc này, không phải huynh vẫn chưa chết hay sao? Nếu ta muốn mạng huynh thật, sao có thể dễ dàng cho huynh thuốc giải kia chứ?”

Đường Kiều Uyên nghe nàng lý sự, chỉ cười nhạt.

“Vẫn nói cô nương ai cũng dè dặt ý tứ, da mặt mỏng, sao người lại ngược đời như thế, ngay từ đầu ta đã lạnh nhạt với người, tại sao người vẫn không chịu từ bỏ?”

“Bởi vì huynh không nên lạnh nhạt với ta.” Tần Mi Uyển không thể giả vờ thông dong nữa, đột nhiên âm ỉ nói, “Hồi nhỏ huynh thương ta như thế, tại sao lại không thích ta chứ?”

“Nếu người muốn nghe lời thật lòng, ta cũng không ngại nói.” Đường Kiều Uyên nghe nàng ta nhắc tới chuyện hồi nhỏ, thẳng thắn trả lời, “Lúc nhỏ ta chăm sóc người, là bởi nghĩa vụ huynh trưởng, không có gì khác ngoài tình huynh muội. Hơn nữa, đó còn là do ta luôn khắc ghi ân tình của biểu cữu nên mới báo đáp, nhưng kể cả từ khi còn bé chưa hiểu gì, thì với tính cách đổng đánh ngang ngược của người, ta cũng chưa bao giờ thích hết.”

Tần Mi Uyển tái mặt, nghe đến cuối thì bật cười tự mĩa.

Kỳ thực không phải nàng chưa từng đoán ra nguyên nhân này, nhưng bản thân tự biết và nghe chính miệng người ấy nói ra khác nhau quá xa, bấy giờ từng lời vào tai không hề cảm thấy nực cười, mà chỉ còn lại tàn nhẫn.

“Chỉ vì lí do ấy, nên huynh không thèm nhìn ta lấy một lần sao? Lần tới Lân Châu này, huynh không cho ta đi đến phủ viện của huynh thì cũng thôi, tới tận hôm nay huynh mới chịu nói chuyện với ta... Nếu ta không tự sát, có phải huynh sẽ không đến hay không?”

“Có lẽ vậy.” Đường Kiều Uyên gật đầu, đến giờ khắc này hần không còn tình nghĩa huynh muội gì với nàng ta nữa, lạnh nhạt trả lời, “Dù sao nếu người không tự sát, có lẽ ta cũng quên người đang ở đây rồi.”

“Đường Kiều Uyên!” Tần Mi Uyển hoàn toàn suy sụp, lời nói không còn lí trí nữa, “Người dựa vào đâu mà đối xử với ta như thế! Ai cũng nói ta tài mạo song toàn, toàn bộ thành Lâm Châu, có ai tốt hơn ta chứ?!”

“Phương Tổ tốt hơn người.” Đường Kiều Uyên như chỉ sợ không chọc nàng ta tức điên, như cười như không phủ định lời nàng ta.

Nhưng lời vừa ra, Tần Mi Uyển lại an tĩnh. Nàng nhìn hắn một hồi, cười nói: “Ta biết mà, cho dù có giải tình độc, thì người vẫn thích y... Y đúng là mèo mù vớ cá rán.”

“Cũng không hẳn vậy.” Đường Kiều Uyên suy nghĩ rồi nói, “Nhưng nếu không nhờ tình độc, hẳn là ta sẽ không gặp được y. Nếu đã gặp rồi, thì nên thích, ta vẫn sẽ thích.”

“Vì sao?” Tần Mi Uyển cực kì không cam lòng, “Ta nỗ lực hơn mười năm cũng không thể khiến người động lòng, chẳng lẽ đổi lại là người khác, người chỉ cần liếc nhìn cũng có thể thích được?”

“Chẳng vì sao hết, hà tất cứ phải truy cứu đến cùng. Hai người bên nhau là tình cảm hai phía, vốn dĩ không nên cưỡng cầu. Nếu người thấu hiểu đạo lý này thì đã không gây sự nhiều năm như thế.”

“Vậy sao...” Tần Mi Uyển cười nhạt nhìn hắn, “Nhưng ta vẫn luôn không hiểu lý lẽ, người càng không thích, ta càng muốn quẩn lầy người.”

“Không thể nói lý với người.”

“Biểu ca, giờ mới biết không thể nói lý với ta sao?” Tần Mi Uyển không còn cố gắng tìm sự đồng tình nơi hắn nữa, chỉ còn lại thản nhiên, cười hai tiếng, thình lình thay đổi sắc mặt, nói lời sâu xa, “Biểu ca, người còn nhớ lúc nhỏ, người từng nuôi một con thỏ, trắng trẻo mập mạp, được người ôm ấp suốt ngày...”

Đường Kiều Uyên thoáng biến sắc.

“Khi đó người rất thích... Vì thế ta bèn cắt hai tai nó, đâm mù mắt nó, chặt bỏ tứ chi ném vào hồ trong hoa viên... Từ đó về sau, người không còn nuôi bất kì con vật nào nữa.”

Trái tim Đường Kiều Uyên đập mạnh, nỗi bất an mãnh liệt dâng kín tâm trí, hắn đứng bật dậy, gấp rút chạy về chủ viện. Mới đi được hai bước, lại nghe tiếng cười u ám cất lên phía sau: “Không kịp nữa rồi... Ta đã tha mạng cho y một lần, nhưng chỉ cần người đón y về phủ, chỉ cần người rời khỏi y nửa bước, thì người sẽ không bao giờ gặp lại y nữa.”

“Người điên rồi sao?!” Đường Kiều Uyên giận dữ khôn cùng, xoay người đi vài bước đến chỗ nàng ta, tàn nhẫn siết chặt cổ nàng ta, “Không được động đến Phương Tổ!”

“Muộn rồi...” Tần Mi Uyển cố gắng đẩy tay hắn xuống, nói một cách gian nan, “Ta không chiếm được... Thì

đừng ai... Mong có được...”

Đường Kiều Uyên cực kì phẫn nộ, giận dữ lườm nàng ta, lát sau quăng mạnh nàng ta lên giường, chẳng thèm quan tâm nữa, quay người nhanh chóng rời đi.

21. Chương 21: Nghĩ Ngợi Càng Nhiều, Thần Trí Càng Hoảng Loạn

Lách tách.

Tiếng nước nhỏ giọt lọt vào tai khiến Phương Tổ dần dần tỉnh lại. Lúc mở mắt đầu đau muốn nứt, tầm nhìn mập mờ. Mãi hồi lâu sau, ánh vật nhoè nhoẹt trong mắt mới chồng khớp, ánh sáng xung quanh mù mịt, y phân biệt cẩn thận một lát, hình như đang ở trong một sơn động.

Nước rơi nhỏ giọt từ vách đá trong động, không khí lạnh ẩm, chẳng trách giữa hè mà y lại thấy lẩn khuất lạnh lẽo.

Phương Tổ mông lung nhớ lại, cách đây không lâu rõ ràng y vẫn đang ở trong sân của Đường Phủ.

Khi đó Đường Kiều Uyên và Bạch Bình rời đi, y ngồi một mình đợi dưới tàng cây, trong lúc nhắm mắt nghỉ ngơi, đáng vẻ chẳng hề phòng bị.

Chẳng biết từ khi nào, y mơ hồ phát hiện bên cạnh có người.

Chưa kịp mở mắt, Phương Tổ bỗng nghe một mùi gay mũi, kể đó cả người gần như mềm nhũn, rất nhanh đã mất ý thức.

Chờ đến bây giờ tỉnh lại, bản thân đã ở nơi xa lạ.

Bên ngoài sơn động có thể loáng thoáng nghe thấy tiếng người. Phương Tổ biết chắc mình đã bị kẻ xấu bắt cóc, y chống tay ngồi dậy, quan sát xung quanh một phen, phát hiện mình không có nơi nào ẩn nấp. Động này rất nông, nhưng bên trong lại trống trải rộng rãi, chỉ cần có người đứng canh ở cửa thì bất kể người trong động trốn vào chỗ nào cũng không thoát khỏi tầm mắt.

Trốn không được, cũng chẳng biết làm sao chạy thoát, Phương Tổ ngược mắt nhìn ánh sáng rót vào nơi cửa động, tâm trạng nặng nề, cảm thấy bản thân dữ dội lạnh lẽo.

Người trúng thuốc mê, vẫn còn bủn rủn kiệt sức, Phương Tổ ngồi tựa lưng vào vách đá lạnh băng, mượn hơi lạnh kích thích mình, để mình tỉnh táo hơn chút. Chẳng ngờ vừa tìm được một chỗ không ẩm ướt mấy, ngoài động lại có người đi vào.

“Ồ, tỉnh rồi à.” Người đến ngoài đầu lại gọi, “Đại ca, người tỉnh rồi!”

Gã ta vừa gọi một tiếng thì bên ngoài có thêm một gã đi mấy bước vào. Gã đó nom có vẻ to cao hơn, sau khi nhìn thẳng vào mắt Phương Tổ thì cau mày rất sâu, cực kì bất nhẫn buông lời tục tĩu: “Mẹ nhà nó chứ... Sao lại tỉnh nhanh như thế, lão nhị, mày mẹ nó mua thuốc mê gì thế hả?”

“Thường thôi thường thôi.” Gã được gọi là lão nhị cười “hê hê” không ngừng, rõ ràng chẳng dám thở mạnh, cố ý nịnh nọt nói, “Mua loại đắt tiền làm gì? Chẳng phải đã bắt được người ra ngoài rồi sao...”

Lão đại tức giận lườm gã, lười nói nhảm với gã, đi thẳng về phía Phương Tổ.

Phương Tổ kinh hãi trong lòng, lui mình về sau, đến khi lui sát vào vách đá mới ngưng, rốt cuộc không thể lùi tiếp, cố gắng tỉnh táo nhìn người bước đến.

Gã kia ngồi xuống, đưa bàn tay thô ráp ra nâng cằm y lên, dọa dẫm: “Không muốn chịu tội thì biết điều nghe chưa, lão tử có thể cho ngươi được chết thoải mái.”

Phương Tổ nghe ý trong lời gã là biết muốn lấy mạng mình rồi, ngược lại trở nên bình tĩnh, hỏi rằng: “Ngươi và ta từng có thù oán gì ư?”

Gã trước mắt nhìn y hồ hững, tuy rằng máu lạnh nhưng trên mặt không hề nhìn ra hận ý, có lẽ không phải là kẻ thù gì cả, huống hồ từ trước đến nay y chưa từng kết thù với người khác.

Phương Tổ suy nghĩ, bất giác lên tiếng dò hỏi: “Các ngươi là người của Tần Mi Uyển?”

Gã kia thấp giọng cười một lát, vẫn không trả lời, cời trói cho y.

Cầm đã bị siết tới nhói đau, Phương Tổ nghe tiếng cười lạnh kia, gần như khẳng định chắc chắn đáp án trong lòng.

Không ngờ gã còn lại có vẻ ngu ngốc hơn, thấy thế không khỏi cười to, đắc ý lên tiếng: “Đại ca, y cũng thông minh đấy!”

“Ít nói bậy đi!”

Lão đại gắt lên một câu, lão nhị vội vàng cười mĩa gật đầu, hỏi rằng: “Đại ca, bao giờ chúng ta ra tay?”

“Chờ thêm một lát, Tần Mi Uyển còn thiếu chúng ta một khoản, chờ lão tam mang bạc đến thì ra tay.”

“Nhưng đại ca ơi, không phải ả ta nói rằng xong việc mới được nhận bạc hay sao?” Lão nhị lại hỏi, “Trước đó cũng nhận một khoản rồi mà, đây là nguyên tắc.”

“Nguyên tắc cái rắm.” Lão đại đứng dậy đi về chỗ cũ, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, đưa mắt nhìn gã, buồn bực nói, “Đường Kiều Uyên là ai cơ chứ? Giờ mới nửa ngày mà cả thành Lâm Châu đã bị lật tung lên rồi, người tưởng chúng ta ra tay xong quay về nhận tiền, còn có thể sống sót mà ra khỏi thành hay sao? Việc lần này liều mạng như thế, ai con mẹ nó thêm quan tâm nguyên tắc chứ!”

Lão nhị bình tĩnh hiểu ra, gật đầu hùa theo.

Cuộc đối thoại của chúng rơi vào tai Phương Tổ, ngoài mặt y thản nhiên, trong lòng thầm tăng thêm mấy phần hi vọng. Khi y nghe thấy Đường Kiều Uyên đang cố gắng tìm mình, giờ khắc này đây khao khát sinh tồn mạnh mẽ, nghĩ rằng nhất định phải sống, nhất định không thể để người ấy thất vọng...

Mà cùng lúc ấy, trong thành Lâm Châu đúng là khung cảnh cực kì hỗn loạn.

Phần lớn thủ hạ của Đường Kiều Uyên vốn là những nhân vật hung thần ác sát, chia ra mấy đường, nào còn để cho người khác yên ổn, lật tung toàn bộ cả thành lên. Đáng tiếc dù thế vẫn chẳng có ai tìm được phân nửa tung tích của Phương Tổ.

Đường Kiều Uyên một mình cưỡi ngựa tìm kiếm hồi lâu, cũng chạy mấy vòng khắp núi xanh ngoài thành, nhưng dãy núi nối liền, đường núi quanh co khúc khuỷu, đâu cũng như thế không một bóng người, cuối cùng tốn công vô ích.

Hoàng hôn dần buông, trên đời này phần lớn những chuyện không thể chứng kiến đều xảy ra vào đêm đen không trăng gió lộng, hắn chỉ e trời tối rồi, Phương Tổ sẽ càng nguy hiểm hơn.

Trong mắt Đường Kiều Uyên đầy tia máu, không dám nghĩ kĩ tình cảnh trước mắt của Phương Tổ, lo rằng nghĩ tường tận quá sẽ khiến tâm thần suy sụp. Lòng hắn nóng như lửa đốt, chỉ đành cười mình trước đây cứ nói lâu ngày sinh tình, rõ ràng mọi chuyện chưa quên, tình ý đã sớm lún sâu sao có thể tan biến phân nửa, vì đâu mà lại tái sinh!

Bất kể nguồn cơn thế nào, thì ngay từ đầu Phương Tổ đã trở thành người duy nhất trong lòng hắn, một khi vào tim sẽ không thể xoá nhoà. Ấy là người làm chủ tim hắn, nếu như gặp phải bất trắc, Đường Kiều Uyên không biết sẽ phải đổi mặt ra sao...

Nghĩ ngợi càng nhiều, thần trí càng hoảng loạn.

Vó ngựa không nghĩ, đập tung triền núi.

Ban đầu người ngồi trên yên ngựa còn biết giữ cương dẫn đường, càng về sau lại càng như chết lặng, đôi người không có tiêu cự hướng về phía trước, đến khi ngựa chạy mệt nhoài biết đường vòng lại, tự mình đưa

hắn về thành.

Trước cổng Đường phủ, Bạch Bình vẫn luôn lo lắng ngóng trông tin tức từ khắp phương hướng, hơn nửa ngày đã qua mà không hề nghe được bất kì tin tức khiến người ta yên lòng. Đến khi Đường Kiều Uyên thất thân trở về, vội vàng đi đến kéo ngựa.

Đường Kiều Uyên hồi thần, xoay người xuống đất, ôm theo hi vọng mong manh hỏi: “Có tin gì không?”

Bạch Bình đau lòng khôn xiết, rũ mi lắc đầu.

Yết hầu của Đường Kiều Uyên thoáng run, thấp giọng tự trách bản thân: “Ta để y lại trong viện hai lần, hai lần đều làm hại y, thân ở Đường phủ mà chẳng bảo vệ được an toàn của y...”

Bạch Bình không biết nên nói gì, đành phải cố gắng an ủi: “Trang chủ đừng nóng, chắc chắn phu nhân sẽ bình yên vô sự, trong thành vẫn đang tìm kiếm luân phiên.”

Đường Kiều Uyên khẽ khàng ngược mắt.

“Ngoài thành thì sao?”

Bạch Bình lắc đầu: “Cũng vẫn đang tìm ạ.”

“Để lại ít người trong thành, những người khác ra ngoài thành hết, đường núi bên ngoài phức tạp, càng nhiều người thì càng tìm được kĩ càng hơn.”

Bạch Bình cúi người tuân lệnh, vội vàng truyền dặn lời của hắn, sai người mau chóng ra ngoài thành tìm. Sau khi sắp xếp ổn thoả, bấy giờ mới chần chừ lên tiếng, muốn khuyên Đường Kiều Uyên về phủ dùng cơm nghỉ ngơi, thế mà vừa gọi “Trang chủ”, sau lưng chợt nghe thấy tiếng nói đầy sợ hãi.

Bạch Bình xoay người lại, bắt gặp một trong hai nha đầu vừa đến tìm cô mấy hôm trước. Đôi mắt của cô nương này ánh lên sợ hãi, dè dặt hành lễ báo: “Trang chủ, Bạch Bình tỷ tỷ...”

“Chuyện gì?” Bạch Bình hỏi.

Thị nữ không dám ngắt đầu, hoảng sợ trả lời: “Bạch Bình tỷ tỷ, thật ra dạo trước khi biểu tiểu thư vẫn chưa bị cầm tù... Nô tì... Nô tì từng thấy nàng ta ở thành Tây... Lúc đó nàng ta đang nói chuyện cùng với ba người trong hẻm, nô tì nhận ra một người trong số đó, là gã lưu manh họ Lý ở phía Tây...”

Bạch Bình nghe xong ngẩn ra, không khỏi giận dữ: “Sao không nói sớm hử! Ta từng bảo người là thấy Tần Mi Uyển làm gì cũng phải cho ta biết, người nghe đi đằng nào rồi?!”

Thị nữ lập tức bị dọa sợ, quỳ rạp dưới đất, cầu xin: “Bạch Bình tỷ tỷ tha tội... Là nô tì nhất gan... Gia đình nô tì ở thành Tây, chỉ sợ bị Lý lưu manh ức hiếp nên không dám nhiều lời...”

Bạch Bình vẫn còn giận, Đường Kiều Uyên giơ tay ngăn cô lại, cúi người kéo thị nữ này dậy, đè nén trái tim loạn nhịp, hỏi rằng: “Còn gì nữa không?”

Thị nữ rũ mắt lắc đầu.

Hắn kiên nhẫn dò hỏi: “Nghĩ kĩ lại xem, nếu ba tên Lý lưu manh bắt cóc phu nhân, thì có thể mang đi nơi nào? Người cứ việc nói, người nhà người tuyệt đối sẽ không chịu ức hiếp, nếu có thể tìm được phu nhân, ta sẽ đáp ứng thỉnh cầu của người nhà người.”

Thị nữ được trấn an, gạt đầu cố gắng suy nghĩ, nhưng vẫn mang theo mấy phần sợ hãi nên tâm trí cực kì hỗn loạn, mãi hồi lâu sau mới dần đo trả lời: “Chắc là ở ngoài thành ạ... Nô tì chỉ biết ba tên Lý lưu manh kiếm được bạc thì sẽ đi mua rượu thịt, ra ngoài thành ăn uống cả đêm trong núi... Chúng không hưởng thụ trong thành, là sợ sau khi say rượu sẽ gặp kẻ thù trả đũa...”

“Chỗ nào trong núi?”

Thị nữ lắc đầu: “Nô tì thật sự không biết nữa...”

Trái tim Đường Kiều Uyên càng đập dữ dội hơn, đến đây không thể gắng hỏi thêm nữa, lại phóng người lên ngựa, vội vã rời thành Lâm Châu.

Ngoài những người ở trong núi tìm từ đầu, mọi người cũng chỉ vừa đến chân núi. Đường Kiều Uyên tạm ghìm ngựa dừng lại, cao giọng dặn dò: “Tất cả lên núi, lục soát từng tấc một cho ta! Người nào tìm được phu nhân trước đêm, chắc chắn sẽ có trọng thưởng!”

“Vâng! Thưa trang chủ!” Mọi người đồng thanh đáp lời, chia nhau vào trong núi.

Đường Kiều Uyên phi ngựa lên núi, cõi lòng đầy ắp khẩn cầu thấp hèn, hận mình tại sao lại không thấp hèn lễ phật, chỉ mong Phương Tổ có thể vô sự bình an...

Chờ khi về nhà, nhất định phải đưa y đến miếu thành tâm lễ bái.

22. Chương 22: Thời Gian Chẳng Chờ Đợi Ai

Sắc trời đã tối, ráng đỏ cuối cùng biến mất phía chân trời.

Thời gian chẳng chờ đợi ai, dưới ánh trăng, không chỉ những người đang tìm Phương Tổ khắp núi hoang hốt, ngay cả hai tên bắt cóc cũng buồn bực y chang.

Đã nửa ngày Phương Tổ chưa uống nước, miệng nứt lưỡi khô, mím môi, lặng lẽ nghe hai kẻ nói chuyện ở cửa động.

Đầu tiên truyền đến giọng gã cầm đầu, gã chửi một câu mẹ nó, mắng mỏ: “Mẹ nó lão tam chết ở xó nào không biết...”

Nghe thế, lão nhị cũng thấy lạ, nhỏ giọng nói thầm: “Hay là ôm tiền trốn mất rồi.” Dứt lời bị lườm một cái, mặt dày cười hai tiếng, lại vội vàng trấn an, “Đại ca đừng nóng, không phải huynh nói trong thành đang rất gắt gao đấy à... Chẳng biết lão tam có gặp được Tần Mi Uyển hay không, biết đâu cũng đợi đến tối mới hành động thì sao?”

“Ừm...” Lão đại trầm giọng đáp, cảm thấy có mấy phần đạo lý, yên tâm trở lại, “Vây chờ lát nữa, lúc trời tối hẳn, chờ người đến thì chúng ta ra tay, sau khi giải quyết sạch sẽ ba anh em ta cùng nhau rời khỏi thành Lâm Châu. Số bạc kia đủ cho chúng ta xa hoa hơn nửa đời.”

“Đại ca nói đúng!” Lão nhị gật đầu hùa theo liên tục, ngẩng lên nhìn trăng sáng, trong lòng hơi ngứa ngáy. Con người đảo quanh, cười dò hỏi, “Đại ca, lỡ như lão tam không đến thì sao? Chờ chốc nữa là tên bên trong tắt thở rồi, cứ giết y như thế kể cũng hơi đáng tiếc...”

Lão đại liếc xéo gã ta.

“Người mẹ nó lại muốn làm gì?”

“Hê hê...” Lão nhị liếm môi, dâm dề cười nói, “Da mịn thịt mềm, còn tốt hơn người trong Câu Lan viện nữa...”

“Nhìn bộ dạng người kia, cô nương nào trong thanh lâu mà chẳng da mịn thịt mềm hơn y, ngủ với một tên đàn ông thì có gì thú vị chứ?”

“Đại ca không hiểu rồi... Thú vị lắm đấy.”

Lão đại phất tay, lưỡi đôi co với gã, đi về phía trước mấy bước, không ngoảnh đầu lại bảo: “Muốn làm gì thì nhanh lên, lão tử ở đây chờ lão tam.”

“Được!” Lão nhị lại cười bỉ ổi mấy tiếng, xoay người chạy vội vào động.

Phương Tổ bất an trong lòng, trong động nghe không rõ lắm, nhưng vẫn hiểu được ý đồ của kẻ nói chuyện. Một mỗi cùng ngái ngủ trong đầu y bay biến, hai mắt tỉnh táo nhìn ánh trăng nơi cửa động.

Bóng người xuất hiện trong tầm mắt, Phương Tổ dịch người theo vách đá, mùi vị ghê tởm đầy ắp dạ dày, bàn tay vô thức tìm vật cứu cánh trên mặt đất ẩm ướt. Lát sau cầm được một hòn đá vụn trong tay, đành phải xem là vật duy nhất có thể dựa dẫm.

Kể đến cười vô vấp, còn chưa tới gần đã bắt đầu cởi dây lưng mình ra, dáng vẻ như khó lòng nhịn nổi. Phương Tổ ngược mắt nhìn gã, ánh sáng mờ nhạt quá đổi, ngay cả ngũ quan trên mặt cũng chẳng nhìn ra, chỉ có một bóng người chổng chất, đá vụn trong tay chuyển động, chìa phần hơi nhọn ra ngoài.

“Tránh xa ta ra...” Phương Tổ thấp giọng lên tiếng, cổ họng khô khốc khiến thanh âm hơi khàn.

Lão nhị đã cởi dây lưng ra, hoàn toàn không để lời y trong lòng, gấp gấp bỏ nhào lên người y, miệng thở hồng hộc nói: “Người mà Đường Kiều Uyên thích, lão tử cũng ném thử xem... Người đừng giãy giụa, chúng ta sẽ xong nhanh thôi, không để người khó chịu đâu...”

Dứt lời ập môi tới, Phương Tổ ghê tởm nghiêng đầu, bị gã khộp vào trên mặt một đồng nước miếng. Gã ta chẳng buồn đếm xỉa hành động né tránh của y, theo đà dụi trên cổ y.

Phương Tổ cắn răng kiềm chế, chậm rãi giơ tay trái lên chạm vào vị trí sau gáy gã, nhắm mắt lại, tay còn lại nhanh như cắt đập đá vụn tới.

Lần này vốn dĩ chẳng dám do dự, y phải làm để sinh tồn, thế nên hết sức nhanh và mạnh, dồn sức nhiều đến nỗi chính bản thân y cũng sợ. Kể đang gục xuống phía trước chỉ kêu đau một tiếng, sau đó không có động tĩnh gì nữa, cơ thể nặng nề đổ lên người y.

Toàn thân Phương Tổ run lên, khẽ khàng thở gấp, mãi hồi lâu sau mới gắng đè nén sợ hãi trong lòng. Chẳng buồn để ý gã kia chết chưa, đẩy mạnh gã ra, nâng tay áo lên ra sức lau nước miếng ướt nhẹp trên mặt và cổ.

Tay phải run rẩy không ngừng, những vắn siết chặt hòn đá không buông, trong đầu một mớ bầy hầy, chẳng biết gắng gượng bao lâu y mới buông thứ trong tay xuống. Sau đó trong bóng tối, lần sờ về phía thi thể đang nằm trên đất kia, nương theo ấn tượng ban ngày tìm được một con dao găm sắc bén bên hông.

Phương Tổ vịn tường đứng dậy, hai chân run rẩy, rút dao găm ra cầm trong tay, lặng lẽ đi về phía cửa động.

Trong động ẩm ướt, cỏ cây sinh trưởng khó khăn, nhưng ngoài động thì khác, khắp nơi toàn là cỏ dại trong núi. Mùa hè như bây giờ là lúc tươi tốt nhất, dẫm lên tạo tiếng rất lớn. Phương Tổ không biết gã còn lại ở cách cửa động bao xa, đành phải tốn sức ẩn nấp và chờ đợi, chẳng dám tùy tiện ra ngoài.

Y biết rõ, gã được gọi là “đại ca” đó cực kì to cao, nếu như đối đầu trực diện thì mình rất khó chiếm được ưu thế, vì thế tất nhiên không ra ngoài được. Nhưng ngược lại, nếu y cứ mắc kẹt mãi trong động, thì chẳng biết khi nào lão tam trong miệng hai kẻ kia đến, chắc chắn tình cảnh của mình sẽ càng nguy hiểm hơn.

Phương Tổ tiến thoái lưỡng nan, ở trong sơn động u tối vừa lạnh vừa sợ, vào lúc đang hết sức luống cuống suy đoán, bỗng nhiên nghe thấy tiếng dầm cỏ xào xạc vang lên ngoài động, có người chạy nhanh vào trong.

Thần trí Phương Tổ run lên, nghe thấy người đến cực kì giận dữ, vội vã gắt lên: “Lão nhị! Con mẹ nó người ra đây mau! Lão tử nhìn thấy nhiều người trong núi lắm...”

Lão đại chạy vào động, vừa đặt một chân vào chột cảm thấy có điều kì lạ, nhưng chưa kịp nghĩ kĩ, Phương Tổ đang nấp trong bóng tối bất chợt vung dao găm về phía gã. Gã vốn là người cảnh giác, phản ứng lại cực nhanh, lách người tránh thoát, liền đó trán nổi gân xanh, hung dữ bắt lấy cánh tay Phương Tổ.

Đáy lòng Phương Tổ chột lạnh, vẫn muốn giãy giụa kháng cự, nhưng kẻ trước mặt cực khoẻ, bây giờ còn đang giận dữ, dẫn đầu y lên vách đá gồ ghề.

Đầu óc Phương Tổ thoáng chốc văng vất, chỉ thấy đau đớn tận xương, tầm nhìn trở nên tối sầm, dường như có dòng chất lỏng ấm nóng tuôn ra từ trán, chảy dọc xuống dưới.

“Con bà nó chứ...” Gã kia gờn nắm đấm lên, chỉ hận không thể đánh chết y ngay.

Giờ khắc này đây Phương Tổ đã yếu ớt muôn phần, nhưng lòng vẫn nghĩ đến câu trong núi có người kia, chẳng biết tìm được sức lực ở đâu, cánh tay bị kìm giữ lại dồn sức, mù quáng tìm phương hướng, cầm dao găm đâm vào gã kia.

Lão đại bị đau mắng chửi ầm ĩ, nắm đấm chệch đi chỉ đánh vào vai y, cùng lúc buông lỏng người y. Phương Tổ chỉ cảm thấy thời cơ đã đến, bất chấp vết thương trên đầu nhói đau, giằng tay ra, dao găm trong tay đâm bừa nhiều nhất về phía gã, chẳng biết cuối cùng trúng được mấy nhát. Lát sau mới hoàn hồn lại, không biết mình còn ở đây với gã làm gì, vội vàng xoay người chạy ra khỏi cửa động.

Kẻ sau lưng bị vết thương đuổi theo, nhưng có vẻ vừa bị thương chỗ hiểm, máu chảy như suối, càng lúc càng nhiều, sắc mặt tái đi, chưa đuổi được mấy bước thì cơ thể đã nặng nề ngã xuống đất.

Nghe tiếng vật nặng rơi xuống phía sau, toàn thân Phương Tổ run lên, chậm rãi dừng bước, sợ hãi ngoái đầu. Chờ sau khi nhìn thấy cơ thể gã kia không còn nhúc nhích mới nhắm hai mắt lại, nhất thời sức lực tan biến hết, dao găm kiệt sức rơi xuống đất.

Máu trên trán vẫn không ngừng chảy xuống, Phương Tổ đứng im như tượng gỗ hồi lâu, đầu óc trống rỗng.

Rất lâu sau đó, đằng sau truyền đến tiếng người gào to, dường như có người phát hiện ra y, liên tục hô hoán.

Phương Tổ không phân biệt nổi những người đó đã nói gì, chỉ đứng yên tại chỗ, đến khi nghe tiếng vó ngựa phi như bay, người đến trở mình xuống ngựa, bước nhanh về phía y, chẳng nói một chữ ôm chặt y vào lòng.

Y khê khàng run lên, cuối cùng chậm rãi ngược mắt nhìn, ấy là hình bóng quen thuộc, nhưng mắt hồi lâu vẫn chưa nhận ra là ai. Hơi nước trong mắt Phương Tổ đầy dần, lát sau hoà quyện theo máu chảy xuống cằm.

“Tổ Tổ...” Người đến cất giọng bất an nói khê, nương theo ánh trăng lo lắt nhìn người trong lòng, ngón tay cẩn thận lau đi vết máu trên mặt y.

Phương Tổ nghe giọng hần, đôi môi run lên: “Kiều Uyên... Ta giết... Giết hai người rồi...”

Đường Kiều Uyên cúi đầu hôn lên đôi mắt lã chã của y, trấn an đáp: “Đừng sợ, không sao hết...”

Phương Tổ gật đầu liên hồi, dần dần bình tĩnh trong vòng tay người ấy, chỉ cảm thấy đầu mình vừa nặng vừa choáng, bất giác thả lỏng, cả người tựa vào Đường Kiều Uyên, cuối cùng mất ý thức.

Đường Kiều Uyên đau lòng khôn xiết, bế y lên ngựa, phi nhanh đưa y về thành.

Sắc trời đã khuya, nhưng ở chủ viện Đường phủ trong thành Lâm Châu vẫn sáng trưng đèn đuốc, thay nước sạch khăn bông.

Trong phòng ngủ, đại phu trầm tư ngồi bên mép giường, đang rửa vết thương trên trán cho Phương Tổ, đoạn bôi thuốc kĩ càng, cẩn thận băng vải sạch lên.

Đường Kiều Uyên cầm tay phải của Phương Tổ, thấy y rõ ràng đã ngủ say mà ngón tay vẫn nắm chặt tay hần, đôi mày cau chặt, cho thấy rõ ràng đã đã chịu sợ hãi rất lớn, đến nỗi giờ vẫn còn sợ. Hần không khỏi cảm thấy tự trách muôn phần, trong lòng đau đớn tột cùng, nhưng lại thấp thoáng vui mừng, cảm thấy thế này cũng coi như tìm được Phương Tổ trong ngày.

Nhưng Đường Kiều Uyên chẳng dám nghĩ sâu.

Khi đó trong núi, hần nghe rõ ràng Phương Tổ run rẩy nói câu kia, biết Phương Tổ đã lấy sức mình giết chết hai kẻ xấu...

Phương Tổ vốn là một người gãy yếu hiền lành, tuy Đường Kiều Uyên không biết sao y có thể làm được việc này, nhưng cũng đoán được tình cảnh lúc đó – nếu không phải cực kì nguy cấp thì chắc chắn sẽ chẳng ép y bí quá hoá liều, lấy mạng ra cược.

Đôi người chuyển động, tầm mắt Đường Kiều Uyên rơi trên vết máu thấm qua băng vải của y, càng không dám nghĩ tiếp. Mình đã đến muộn một bước, nếu còn đến muộn hơn nữa, Phương Tổ sẽ đi xuống núi thể nào với vết thương đó...

Càng nghĩ hần càng cảm thấy hối hận khôn tả, bàn tay siết mạnh hơn, như thể làm vậy có thể càng giữ

chặt được Phương Tố.

Đường Kiều Uyên im lặng tuyệt đối, chỉ ngồi yên bên cạnh giường trông nom, không hề buồn ngủ. Hẳn ngồi rất lâu, đến khi Bạch Bình mang thuốc đã sắc xong đến, vẫn cứ là bộ dáng đó.

Bạch Bình bưng thuốc tiến lên, thấp giọng trấn an đôi câu: “Trang chủ đừng quá đau buồn, phu nhân nay đã gặp dữ hoá lành... Đại phu nói vết thương trên trán phu nhân không nặng, ngày mai có thể tỉnh lại rồi ạ.”

Yết hầu của Đường Kiều Uyên giật nhẹ, không lên tiếng, chậm rãi gạt đầu, đoạn đỡ Phương Tố dậy ôm vào lòng, nhận lấy bát thuốc, đút cho y từng nĩa thìa một.

Bạch Bình im lặng đứng bên, chờ đến khi bát thuốc được đút hết một cách gian nan, bấy giờ mới nói tiếp: “Trang chủ vẫn nên nghỉ sớm đi ạ.”

Đường Kiều Uyên đưa bát không cho cô, rót cuộc cũng lên tiếng: “Tần Mi Uyển sao rồi?”

“Vẫn đang cảm tức ạ.”

“Nhốt kĩ cho ta.” Đường Kiều Uyên ngẩng đầu, lửa giận hừng hực trong mắt, “Sáng mai, ta sẽ đi gặp ả ta.”

Bạch Bình hành lễ tuân lệnh, nghe vậy đã biết tối nay trang chủ định thức trắng đêm, cũng chẳng khuyên nữa, bưng bát lui khỏi phòng.

Trong phòng chỉ còn lại yên tĩnh, Đường Kiều Uyên cẩn thận để Phương Tố nằm xuống, cúi người hôn nhẹ lên môi y.

23. Chương 23: Ai Biết Bên Nhau Bạc Đầu, Có Được Lại Giản Đơn Đến Thế

Tảng sáng hôm sau, Bạch Bình dậy sớm tự tay sắc thuốc mang đến phòng của Đường Kiều Uyên.

Trong phòng vẫn sáng đèn, bất chấp bình minh ló rạng, nhưng người bên trong như vẫn không hề hay biết, giữ tư thế ngồi yên bên giường từ đêm qua, cúi đầu nhìn ngắm gương mặt Phương Tố.

Bạch Bình nhìn không nổi nữa, động tác nhẹ nhàng mà chậm rãi tiến lên, đặt bát thuốc lên bàn, chỉ sợ đột ngột lên tiếng sẽ quấy rầy người ấy, cố nói một cách nhỏ nhất: “Trang chủ, trời sáng rồi ạ.”

Đường Kiều Uyên chậm rãi hồi thần, ngoái đầu nhìn cô, mặt mũi hiện hết trong mắt.

“Đưa thuốc cho ta.”

“Vẫn còn hơi nóng ạ.” Bạch Bình trả lời, cúi người cầm thìa khuấy nước thuốc, cẩn thận thổi trong giấy lát mới đưa đến tay người ấy.

Đường Kiều Uyên ôm Phương Tổ dậy, ân cần đút cho y uống như đêm qua. Bạch Bình đứng cạnh nhìn một lát, cảm thấy thời cơ bây giờ đã thích hợp hơn, vì thế mở miệng nói cho hắn biết chuyện xảy ra vào đêm khuya.

“Trang chủ, sau khi ngủ dậy nô tì nghe người truyền lời, nói rằng đã bắt được Lý lưu manh rồi ạ.” Dứt lời quan sát nét mặt của Đường Kiều Uyên giây lát, thấy hắn cũng không buồn phiền lắm, cô mới hỏi tiếp, “Người nghĩ nên xử lí thế nào cho thoả đáng ạ?”

Đường Kiều Uyên nghe thế gật đầu, thật ra chẳng có mấy phần để tâm.

Hôm qua khi chưa tìm được Phương Tổ, hắn còn nghiêng răng nghiêng lợi hận những kẻ đã bắt cóc y, từng nghĩ trong đầu vô số lần, sau khi bắt được mấy kẻ kia sẽ hành hạ tàn nhẫn ra sao cho hả giận. Nhưng lúc này đây hắn chỉ quan tâm khi nào Phương Tổ mới an yên tỉnh lại. Tinh thần và thể xác đều mỗi một, chỉ dặn dò đơn giản: “Giết đi.”

Dứt lời lại lặng lẽ làm tiếp động tác trong tay, đến khi thuốc cạn, như nâng trên bảo đở y nằm xuống.

Đường Kiều Uyên cầm tay phải của Phương Tổ lên hôn khẽ, không còn nắm mãi như đêm qua nữa, để bàn tay ấy vào trong chăn. Hắn đứng dậy nhìn sắc trời ngoài cửa sổ, muốn xử lí chuyện khác càng sớm càng tốt, cũng chẳng dám qua loa nữa, dặn dò cô nương trong phòng một cách cẩn thận: “Bạch Bình, ta tới Phỉ viện, người ở trong phòng trông nom phu nhân, không được rời đi nửa bước.”

Tất nhiên Bạch Bình biết trong lòng người ấy vẫn còn sợ hãi, hành lễ đáp ngay: “Trang chủ yên tâm, nô tì sẽ luôn ở đây.”

Nghe thế, Đường Kiều Uyên gật đầu, lại đưa tay ra, dùng mu bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt Phương Tổ.

Trước khi đi, người ấy cẩn thận khép cửa phòng lại, cố ý gọi mấy đầy tớ đến, canh giữ ngoài viện kín chặt như bưng, cuối cùng mới yên tâm rời đi. Bây giờ hắn bảo vệ được Phương Tổ chu toàn, nhưng trong lòng lại càng thêm tự trách, chỉ nghĩ nếu như làm thế từ sớm, Phương Tổ nào sẽ gặp phải hiểm cảnh như hôm qua.

Nghĩ đi nghĩ lại, Đường Kiều Uyên hận nhất vẫn là suốt nhiều năm qua mình luôn dung thứ nhiều lần cho Tần Mi Uyển. Nếu như không phải trong lòng hiếu thảo, không phải thay cha báo ân, đáng lẽ hắn nên cắt đứt hoàn toàn với nhà họ Tần từ lâu. Tần Mi Uyển từ bé đã chẳng phải hạng hiền lành, năm xưa con thỏ vô tội phải chịu thủ đoạn hiểm độc, thế mà hắn vẫn chưa được cảnh tỉnh...

Càng nghĩ, trong lòng người ấy càng nặng nề, khi đặt chân vào Phỉ viện chợt cảm thấy nơi đây cực kỳ âm u. Bất chấp cả trong ngoài viện đều rất đông người trông coi, nhưng lại chẳng hề huyền ảo mà chỉ càng làm nổi bật vẻ trống vắng, cô liêu.

Đường Kiều Uyên không nói gì cả, đi thẳng vào viện, đẩy cửa đi vào phòng ngủ của Tần Mi Uyển.

Người trong phòng vẫn mang dáng vẻ như ngày hôm qua, chỉ là tóc mai rối bù, ngơ ngác nằm sấp trên giường, nhìn từ xa khó lòng phân biệt đang ngủ hay thức. Đường Kiều Uyên đến gần, bắt lấy cánh tay của nữ tử trên giường, giật nửa người nàng ta quay ra chẳng hề thương tiếc. Mà Tần Mi Uyển còn chưa thấy sợ, hai mắt thao láo, đôi ngươi ánh lên nụ cười lạnh nhìn về phía hắn, vẻ mặt vô cảm hoàn toàn.

Lời đã đến đầu môi mà Đường Kiều Uyên không lên tiếng, chỉ e vừa mở miệng sẽ không kiềm chế được lửa giận, sẽ không kìm được bóp chết ả nữ nhân ác độc này trong tay. Đôi mắt đỏ ngầu thoáng nheo, con ngươi như muốn đâm xuyên qua người Tần Mi Uyển, hắn nhìn một hồi, lại khiến nàng ta bật cười.

Tiếng cười của Tần Mi Uyển vừa dị thường vừa thê tai, cười mà như khóc, đoạn khàn giọng rủa: “Đường Kiều Uyên, ngươi nhìn ta như thế làm gì? Không phải phu nhân tốt của ngươi đã được ngươi cứu ra rồi à? Rốt cuộc ngươi muốn giết ta cho hả giận, hay là y chết rồi, nên mới đến báo thù?”

Đường Kiều Uyên nhìn nàng ta chằm chằm, không nghe hết lời nàng ta, chỉ gặng đè nén hận thù trong lòng, khó khăn lắm mới có thể mở miệng nói chuyện, hắn trầm giọng nói: “Ta đến giết ngươi.”

Tần Mi Uyển chẳng hề biến sắc, gần đây thiếu ngủ mấy ngày liền, gương mặt vốn dĩ xinh đẹp đã biến mất, sắc mặt mang theo mấy phần u ám, lời nói mang theo mai mỉa: “Vậy ngươi giết ta đi... Không phải ngươi nên giết ta từ lâu rồi à? Nếu ngươi ra tay từ mười mấy năm trước, con thỏ kia cũng không phải chết thê thảm như thế... Biểu ca, ngươi đã từng nghe tiếng kêu thảm thiết của thỏ bao giờ chưa? Chắc hẳn ngươi không biết nó vui tai thế nào đâu, khi nó bị cắt... Á!”

Tiếng hét thất thanh sợ hãi bất chợt cắt ngang lời nói, Tần Mi Uyển trợn to mắt nhìn người đang chống tay cạnh mình từ cao đối xuống. Ngay bên mặt mình, một con dao găm cắm sâu vào đệm, trong khoảnh khắc đâm đến nhanh như cắt, nhẹ nhàng cắt lìa tai mình.

Sau khi hét lên thất thanh, nhất thời Tần Mi Uyển không thể cất lên âm thanh nào khác, lại chẳng nói chuyện bình tĩnh được, lồng ngực nâng hạ không ngừng, run rẩy thở gấp. Lát sau cơn đau bên tai chậm rãi truyền đến, nàng ta lấy bẫy đưa tay chạm lên, sau đó nhìn thấy máu tươi trên tay, không sao tin nổi trợn mắt nhìn hắn, gào lên giận dữ: “Đường Kiều Uyên! Ngươi thật sự muốn giết ta?! Sao ngươi có thể giết ta! Ta là biểu muội của ngươi... Cha ta còn có ơn với Đường gia nữa!”

Sóng ngầm cuộn trào trong đôi ngươi của Đường Kiều Uyên, cố gắng giữ lại ít ỏi lí trí trong đầu, mặc cho nàng ta gào thét. Chờ nàng ta gào hết mới sa sầm trả lời: “Biểu cữu có ơn với ta là thật, nhưng nhiều năm qua, ngươi ở Đường phủ của ta đã làm những gì, ngươi phải rõ hơn ai hết... Ta nhìn ngươi đến nay, nếu như hai chữ ‘ân tình’ có thể cân đo đong đếm, thì đã trả sạch tận gốc từ lâu... Lần này Phương Tổ gặp dữ hoá lành, nếu y chẳng may gặp phải bất trắc, thì con dao này đã lấy mạng ngươi rồi... Tần Mi Uyển, hôm nay ta tha ngươi một mạng, từ nay ta với Tần gia của ngươi không còn nửa phần liên can.”

“Người nói gì... Đường Kiều Uyên... Sao người có thể trả được tận gốc chứ!” Tần Mi Uyển như phát điên, vốn dĩ chẳng thêm nghĩ kỹ ý trong lời hắn, càng nói lại càng cay độc, “Nếu không phải cha ta hào phóng cho vay tiền, cô phụ và cô mẫu đã lưu lạc đầu đường xó chợ lâu rồi, người nào có được cuộc sống an nhàn như hôm nay! Người trả không nổi đâu!”

“Không sai.” Người ấy nghe xong bất giác ngằn ngại, trả lời, “Nếu không nhờ biểu cữu giúp đỡ, sao Đường gia ta bây giờ có thể giàu có hơn cả ông ấy... Có lẽ ta đã là con nhà nghèo từ lâu, không được ăn sơn hào hải vị, không được mặc lụa là gấm vóc, nhưng sẽ được yên lành ở bên người thương, chẳng cần lo lắng người ấy bị kẻ khác hãm hại.”

Tần Mi Uyển nghe mà nghệt ra.

Ánh mắt Đường Kiều Uyên lạnh như băng, nói tiếp: “Với ta mà nói, bên nào nặng bên nào nhẹ, người hiểu chưa?”

“Không... Ta sẽ không hiểu đâu, Đường Kiều Uyên... Người không thể đối xử với ta như vậy! Người không thể từ bỏ ta...”

Tần Mi Uyển lắc đầu không ngừng, người ấy chẳng buồn để ý, nói tiếp: “Ta sẽ lập tức sai người đưa người về thành Liễu, cũng sẽ cho người chính miệng nói cho Tần lão gia nghe tất cả mọi chuyện.”

Lời này vừa dứt, trong phòng bỗng chốc yên tĩnh.

Tần Mi Uyển lảo lảo không ngừng, xưng hô xa lạ của Đường Kiều Uyên rơi vào tai, thoáng chốc mặt mũi xám như tro tàn, tràn đầy tuyệt vọng.

“Từ nay về sau, nếu người còn dám đặt chân vào thành Lâm Châu nửa bước, thì đừng trách ta vô tình, khiến cho cả phủ Tần gia phải hứng chịu tai vạ.” Đường Kiều Uyên nói rất nhiều, lửa giận dần dần xả ra, hắn chậm rãi rút dao găm ra, đứng thẳng lên cách xa khỏi nàng ta, tiếp tục lạnh lùng lên tiếng, “Có thể Tần lão gia sẽ cho là nuôi ong tay áo, nhưng ta nhấn nhin đến ngày hôm nay, tự nhủ không thẹn với lòng.”

Tần Mi Uyển ứa nước mắt, trong lòng vẫn cực kỳ không phục, chật vật ngồi dậy từ giường, muốn đưa tay kéo hắn, giờ đây sẵn lòng nhận lỗi chịu thua, nhưng đến cùng vẫn phí công vô ích.

Đường Kiều Uyên nhìn nàng ta một cách chán ghét, không muốn ở lại lâu thêm, quay đầu ra khỏi phòng, dặn dò người trong viện: “Lập tức chuẩn bị xe, đưa ả nữ nhân này về thành Liễu, kể cả thị nữ của nàng ta cũng bắt về cùng, nếu còn một người dám đến đây, giết hết không tha!”

Mọi người cung kính tuân lệnh, Tần Mi Uyển ngồi trong phòng nghe những lời lạnh lùng của hắn, hoàn toàn mất hết ý chí...

Cuối cùng cũng giải quyết xong chuyện phiền phức, bây giờ kẻ đáng ghét không ở đây nữa, Đường phủ khôi

phục lại dáng vẻ từng có.

Đáng lẽ phải nên yên bình, nhưng người trong phủ vẫn cảm thấy bất an và lo lắng như trước, thi nhau cặm cụi làm việc của mình, nhất là đầy tớ trong chủ viện, trong lòng luôn mang sợ hãi.

Một ngày thoáng chốc trôi qua, sắc trời đã khuya, Đường Kiều Uyên ngồi chờ bên giường cả ngày, nhưng người vốn nên tỉnh lại vẫn như ngủ say, đôi môi nhợt nhạt, tình trạng vẫn chưa khởi sắc.

Bạch Bình vội vàng chạy đi mời đại phu bắt mạch, lão tiên sinh cau mày kiểm tra vết thương của Phương Tổ, động tác tỉ mỉ, không hề sơ sót, mãi hồi lâu sau mới nói chắc nịch: “Đường trang chủ đừng lo, phu nhân không có chỗ nào đáng ngại, chắc hẳn ngày mai sẽ tỉnh...”

“Không có chỗ nào đáng ngại, vậy tại sao lại bất tỉnh chứ?” Đường Kiều Uyên cố gắng kiềm chế, giọng nói chới với vô cùng, “Hôm qua tiên sinh nói, hôm nay y sẽ tỉnh, hôm nay lại nói là ngày mai, nếu như ngày mai vẫn thế thì sao!”

Mồ hôi rịn đầy trán đại phu, lần này cũng hết cách, đành phải lặp lại lời khuyên: “Đường trang chủ kiên nhẫn chờ một ngày đi.”

“Trang chủ.” Mắt thấy người ấy sắp sửa nổi cơn, Bạch Bình sau lưng kịp thời gọi hẩn, vội vàng trấn an, “Phu nhân cũng coi như khổ trước sướng sau, người đừng nghĩ nhiều...”

Những lời sắp ra khỏi miệng chợt ngưng, Đường Kiều Uyên nghe câu “khổ trước sướng sau” kia, miễn cưỡng tìm về mấy phần lí trí, nặng nề bình tĩnh lại.

Hẩn đau lòng nhìn Phương Tổ, im lặng một lát mới thấp giọng tiễn khách.

Bạch Bình cúi người, rồi đi cùng đại phu, thuận tiện đóng cửa phòng lại cho người ấy.

Bàn tay của Đường Kiều Uyên áp lên má Phương Tổ, chỉ cảm thấy tuy da thịt này ấm áp, nhưng thiếu đi mấy phần hồng hào, chẳng hề hay biết mình không ngủ mấy đêm liền, thật ra sắc mặt cũng chẳng hơn được là bao.

Cơ thể mệt mỏi vô cùng, nhưng không hề muốn chớp mắt, Đường Kiều Uyên chỉ muốn nhìn ngắm Phương Tổ thời thời khắc khắc, mong đợi một khắc nào đó có thể thấy y mở mắt ra. Nhưng ôm hi vọng cả ngày, chỉ càng khiến hẩn thất vọng và sốt ruột hơn mà thôi. Đáy lòng đâu phải không biết cuối cùng Phương Tổ sẽ tỉnh, nhưng vẫn không tìm được lo lắng và sợ hãi, tâm trí khó lòng kiềm chế, suy đoán hết lần này đến lần khác Phương Tổ gặp phải những gì trong núi. Sau cùng suy nghĩ đến mức tinh thần tưởng chừng vụn vỡ, nếu không phải vẫn đang thấp giọng gọi tên Phương Tổ, e rằng đã phát điên rồi.

“Tổ Tổ...” Giọng người ấy hơi khàn, khê khàng trò chuyện với y, như thể làm vậy có thể vơi đi phần nào lo lắng, nói một cách mỉa mai, “Đại phu đã bảo người đáng ra phải tỉnh rồi... Người không chịu tỉnh, là giận

ta ư? Nếu người giận ta để người trong viện một mình, thì người tỉnh lại phạt ta đi, thế nào cũng được, ta chấp nhận hết...”

Người trên giường chẳng biết đáp lời, nhắm nghiền hai mắt.

Đường Kiều Uyên cười cay đắng, chẳng buồn bận tâm mình có thể chống cự đến khi nào, chỉ muốn ở bên đến lúc y tỉnh mới thôi.

Một đêm tĩnh lặng lại trôi qua. Người bên giường ngồi vững như bàn thạch, chỉ qua mấy giờ ngắn ngủi, cả đầu tóc đen lại vụt lên mấy sợi bạc trắng.

Ai biết bên nhau bạc đầu, có được lại giản đơn đến thế.

24. Chương 24: Tóc Đen Bạc Trắng, Xưa Nay Nào Phải Chuyện Buồn, Tất Cả Đều Là Tình Ý Triền Miên

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Ngày chưa hừng sáng, bình minh ló rạng, rốt cuộc Phương Tổ mê man hồi lâu cũng chậm rãi tỉnh lại.

Đôi mắt của người bên giường đục ngầu, ban đầu vẫn chưa hồi thần, đến khi Phương Tổ chập chờn mở mắt, tầm nhìn ngày càng rõ ràng, đưa mắt nhìn hần.

Trong khoảnh khắc, người ấy bỗng chốc tỉnh táo, cổ họng quá khô nên mở miệng hoàn toàn không ra tiếng, nắm chặt tay y.

Phương Tổ không biết mình đã ngủ bao lâu, chỉ có cảm giác uể oải sau giấc ngủ dài, vết thương trên trán nhói đau, khiến y dần dần nhớ lại những chuyện trước khi hôn mê. Cảnh tượng khi đó lần lượt hiện lên, nhất thời trong lòng lại tràn bất an, vô thức nắm lại bàn tay người ấy. Tuy y chẳng còn hơi sức, lại coi đây là vật cứu rỗi duy nhất, gọi khẽ: “Kiều Uyên...”

Đường Kiều Uyên ngồi vậy đã một hai ngày, bấy giờ rốt cuộc mặc nguyên quần áo nằm xuống, chỉ cởi giày ra, ôm lấy y qua lớp chăn, khàn giọng dỗ dành: “Tổ Tổ đừng sợ, chúng ta đang ở nhà... Không sao hết, người tỉnh lại là được rồi, ta đã đợi rất lâu...”

Ngôn từ lộn xộn, Phương Tổ lắng nghe, bấy giờ ý thức mới chợt bừng tỉnh, nhìn màn trướng quen thuộc, cuối cùng cũng cảm thấy may mắn vì đã trốn thoát. Nhưng trong lòng y bỗng chốc trào dâng kinh ngạc và sợ hãi không phải vì thế, mà vì vừa mới nghe được giọng nói thân quen. Gắng gượng sức lực ít ỏi để chậm rãi lách mình, tiếng xương hột kia rơi vào tai không tan, ầm ập chảy vào lòng.

Phương Tổ đưa tay áp lên gò má hốc hác của Đường Kiều Uyên, nương theo ánh nến sáng rực nhìn hần, tầm mắt rơi trên đỉnh đầu bất mất dị thường của hần, hỏi rằng: “Sao người lại...”

“Hử?” Đường Kiều Uyên không nhìn thấy bộ dáng mình, ôm lấy bàn tay ầm ập của y nhẹ nhàng vuốt ve.

Không chờ được câu trả lời, nhưng Phương Tổ chẳng hề dời mắt, tầm nhìn vẫn luôn dừng ở một nơi, thậm chí lo lắng phải chẳng mắt mình mờ rồi, nheo mắt lại để trông rõ. Thấy y như vậy Đường Kiều Uyên cũng sinh nghi, cuối cùng theo ánh mắt y đưa tay giạt xuống lọn tóc, bất ngờ nhìn thấy bên trong lại lẫn mấy sợi bạc trắng.

Người ấy hơi ngạc nhiên, đoạn không kìm được cười khê, dịch về trước mấy tấc, bờ môi rảo hoành đặt lên mi tâm Phương Tổ một nụ hôn, dọc theo sống mũi hôn đến môi, bịn rịn hồi lâu, sau cùng thấp giọng nói: “Tổ Tổ của ta không chịu nổi... Ta ở một mình không vui, đành phải thất thần suy nghĩ trong lòng... Nghĩ nhập tâm quá, không ngờ tóc cũng bạc mất mấy sợi.”

Phương Tổ không biết khi mình mê man Đường Kiều Uyên đã lo lắng ra sao, đầu lòng hỏi: “Kiều Uyên... Người nghĩ gì mà thành ra như thế?”

Đường Kiều Uyên thoáng ngừng lại, ánh mắt nhìn y chan chứa ý cười.

“Ta nghĩ, hồi đó trứng phải tình độc, rốt cuộc đã yêu người thế nào.”

Lời này nằm ngoài dự đoán, Phương Tổ nghe thế dờ người, nhất thời không che giấu được buồn bã căng thẳng trong mắt. Đường Kiều Uyên ôm cả người y trong chần chịt thêm, buông tiếng thở dài hỏi: “Liệu rằng hồi đó có yêu sâu đậm hơn bây giờ không?”

Dứt lời cả phòng im ắng.

Trong đầu trong tai Phương Tổ ong ong, tự hỏi câu này mấy lần mới hiểu rõ dụ ý. Khoé mắt y bắt giắc nóng lên, đầu mũi chua chát tới khó chịu, vết thương vốn chỉ âm ỉ đau, thoáng chốc hứng chịu kích thích đã cảm thấy đau như muốn nứt, vừa ngọt ngào vừa gian nan muôn phần.

“Kiều Uyên...”

Những lời muốn nói đầy ắp trong lòng nhưng lại không thể bật ra, Phương Tổ chỉ nhỏ giọng thì thầm tên hân. Mà sau khi giải bày, người ấy cũng chẳng nhiều lời, không ngừng đặt nhẹ những chiếc hôn đọng đầy yêu thương lên mi tâm y, bầu không khí bỗng hoá yên bình tốt đẹp.

Nắng mai vừa ửng, ngoài cửa sổ tối tăm bất chợt ánh lên sắc đỏ rực rỡ.

Phương Tổ đưa mắt nhìn qua, mừng vui khôn xiết, tất cả tai hoạ hiểm cảnh, cam go sợ hãi đều đã qua. Nhớ lại khi xưa toàn thân áo đỏ nhìn người ấy một cách ngỡ ngàng, uống rượu hợp cần, cho đến bây giờ khi tâm ý tương thông. Mọi chuyện vụt trôi trong chớp mắt, mà tưởng đã trải qua khó khăn nghìn trùng. Sau tất cả, cuối cùng mới chân chính có nhau.

Là có nhau thật sự.

Phương Tổ không còn lo được lo mất nữa, không phải chỉ vì tình ý bộc lộ rõ rệt nơi người ấy... Mà còn vì y chợt nhiên cảm thấy, chỉ e trên đời này sẽ chẳng có ai yêu Đường Kiều Uyên hơn y.

Không thẹn là người được Đường Kiều Uyên đối xử thật lòng, không thẹn khi được trời cao ban ơn, trải qua bao thử thách từ những tai kiếp trước, khiến y có dũng khí ở bên người ấy...

Người nằm bên cạnh thả lỏng tinh thần và thể xác, thoáng chốc mệt mỏi nhưng cũng an yên chìm vào giấc ngủ. Phương Tổ đưa tay đến gần, nhẹ nhàng cảm một lọn tóc đen của hân, nâng trong lòng bàn tay nhìn kĩ, cảm thấy ghen ngào.

Lát sau trời sáng, ngoài hiên truyền đến tiếng bước chân.

Cửa phòng khẽ vang, người vào trong phòng vẫn là Bạch Bình. Cô nương bưng thuốc tiến lên, lúc nhìn sang giường chợt ngạc nhiên dừng bước. Phương Tổ nghiêng đầu nhìn cô, đưa ngón tay kề bên môi, cong mắt cười với cô một cách yếu ớt.

Bạch Bình bưng bát thuốc đứng yên một lát, kể đó bật cười xúc động, đến gần đặt bát thuốc lên bàn con, hành lễ nói: “Khi phu nhân hôn mê chỉ ăn rất ít đồ lỏng, để nôi tì vào bếp nấu chút cháo ạ.”

Đúng là Phương Tổ đói thật, gật đầu một cách cảm kích, đáp nhẹ một tiếng “Ừ”.

Đợi sau khi cô ra ngoài, rốt cuộc y cũng ngồi dậy, động tác đơn giản mà tốn mất một nửa sức lực, thậm chí ngồi dậy xong trước mắt còn thấy tối sầm. Phương Tổ ôm trán giẫy giụa, đắp chiếc chăn mỏng cho Đường Kiều Uyên, cẩn thận đưa tay qua người hân lấy thuốc uống.

Thuốc tuy đắng, nhưng lại đúng lúc giải khát.

Phương Tổ uống xong thì ngồi tựa vào đầu giường, đã không còn buồn ngủ nữa, nhưng chẳng muốn xuống giường vì kiệt sức. Trong bụng rỗng tuếch, thầm nghĩ mình yếu thế này quá nửa là do đói quá.

Mới nghĩ không lâu, Bạch Bình đã thành linh quay lại, trong tay bưng một bát chè trứng gà, cẩn thận đưa cho y: “Phu nhân ăn tạm đi ạ, cháo phải đợi thêm một lát.”

“Đa tạ Bạch Bình cô nương...” Phương Tổ đã uống nước thuốc ấm áp, cổ họng dễ chịu hơn nhiều, thật lòng cảm ơn cô, sau đó hỏi tiếp, “Bạch Bình cô nương, ta đã ngủ bao lâu rồi?”

“Hơn một ngày ạ.” Bạch Bình đáp khẽ, lại láu lỉnh nói, “Sao bây giờ phu nhân vẫn còn lạnh nhạt với nô tì như thế?”

Phương Tổ bưng bát sứ trong tay, nghe vậy lúng túng đỏ mặt.

Bạch Bình cảm thấy thú vị, nhưng không trêu y nữa, biết y xấu hổ bao nhiêu, cũng chẳng cần y trả lời, lặng lẽ hành lễ lui ra.

Phương Tổ ngược mắt nhìn bóng lưng cô rời đi, lại rũ mắt nhìn bát chè nóng hổi, cong môi thoải mái.

Gần đến giờ Thân[1] hôm ấy, Đường Kiều Uyên mới ngủ bù được một giấc say sưa.

[1] Giờ Thân: Từ 15h – 17h.

Người ấy vừa mở mắt ra đã tìm Phương Tổ, nhưng không thấy người trên giường, trong lòng tức khắc căng thẳng, gạt chăn xuống giường ngay. Nhưng trong phòng im ắng, cũng chẳng có bóng Phương Tổ. Lòng Đường Kiều Uyên như lửa đốt, bất chấp áo quần xộc xệch, đang định bước nhanh ra ngoài, bất chợt nghe thấy tiếng vén rèm.

Phương Tổ đi từ ngoài vào, tầm nhìn đối diện với hán, ngơ ngác chớp mắt cười hỏi: “Kiều Uyên, người tỉnh rồi à?”

Trái tim Đường Kiều Uyên dội mạnh, đi lên ôm y vào lòng, hai tay siết chặt, sau khi bình tĩnh mới hỏi: “Tổ Tổ đi đâu thế?”

Phương Tổ cong mắt, ôm lại hán, nhưng lại ngần ngại trả lời, có hơi do dự.

“Chỉ... Ra ngoài một lát, không ngờ người lại tỉnh giấc...”

Người ấy không sao yên lòng, hoàn toàn không phát hiện vẻ khó xử của Phương Tổ, gặng hỏi: “Ra ngoài đi đâu?” Lúc nói chuyện cúi đầu nhìn y, trong mắt tràn đầy lo lắng.

Phương Tổ không cầm lòng nổi khi được hán quan tâm, đành phải đỏ mặt đáp khẽ: “Kêu người đun nước, trên người... Có mùi khó chịu...”

Đường Kiều Uyên ngẩn người, sau khi hiểu ra không kìm được cười khẽ, còn cố ý ngửi một hơi trên cổ y, nom sắc mặt y đỏ hơn, lên tiếng: “Sao vẫn thơm thế này?”

Phương Tổ đẩy hán, nhưng gần như chẳng có tí sức nào.

Đường Kiều Uyên thích chí, lát sau nhác thấy sắc đỏ trên gương mặt kia nhạt bớt, thoáng chốc thôi cười, lại căng thẳng hỏi: “Khó chịu à?”

Phương Tổ nhắm mắt lắc đầu, ngả người về trước, mượn sức tựa vào người hán nghỉ ngơi giây lát, cố gắng trả lời một cách thoải mái: “Không sao, chỉ là vẫn hơi nhức đầu thôi.”

Người ấy nghe xong đau lòng khôn xiết, vuốt nhẹ dải băng sau đầu y, hơi dịch người y sang bên, tránh dè phải vết thương trên trán y.

Lúc này đây Đường Kiều Uyên mới nhớ lại nguy hiểm ngày đó, chuyện đến bây giờ, hán vẫn không biết Phương Tổ đã phải đối mặt một mình với những gì, cũng chẳng dám hỏi thẳng, chỉ e trong lòng Phương Tổ nhớ lại sợ hãi.

Lòng hán băn khoăn nên im lặng không nói, chỉ chậm rãi vuốt ve sau đầu Phương Tổ, không ngờ lát sau, Phương Tổ lại chủ động kể chuyện này cho hán nghe.

“Kiều Uyên, ta đã giết hai người...” Phương Tố lên tiếng, tuy không còn sợ hãi như hôm đó nhưng trong giọng nói vẫn mang theo trầm lắng, hơn cả là huyệt hắng mịt mù.

Đường Kiều Uyên nghe rõ, lắc đầu, chẳng sợ lời nói quá mức ác độc, thẳng thừng trấn an: “Cho dù người không giết, chúng cũng sẽ chết trong tay ta.”

Phương Tố im lặng, như thầm suy nghĩ điều gì đó.

Người ấy chỉ cho là y khó lòng chấp nhận, nên cứ chờ đợi kiên nhẫn, chẳng ngờ lát sau lại nghe y nói những lời khiến mình vô cùng ngạc nhiên, cực kì bình tĩnh, không hề hoảng sợ.

Phương Tố nói: “Nghĩ lại thì, vẫn là ta tự tay... Thì hơn... Có thể để người bớt đi lo lắng, không đến mức cảm thấy ta yếu ớt như thế...” Y vừa nói vừa ngẩng đầu nhìn dáng vẻ người ấy, “Chỉ ít tin rằng ta có thể tự bảo vệ mình, bớt phải hao tâm, tóc sẽ bớt bạc.”

Trong lời y nói chứa chan tình ý, khiến đáy lòng Đường Kiều Uyên ấm áp, như thể nắng ấm rót vào trái tim.

Trong khoảnh khắc, người ấy mỉm cười hân lên má y, trả lời dịu dàng mà kiên định: “Ta tin người có thể tự bảo vệ mình, nhưng cũng không thể lơ là cảnh giác, từ nay về sau nhất định phải bảo vệ người cẩn thận hơn... Mấy sợi tóc bạc có là gì chứ? Đây chỉ xem như khởi đầu, sau này bên nhau cả đời, rồi sẽ đến ngày bạc đầu giai lão.”

Tóc đen bạc trắng, xưa nay nào phải chuyện buồn, tất cả đều là tình ý triền miên.

Phương Tố nghe rõ từng câu từng chữ, cong mắt mỉm cười, đáy lòng hạnh phúc.

25. Chương 25: Nhưng Ta Chỉ Cần Một Kiều Uyên Là Đủ Rồi...

Qua khoảng một tuần vết thương trên trán mới đỡ, Đường Kiều Uyên tháo lớp băng trắng xuống cho Phương Tố lần cuối, thấy vết thương kia đã đóng vảy hoàn toàn, cuối cùng mới thở phào nhẹ nhõm.

Người ấy đau lòng xoa nhẹ vùng da lành lặn bên cạnh, hỏi y: “Còn đau không?”

Phương Tố lắc đầu, Đường Kiều Uyên chẳng dám chạm mạnh, nhưng bản thân y lại không kiêng dè, cầm

ngón tay hần đưng nhẹ vào, trả lời: “Ấn thì hơi đau... Nhưng không thấy nhức đầu nữa.”

Đường Kiều Uyên cau mày, vội kéo tay y xuống cầm trong tay mình, giọng nói thoảng mang theo trách cứ: “Đừng đưng vào, vừa mới tháo băng, không biết phải dưỡng thương bao lâu nữa.”

Phương Tổ cong môi, không phản bác, gật đầu trả lời hần: “Ta sẽ cẩn thận mà.” Dứt lời trong đầu bất chợt hiện lên chuyện cũ.

Nhớ lại cách đây rất lâu, khi đó Phương Tổ thăm hại thể nào, giờ hồi tưởng lại chỉ thấy buồn cười mà thôi. Nhưng dù có thấy thú vị, nom bộ dáng căng thẳng của người ấy lại chẳng đành lòng kể ra, để khỏi làm hần đau lòng.

Phương Tổ muốn kể chuyện bị phạt quỳ hồi bé, y đã quên mất lí do bị nhị nương phạt rồi, chỉ nhớ đêm đến, y mệt không chịu đưng nổi, nhưng vẫn bị phạt suốt đêm, ở trong viện tự kiểm điểm ngoài cửa.

Cứ quỳ mãi, nhỏ tuổi không đủ sức chịu đưng, Phương Tổ nhanh chóng ngủ gật, đầu gật gù, cuối cùng thân người đổ *rầm* xuống, trán đập vào đất, tình cờ bị một hòn đá nham nhở làm rách một tắc da.

Phương Tổ đau đến mức khóc oai oái, cha Phương đứng dậy đi ra xem, bấy giờ mới không kìm được đưa y về phòng nghỉ ngơi. Mà mẹ hai trông thấy giọt máu ứa ra trên đầu y, sau khi lườm cho một cái thì cũng không làm khó nữa.

Rõ ràng ngã toác đầu mà Phương Tổ bé nhỏ lại thấy may mắn, rốt cuộc cũng được ngủ trên giường. Vết thương trên đầu không có tiền mua thuốc bôi quý giá, chỉ đắp qua loa mấy lá thuốc mà cha Phương hái trong rừng, chẳng mấy chốc cũng lành lặn như cũ.

Bây giờ dù có nhìn kĩ, cũng không phát hiện nữa vết sẹo.

Phương Tổ vừa nghĩ, vừa vô thức giơ tay lên, theo trí nhớ chạm vào chỗ đó, đưa mắt nhìn Đường Kiều Uyên: “Kiều Uyên, vết thương của ta khá sâu, sau này sẽ để lại sẹo à?”

Ban nầy Đường Kiều Uyên thấy y thất thần chẳng biết đang nghĩ gì, bấy giờ nghe thể không khỏi bật cười, hôn nhẹ lên chỗ gần vết thương của y, trả lời: “Đại phu nói là không đâu, tuy ta không biết kết quả ra sao, nhưng có sẹo hay không cũng chẳng quan trọng.”

“Ừm?” Thần sắc Phương Tổ hiện lên do dự, không đồng tình lắm.

Y không phải nữ tử, sẽ không để ý mình có tuần tú hay không. Nhưng dù thế, y cũng không muốn mình trở nên xấu xí, huống hồ bây giờ còn có bạn đời ở bên... Trong mắt y, ngoại hình của Đường Kiều Uyên nổi bật, vốn dĩ đáng có được người tốt hơn, Phương Tổ không muốn khi mình đứng bên người ấy sẽ không thể ngẩng đầu, chỉ e để lộ vết sẹo sẽ làm mất mặt hần.

Phương Tố nghĩ vậy trong lòng, ngoài miệng lơ đãng nói ra: “Trên trán có sẹo, người khác nhìn thấy sẽ sợ...”

“Có gì mà sợ chứ.” Đường Kiều Uyên nâng cằm y quay ra nhìn, tỏ vẻ trầm ngâm suy nghĩ, đoạn cố trưng ra đứng đắn, trả lời, “Sẽ không sợ đâu, lại còn cảm thấy đặc biệt ấy chứ, ta có thể sửa miệng gọi người là ‘Tố Tố xấu.’” Người ấy vừa nói, vừa cố ý đưa tay áp lên một bên má y, “Đây là Tố Tố đẹp.” Sau đó lại đổi sang bên kia, vui vẻ nói, “Đây là Tố Tố xấu.”

“Ồ? Tố Tố tốt như vậy, ta lại có đến hai người.” Đường Kiều Uyên cười ôm y vào lòng.

Phương Tố không khỏi buồn cười, nụ cười tràn đầy trong mắt, được người ấy ôm chặt, đưa tay vòng ra sau lưng hắn.

Trong lòng ngọt như uống mật, y đã trải qua đau thương ngày bé cùng với hiểm cảnh mà có lẽ người khác cả đời cũng chẳng gặp phải, vì thế giờ đây thật lòng biết ơn, mừng vui bất ngờ vì mình, có thể ở bên một Đường Kiều Uyên như thế.

Phương Tố chẳng muốn buông tay, nghe Đường Kiều Uyên nói đùa, dịu dàng dỗ dành: “Tố Tố của ta là đẹp nhất, cho dù có sẹo, cũng vẫn là đẹp nhất.”

Dứt lời, người ấy cúi đầu hôn lên tóc y.

Phương Tố không muốn phá hỏng bầu không khí vui vẻ, nhưng cuối cùng không kìm được động đậy, cách xa hắn mấy tấc mới do dự nói: “Kiều Uyên, ta chưa gội đầu mấy ngày rồi...”

Đường Kiều Uyên hơi ngệt ra, đoạn nhướn mày bật cười, thầm nghĩ trước đây rõ ràng Phương Tố của hắn sẽ không phát ngôn những lời như thế. Mới mười mấy hôm trước, Phương Tố vẫn còn lúng túng đỏ mặt vì đun nước tắm, không ngờ bây giờ đã có thể trêu chọc hắn thế rồi.

Người ấy cười hồi lâu, đưa tay xoa mái tóc “mấy ngày chưa gội” của Phương Tố, gật đầu nói: “Vậy chỉ bằng ta gội cho người, nhưng sắc trời đã tối, vừa hay cũng nên tắm rồi.”

Phương Tố gật đầu, Đường Kiều Uyên xuống giường đứng dậy, sai người trong viện đun nước, lúc ra ngoài hành lang chợt nhớ đến điều gì, gõ lên cửa sổ bảo: “Tố Tố, nếu đã tháo băng thì ngày mai ra ngoài đi dạo nhé, người cũng ở lì trong phủ nửa tháng rồi.”

Phương Tố lập tức đáp “Được”, chỉ vì đã thành thói quen, chẳng dặng nói với người ấy chữ “Không”. Đến khi tiếng bước chân bên ngoài xa dần, y mới từ từ ngấn ra, lại nghĩ đến vết sẹo trên trán, dấu sao vẫn không muốn cho người lạ nhìn thấy...

Đang phiên muộn thì lại có tiếng người đến gần, lát sau cửa phòng bị gõ nhẹ đẩy ra, cô nương đi tới ngoài rèm dừng lại hỏi thăm: “Phu nhân, nô tì mang thuốc đến cho người, nếu người rảnh thì nô tì sẽ tiến vào.”

“Được.” Phương Tổ gật đầu đồng ý Bạch Bình vén rèm đi vào, cong mắt đưa thuốc vào tay y, nghe y xấu hổ nói tiếp, “Làm phiền Bạch Bình cô nương.”

Bạch Bình đã quen cách nói khách sáo của y, lòng biết chỉ là tính y vốn thế, chứ chẳng phải cố tình xa cách, thế nên không trêu y như trước nữa, chỉ cười rồi đáp một câu: “Phu nhân khách sáo rồi ạ.”

Bưng bát thuốc trong tay, Phương Tổ im lặng nhìn, dứt khoát không cần thìa mà cầm bát uống hết, đắng đến mức cau mày.

Bạch Bình đứng cạnh trông thấy cười khẽ, sau khi nhận lấy bát không thì hỏi: “Phu nhân có cần mút quả không ạ? Nô tì đi lấy cho người.”

“Không cần.” Phương Tổ xua tay, “Đắng một lát là hết... Bạch Bình cô nương, thuốc này phải uống đến khi nào, vết thương trên trán ta đã đóng vảy rồi, cũng không thấy vằng đầu nữa, hôm nay tháo băng, đã đỡ rồi.”

Y nói chuyện vừa nghiêm túc vừa khéo léo, nhưng ẩn ý bên trong vẫn nháy mắt bị người tinh ý như Bạch Bình nghe ra. Cô cười thầm một tiếng, càng cảm nhận rằng tuy Phương Tổ thông minh, nhưng nhiều lúc lại hết sức ngây thơ, trong lòng nghĩ gì cũng hiện hết trên mặt. Mấy câu ban nãy thoát nghe đơn giản, nhưng thật ra là than phiền tố khổ, không muốn uống thuốc này nữa.

Bạch Bình cố ý không vạch trần, cũng trả lời y một cách nghiêm túc: “Đúng là vết thương đã đóng vảy rồi, nhưng chưa thể coi là đỡ được, phu nhân vẫn cần phải tĩnh dưỡng, thuốc vẫn còn mấy thang nữa, tốt nhất vẫn nên uống cẩn thận ạ.”

Đôi mắt đầy trông mong của Phương Tổ thoát hiện lên vẻ thất vọng, không nói gì nữa, gật đầu một cách ngoan ngoãn.

Bạch Bình cười *phụt* một tiếng, vội vàng giơ tay áo lên che miệng, vui vẻ khôn xiết, thật sự không nỡ bắt nạt y nữa, an ủi nói rằng: “Phu nhân kiên trì thêm mấy ngày, sau này nô tì đưa thuốc đến sẽ mang cho người ít mút hoa quả.”

Nhưng mà cô không an ủi còn được, cô vừa an ủi, Phương Tổ lại xấu hổ đỏ bừng hai má, tâm tư giấu kín bị vạch trần không thương tiếc, mười chín tuổi rồi mà vẫn còn sợ thuốc đắng, lại còn bị một cô nương phát hiện, đúng là xấu hổ quá đi.

Phương Tổ rũ mắt mím môi im lặng, Bạch Bình lo nếu còn cười nữa thì sẽ khiến y khó xử hơn, cố ý nói lảng sang chuyện khác: “Phải rồi phu nhân, buổi sáng trang chủ từng nói với nô tì, nói là khí hậu mùa hè ngày càng nóng bức, cần may cho người mấy bộ đồ mới mỏng nhẹ thoải mái. Lúc người mới đến quần áo đã bị lấy đi rồi, bây giờ cần phải sắm thêm, tốt nhất vẫn nên hỏi sở thích của người.”

“Ừm?” Sự chú ý của Phương Tổ bị dời đi đúng như dự đoán, ngược mắt nhìn cô, lắc đầu trả lời, “Ta thì thể nào cũng được, cứ tùy ý đi, không cần quan tâm đến sở thích của ta...”

“Làm sao mà không quan tâm được chứ.” Bạch Bình cười bảo, “Người thích thì trang chủ mới thấy hài lòng, nếu không dù đồ có tốt đến đâu, trang chủ cũng có thể ném hết ra sân.”

Chỉ là một câu nói đùa, thế mà Phương Tổ bất chợt căng thẳng, vội vàng trả lời: “Vậy thì chọn màu nhạt thôi... Ta thích hết, vứt đi đáng tiếc lắm.”

“Vâng.” Nghe thế, Bạch Bình cúi người nói, “Nô tì nhớ rồi ạ.”

Nghe ra ý cười trong lời cô, Phương Tổ bất giác hiểu ra, biết Bạch Bình lại thừa lúc y căng thẳng mà trêu đùa thiện ý rồi. Gì mà vứt hết ra sân, chẳng phải những bộ trang phục y đang dùng đều nằm gọn trong ngăn kéo đấy sao?

Phương Tổ bất đắc dĩ nhìn cô nương trước mắt, không biết phải nói gì.

Đúng lúc ấy, Đường Kiều Uyên ra ngoài sai người đun nước quay lại. Bạch Bình nghiêng người, lúc người ấy đi vào thì hành lễ với hấn, mang bát không rời phòng, để hai người ở riêng.

Đường Kiều Uyên ngồi lên giường, vén mái tóc dài xoa tung đằng sau của Phương Tổ ra một bên đằng trước, đưa tay chạm vào gáy y, xem thử y có nóng toát mồ hôi hay không. Nhưng lòng bàn tay cảm thấy ẩm áp, chẳng hề phát hiện mồ hôi, bèn hỏi thẳng rằng: “Tổ Tổ nóng không?”

“Canh giờ này thì không.” Phương Tổ lắc đầu, “Buổi trưa cũng thấy hơi oi, nhưng mà ta ít ra mồ hôi lắm, nên không thấy dính dớp khó chịu.”

“Nhưng vẫn sẽ không thoải mái.” Đường Kiều Uyên cười nói, “Về sau nếu người thấy oi, thì sai người đi vào hầm băng lấy băng, làm canh đậu xanh lạnh cho người uống.”

Phương Tổ chưa từng nghe đến hầm băng, thoáng chốc tỏ ra tò mò. Đường Kiều Uyên nhận ra, cười bảo: “Ngày mai đưa người đi xem.”

“Ừ.” Phương Tổ vui vẻ gật đầu.

Nước nóng để tắm vẫn chưa chuẩn bị xong, Đường Kiều Uyên chờ cùng y, rảnh rỗi hỏi tiếp: “Tổ Tổ và Bạch Bình vừa nói chuyện gì vậy?”

“Ừm... Bạch Bình cô nương nói, muốn mua thêm ít trang phục mùa hè cho ta.” Phương Tổ kéo một ống tay áo của mình, trả lời, “Kiều Uyên, đồ ta mặc đã mỏng lắm rồi, không cần phải mua thêm đâu, thật đấy.”

“Phải chứ.” Đường Kiều Uyên tỏ ra đứng đắn, “Ta có đến hai Tổ Tổ, trang phục của một người làm sao đủ mặc.”

Ban đầu Phương Tổ nghệt ra, sau đó chợt hiểu, nhớ đến những lời người ấy từng nói trước đây, chưa kịp bật cười đã bị người ấy ôm lấy hôn hai cái.

“Làm gì cũng phải hai phần.”

Phương Tổ thấp giọng cười mãi, lát sau mới nhẹ nhàng nắm lấy ngón trỏ của hắn, khẽ khàng trả lời: “Nhưng ta chỉ cần một Kiều Uyên là đủ rồi...”

Đường Kiều Uyên cong môi, nắm lại tay y, mười ngón tay chậm rãi đan siết.

26. Chương 26: Chỉ Nguyện Ở Bên Phương Tổ Đời Đời Kiếp Kiếp, Mãi Không Chia Lìa.

Đầy tớ mang mấy thùng nước nóng vào phòng, đổ vào bồn tắm, hơi nước lượn lờ bốc lên phía sau bình phong.

Phương Tổ đến gần, tay trái xắn tay áo, tay còn lại thử nhiệt độ của nước. Cảm thấy nước tắm hơi nóng, thầm nghĩ chờ thêm một lát, ai ngờ người sau lưng thình lình ôm lấy y, vòng tay ra trước cởi quần áo y.

“Kiều Uyên?”

“Ừm.” Người ấy đáp khẽ, không hề che giấu dự vọng trong lòng, nghiêng đầu ngậm lấy vành tai y, nhẹ nhàng gặm cắn. Cơ thể phía sau ngày càng kè sát, lên tiếng dỗ dành, “Đi tắm nhanh nào...”

Phương Tổ ngửa ngáy cười nhẹ, nghiêng đầu muốn tránh, nhưng hông bị ôm chặt, chẳng giây được mấy tấc.

Người ấy hôn y, nhưng lại cố ý trêu đùa, không khỏi làm y ngây dại khó cưỡng, chất giọng trầm lắng khiến y nhẹ cười. Thân dưới chẳng có mấy lớp, rất nhanh đã bị khơi lỏng.

Phương Tổ đè bàn tay của Đường Kiều Uyên bên hông mình lại, cuối cùng can ngăn: “Nước nóng quá, chờ lát nữa đi...”

Đường Kiều Uyên lại cảm thấy rất vừa ý, trả lời: “Mùa hè cũng nên ngâm nước nóng, tắm nước lạnh không tốt đâu.” Dứt lời kéo áo y xuống, kể đó là tắm khổ đơn sơ, lột sạch cả người Phương Tổ.

Không khí quanh bồn nước nóng đều là ẩm ướt và ẩm áp, Phương Tổ không lạnh, gò má bị hun đỏ bừng. Đường Kiều Uyên thích nhất là vẻ mặt này của y, bàn tay vuốt ve gò má ẩm áp giây lát, xoay người y lại, cầm tay y đặt bên hông, ham muốn hiện rõ.

Trước đây Phương Tổ vẫn luôn xấu hổ mà phối hợp, không từ chối cũng chẳng chủ động. Lần này ngón tay lại chỉ run lên rất khẽ, sau đó động tác dịu dàng, vừa ngẩng đầu đón nhận nụ hôn của hắn, vừa giúp hắn cởi dây lưng, mặc cho tầng tầng lớp lớp y phục trơn tuột rơi trên mặt đất.

Đường Kiều Uyên thoáng thấy mềm lòng, vẫn còn giữ lại ký ức của lần động phòng hoa chúc đầu tiên với Phương Tổ. Khi đó tuy trúng tình độc, hình ảnh có phần mờ lung, nhưng hắn vô cùng rõ ràng tình cảm trong đó. Chỉ cần nghĩ đến dáng vẻ ngoan hiền mơn mớn của Phương Tổ, toàn thân hắn lại không khỏi nóng bừng, chỉ muốn quần quýt khôn nguôi.

Mà sau khi giải độc, quyết định không kiềm chế dục vọng nữa, lần đầu tiên tuân trào một cách chân chân chính chính.

Giờ khắc này đây Đường Kiều Uyên đã có thể nhận rõ tình ý sâu nặng trong lòng. Tập nhiều thành quen cũng được, lâu ngày sinh tình cũng tốt, bất kể là mờ lung mê muội hay là tâm tư sáng tỏ, hắn đều chỉ yêu Phương Tổ, mà sau khi yêu vẫn chưa từng quên.

Phương Tổ từng nghĩ mình đánh mất hắn, nhưng sau khi rời đi lại được hắn đón về rất nhanh. Khi đó giữa hai người thoát trông vẫn như cũ, nhưng trong lòng đôi bên biết rõ, sâu trong suy nghĩ đã lẫn khuất theo mấy phần dị thường. Mãi đến sau này Phương Tổ gặp phải hiểm cảnh, rốt cuộc Đường Kiều Uyên mới tỉnh ngộ, biết hành động gửi gắm chân tình của mình vốn dĩ chỉ là phí công vô ích, bởi vì hắn vốn đã đem lòng yêu Phương Tổ sâu đậm, chân tình chưa từng thu về dù chỉ một giây, từ trước đến nay vẫn luôn yêu không kể xiết...

Vì thế từ đó đến giờ, tâm ý trong lòng hai người hoàn toàn bộc lộ, bên nhau còn gắn bó keo sơn hơn cả khi trước, chỉ sợ không làm mọi người trong phủ ngán chết.

Đường Kiều Uyên nhìn Phương Tổ, lúc nào cũng muốn hôn y, chạm vào y, thân mật với y. Nhưng trên trán Phương Tổ bị thương, đôi khi lại nhức đầu, người ấy thương ơ là thương, đành phải lặng lẽ kiềm chế dục vọng trong lòng. Đêm đến hôn y trên giường triền miên, lần nào cũng có phản ứng, Đường Kiều Uyên đành phải vỗ về sau lưng Phương Tổ, đợi y dần thôi thở gấp, đổ y ngủ say, sau đó mới một mình đi dội nước lạnh, tự dập lửa dục.

Phương Tổ không nói, nhưng trong lòng biết hết.

Đến ngày hôm nay rốt cuộc vết thương của Phương Tổ cũng đỡ hơn nhiều, không phải chỉ có mình Đường Kiều Uyên chẳng muốn kiềm chế thêm nữa.

Phương Tổ nhắm mắt hôn lại, đầu lưỡi chủ động tìm vào khoang miệng người ấy. Cánh tay Đường Kiều Uyên siết chặt, thương yêu ngậm lấy giây lát, thở gần bế y vào trong bồn tắm.

Nước tắm ấm nóng bao quanh cơ thể, vốn là giữa hè mà sắc mặt Phương Tổ bị hun tới mức ửng đỏ, da thịt trắng ngần toàn thân phỉm hồng. Chỉ qua một lát, một người trước nay ít đổ mồ hôi như y cũng rịn ướt hết cả cổ.

Ấm áp khiến Phương Tố mềm nhũn, tựa vào vai Đường Kiều Uyên, mặc hai tay hấn vỗ về cơ thể. Trong lòng vừa nghĩ bồn tắm không đủ rộng rãi, chỉ e sẽ không mấy tiện, người ấy lại bất chợt lui đi hơi thở mờ ám, săn sóc cẩn thận đỡ nửa bên mặt y, gáo gỗ múc nước chậm rãi đổ lên tóc y, giúp y gội sạch tóc.

“Người cẩn thận vết thương đó.” Đường Kiều Uyên dỗ dành, chỉ sợ tự nhiên y lại cử động đầu.

Nghe thế, Phương Tố dựa vào hấn không nhúc nhích, đây không phải lần đầu bị thương, tất nhiên sẽ biết làm sao cho cẩn thận. Y khẽ kháng khép mắt, thoả mãn tận hưởng, cả trái tim như thể ấm áp, mãn nguyện đến mức gần như muốn quên tên họ bản thân.

Động tác của Đường Kiều Uyên hết sức dịu dàng, cong môi nhìn ngắm dáng vẻ biếng nhác của y, làm việc hầu hạ người khác mà vô cùng đắc ý, lại còn cực kì hăng say.

Động tác nhẹ nhàng và từ tốn quá đổi, qua rất lâu sau, Đường Kiều Uyên mới tắm sạch từ đầu đến chân Phương Tố. Nước ấm nguội dần, hấn bế người đã mơ màng chìm vào giấc ngủ ra, lau khô nước mang lên giường.

Phương Tố nửa tỉnh nửa mê trở mình, tóc vẫn còn ướt làm ẩm một mảng ga giường. Đường Kiều Uyên vội vàng cầm lên, bọc vào khăn khô, vừa lau một cách kiên nhẫn, vừa đưa một tay ra nhéo má y, nói: “Tố Tố dậy đi, tóc còn đang ướt, cứ vậy mà ngủ sẽ cảm lạnh đấy.”

Phương Tố mơ màng tỉnh lại, nghiêng đầu nhìn hấn, thần trí dần dần tỉnh táo, giang hai tay ra với hấn.

Đường Kiều Uyên cong môi, tạm dừng động tác trong tay, ôm Phương Tố lên. Cứ tưởng Phương Tố chỉ muốn ngồi dậy, nào ngờ y lại nương theo tư thế ngẩng đầu hôn hấn, cánh tay ấm áp ôm lấy cổ hấn, nhân lúc hai người không vật che thân, nhẹ nhàng kích thích hấn.

Đôi người Đường Kiều Uyên tức khắc sa sầm, lúc này đầu thể nhện thêm được nữa, nhanh chóng giành lại thể thượng phong, hôn đến mức lưỡi Phương Tố tê rần.

“Kiều Uyên...” Phương Tố gọi khẽ.

Bên gối, hộp hương cao lạng lẽ mở ra, chất cao mát lạnh được ngón tay nóng như lửa đốt khuấy động trong cơ thể. Gót chân Phương Tố đạp lên chần gấm, đến khi không nhịn nổi nữa, một chân nhấc lên vòng qua thắt lưng vững chãi của người ấy, âm thầm thúc giục hấn mau nhanh lên.

Trong mắt Đường Kiều Uyên hiện lên ý cười, rút ngón tay lại, đưa vật hùng hực đã mấy ngày kìm nén đến gần vùng kín mê hồn của Phương Tố, như thể cố ý giày vò, cực kì chậm rãi đẩy vào. Phương Tố cắn môi rên rỉ, hé miệng thở gấp khi vật kia vẫn chưa vào tận gốc, đôi mắt ướt nước nhìn hấn.

“Tố Tố đau không?”

Người ấy hôn nhẹ lên khoé mắt y, Phương Tổ nghe thế lắc đầu, dụi má vào hần.

Đường Kiều Uyên cười khê, ôm y ngồi dậy, hạ bộ lập tức vào sâu. Phương Tổ bị giày vò đến mức hông như mềm nhũn, lặng lẽ ngồi trên, đợi hồi lâu không thấy động tĩnh, chẳng biết nghĩ sao lại nhắm mắt vịn vai người ấy, tự mình cử động từ trên xuống dưới.

“Ừm...” Hai má Phương Tổ nóng bừng, mặc kệ bản thân buông thả đầy đưa, đôi ngươi dần dần mê loạn, dụi đầu bên cổ người ấy liếm mút lung tung.

Đường Kiều Uyên nặng nề thở gấp, bấy giờ được như ý muốn, trong lòng hết sức thoả mãn, vẫn tận hưởng sự chủ động của Phương Tổ, chỉ thỉnh thoảng nâng mông y, thúc mạnh vào nơi nhạy cảm tận sâu, sau đó có thể nghe thấy tiếng rên ngọt lịm cất lên.

Phương Tổ ngày càng hứng tình, eo lưng vừa đau vừa mệt cũng chẳng muốn dừng lại. Nhưng đúng là càng lúc càng mất sức, đành phải ngồi trên người ấy cọ khê, nơi tiếp xúc dính sệt một mảng, tạo ra tiếng nước ẩm ướt.

Đường Kiều Uyên vuốt mái tóc dài còn ẩm của y, thấy y mệt nhoài thì đổi quyền chủ động, giữ hai mông y thúc vào, đưa đẩy kịch liệt, dáng vẻ khác hẳn vừa nãy. Phương Tổ bị dập vào có hơi nghẹn ngào, không kìm được cắn lên vai hần, khoái cảm ngày càng rõ rệt, lát sau vết răng hằn sâu, cao trào đạt cực khoái.

Đường Kiều Uyên ôm y vào lòng một cách thoả mãn, như thể muốn đòi lại nhẵn nại trước đây, đè y xuống giường, rất nhanh lại bắt đầu đợt tiến công mới...

Ánh nến suốt đêm chẳng tắt, màn giường lay động không thôi.

Hôm sau, Phương Tổ tự mình chợt tỉnh thì đã qua nửa ngày trời. Vốn dĩ đã bảo muốn ra ngoài đi dạo với người ấy, nhưng thật sự toàn thân mềm oặt, xương cốt như bị tháo rời, cử động một cái cũng lười, càng đừng nói đến xuống giường ra cửa.

Đường Kiều Uyên lại chẳng nhắc đến, biết đêm qua mình hơi quá đáng, nhớ lại bản thân nhìn thấy Phương Tổ gọi tình như vậy, quả thật khó lòng kiềm chế, vì thế bấy giờ cứ để y ngủ, chỉ đánh thức y khi đến giờ cơm.

Đợi sang hôm sau nữa, tinh thần Phương Tổ phần chấn lại, Đường Kiều Uyên mới đưa y ra ngoài.

Phương Tổ ngồi trong xe ngựa, bánh xe đều đặn lăn về phía trước, chẳng biết sẽ đi đâu. Bên ngoài rèm xe ngày càng im ắng, đã ra khỏi thành, Phương Tổ cực kì hào hứng, quay đầu tò mò hỏi: “Kiều Uyên, chúng ta đi đâu thế?”

“Đi vào trong miếu.” Người ấy ngồi gần lại, nhìn ra bên ngoài cùng y, cười nói, “Ta muốn đưa ngươi đến miếu lễ phật, sau này hi vọng ngươi được bình an cả đời.”

Đôi người Phương Tổ dụ đi, mỉm cười nhìn hần.

Ngôi miếu này xây giữa sườn núi ngoài thành, sau khi xe ngựa rời thành khoảng chừng một giờ mới đến. Phương Tổ được Đường Kiều Uyên đỡ xuống xe ngựa, mới mở mắt nhìn ngắm phong cảnh ngoài miếu, hồi bé từng nghe tiên sinh miêu tả mấy lần, nhưng đây là lần đầu tiên tự mình đến.

Nom sắc mặt y vui vẻ, Đường Kiều Uyên biết y thích, tâm trạng cũng tốt đẹp hơn, nắm tay y bước vào bên trong.

Trong miếu hết sức thanh tịnh, xa xa có thể nghe tiếng tăng nhân tụng kinh, chẳng rõ truyền đến từ đâu. Trong sân rộng rãi có mấy hoa thượng nhỏ tuổi quét sân, ai nấy đều chẳng cao hơn cây chuối, nhưng lại rất đổi thật thà, làm việc cực kì nghiêm túc. Sau khi thấy họ đi vào thì đồng loạt giơ tay lên, niệm tiếng “A di đà phật” non nớt.

Phương Tổ thấy họ đáng yêu, cười nhẹ đáp lại.

Bằng qua mấy khoảng sân, đi lên mấy bậc thềm, hai người đến được điện phật. Tượng phật cao lớn mang gương mặt hiền lành, ngồi ở nơi cao, thể như thu trọn tương lai hai người trong đáy mắt.

Sau khi vào điện, Phương Tổ quỳên góp công đức theo Đường Kiều Uyên, thắp cây hương trầm, chẳng biết làm sao mới phải phép, bèn giao cả cho người ấy. Sau đó quỳ lên đệ hương bồ, chấp tay cầu khẩn.

Trước đây Đường Kiều Uyên từng đến miếu rồi, nhưng số lần có thể đếm được trên đầu ngón tay, không thể coi là thành tín. Nhưng lúc này đây hần đau đầu mang theo đáy lòng trĩu nặng, giống như giải bày tất cả khát khao suốt hơn hai mươi năm qua, ngược mắt thành kính, cong môi cười nói: “Trong lòng người phàm có ba tâm nguyện, mong được Phật tổ phù hộ. Một nguyện bạn đời bình an, không bệnh không sầu; hai nguyện trong phủ yên bình, không vương tai kiếp...”

Giọng điệu nghiêm túc, Phương Tổ chấp tay nhắm mắt, nghe trọn từng câu từng chữ.

Nói đến đây bỗng nhiên dừng lại, Đường Kiều Uyên khấn ba lần, sau đó thâm tình lên tiếng: “Tâm nguyện thứ ba, chỉ nguyện ở bên Phương Tổ đời đời kiếp kiếp, mãi không chia lìa.”

Phương Tổ mở mắt, người bên cạnh dập đầu hai lần.

Thần trí y thoáng chốc bừng tỉnh, ánh mắt biến chuyển không ngừng giữa tượng phật và người ấy, trong tai vang vọng bốn chữ “Đời đời kiếp kiếp”, chẳng thể diễn tả cảm xúc trong lòng.

Mãi hồi lâu sau, Phương Tổ cong mắt mỉm cười, học theo dáng vẻ lễ bái cẩn thận của người ấy, trong lòng thâm niệm ba tâm nguyện.

Một nguyện tướng công bình an; hai nguyện trong phủ cát lành.

Ba nguyện, ở bên Đường Kiều Uyên đời đời kiếp kiếp, mãi không chia lìa.

– **Hết chính văn** –

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/doc-chung>